

CHRIST

COLLEGE

Annual

CHRIST COLLEGE

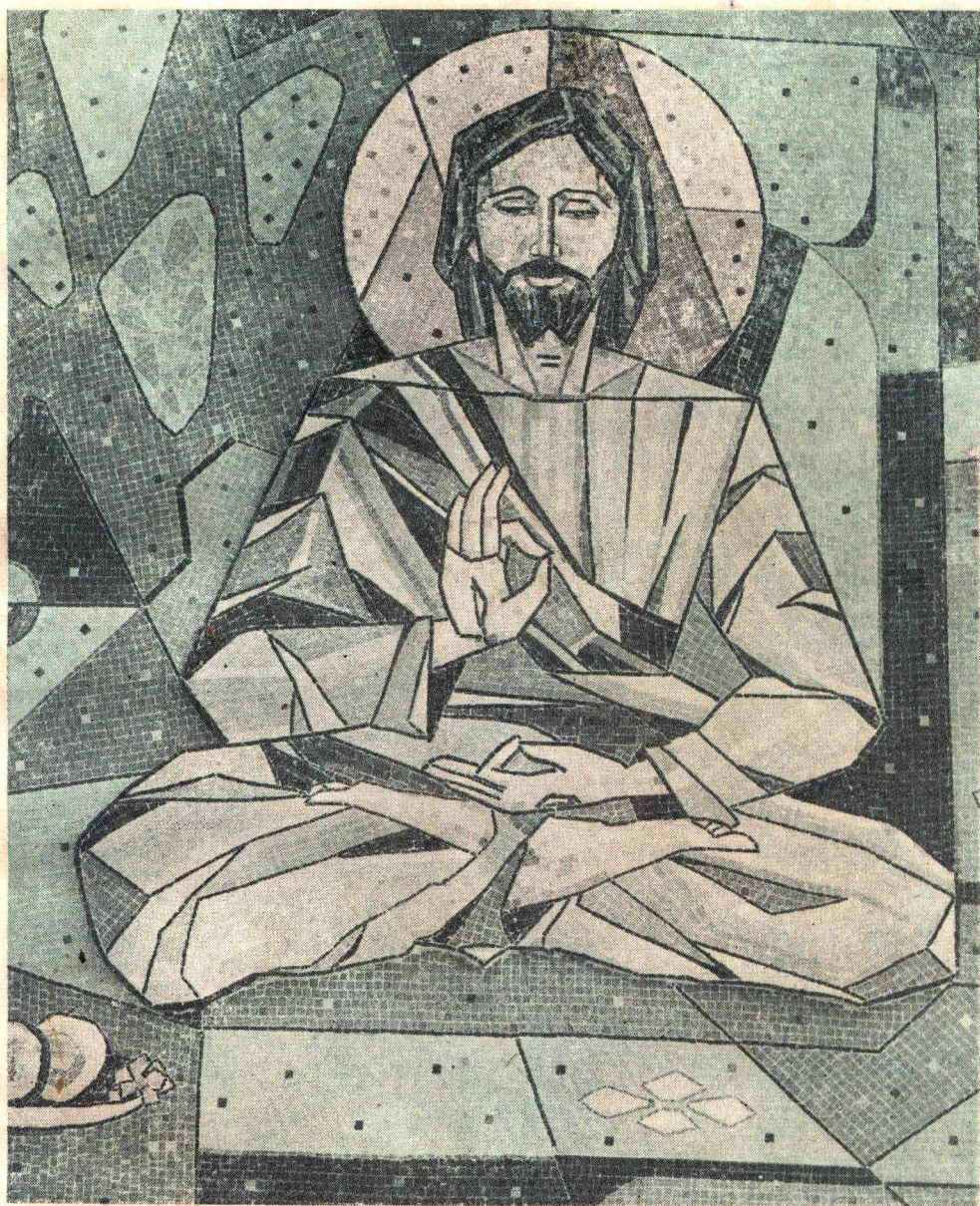
BANGALORE

ANNUAL

1976

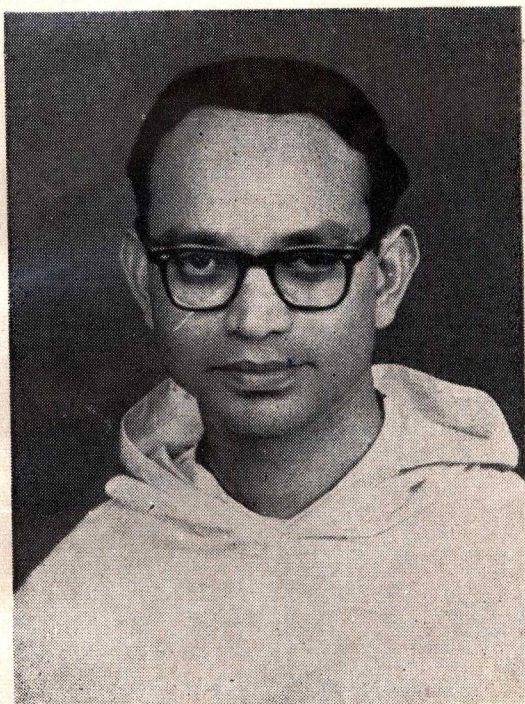
STONINGTON COLLEGE LIBRARY

Ac. No. 79304

Call No. M73.2/CH6/1976

' Men may not read the gospel in sealskin, or the gospel in morocco,
or the gospel in cloth covers ; but they can't get away from the
gospel in shoe leather '.

Dr. Barnhouse

**Dr. A. Mathias, C.M.I.,
Rector**

**Rev. Fr. Mani Giles, C.M.I.,
Our Principal**

MAGAZINE COMMITTEE

Rev. Fr. Mani Giles, C.M.I., (President)

Rev. Fr. Antony Thanickal, C.M.I., (Vice-President)

Oommen Mathew (Chief Editor)

EDITORS

P. Thiaga Surendra Kumar

C. Srinivasaraju

Rev. Fr. Antony Chirathalakal

C. N. Kumar

K. S. Srinivasamurthy

K. R. Ramesh Chandra

Editorially

Time trips away on wings when you are in a college. Some say that it trips by on golden wings. Say, do you think too?

How soon this academic year got over? It seems that only a little while ago the college reopened. We can recall vividly the damp July mornings of Bangalore. We can feel the rains beating against our faces. Now the chilly winter is also over. Summer is close at hand. Oh, how soon!

The academic year under review has been a unique one. With the country under emergency from 26th June 1975 a new era of discipline and order was instilled into colleges. The academic work was carried out smoothly and efficiently. Though the union elections could not be conducted, there was no lull in the co-curricular and extra curricular activities. The students and the teachers of the college have been enthusiastic in the operations of N.S.S., N.C.C., Sports and games, Spring festival etc. We found that the class-room seats were almost full to capacity and attendance high.

As usual we are presenting our college Annual. Please go through the Annual in your hands now. The odds are that you will like it.

Principal's Report for the Academic Year 1975-76

It is my privilege to present to you the annual report for the academic year 1975-76. The current academic year is a unique one in several ways. Thanks to the emergency situation prevailing in the country, the schools and colleges enjoyed unprecedented peace, serenity and efficiency. There had been no disturbance from any corner and curricular, co-curricular and extra-curricular activities went on smoothly and effectively throughout the year.

After the summer holidays the college reopened on the 1st of July for the senior students. Classes for the I Year Pre-University and I Year Degree started on the 8th of July.

Strength : We have 1,018 students on the rolls now, whereas in the beginning of the year it was 1,036.

Staff : There had been some changes in the staff of the college which is an indication that the college is active and dynamic. Fr. J. B. Chethimattam who had been Rector of Dharmaram College and President of the governing body of Christ College went out of office as the term of his tenure matured, and Fr. Mathias Mundadan came in his place

2. Fr. Louis Malieckal who had been teaching Statistics and Mathematics left for higher studies in Louvain.

3. Mr. K. J. Eswariah who had been teaching Logic left the College as he got selected as a lecturer in Philosophy in Bangalore University.

4. Mr. M. V. R. Rao, Part time lecturer in Commerce left the college for taking up some other work.

5. Fr. Joseph Vithayathil who had been bursar of the College left us to take up an assignment in Kerala.

6. Mr. C. V. Antony and Joseph Basely, clerical staff of the college left for various reasons.

The following new additions were made during the year :

1. Mr. Desmond Fullinfaw Lecturer in Mathematics
2. Mr. L. Devasurappa Lecturer in Commerce
3. Fr. Thomas Manickyam Lecturer in Logic
4. Mr. S. R. Ramesh Part time lecturer in Economics
5. Rev. George Peter Part time lecturer in Physics
6. Mr. Bala Krishna Lecturer in Mercantile Law
7. Fr. Thomas Kunianthodath Librarian
8. Fr. Antony Thanickal Bursar
9. Mr. K. S. Ganeshan Office Clerk

New Course : I have much satisfaction to say that during the current year we have started post graduate diploma course in Indology and there are 15 students for the course. Some of the Professors who handle classes for Indology are :

1. Dr. Francis Vadakethala
2. Dr. Thomas Manickyam
3. Dr. Thomas Kadankavil
4. Prof. S. K. Ramachandra Rao and
5. Fr. Alexander Thannippara.

Library : During the year under review we could add 1820 books and a number of periodicals to the library. We are grateful for the assistance of U.G.C's book bank project which has offered 75% as its share for a total expenditure of Rs. 15,000. We are grateful to a few voluntary organisations especially to U.S.I.S., Madras, which donated a number of valuable books to the library.

Laboratories : Increasing work load demanded expansion in the Botany and Zoology laboratories and the former Botany laboratory was landed over to Zoology Department and two laboratories with store and other accessories were provided for Botany Department. In all the laboratories there had been notable qualitative improvements by way of addition of equipments and specimens.

Results : The results of our students in the University and P.U.C. Board Examinations were better than that of the previous year. In I Year P.U.C., we got 60% over all pass with 17 I Classes and 55 II Classes and in II Year P.U.C., we got 62% with 18 I Classes and 53 II Classes.

In the I B.A., our students secured 45% over all pass and in II B.A., 48%. In I B.Sc., over all pass was 56% and II B.Sc., 43%. In the I B.Com., over all pass 32%, II B.Com., 30% and III B.Com., 45%.

Graduation Ceremony: Fifty-two of our students were admitted to degree in the annual convocation of the University held on the 7th December, 1975. Diplomas together with presentations were given to these young graduates at a mini-convocation held here on 17th December when Mr. B. V. Narayana Reddy addressed the students.

Co-curricular and Extra Curricular activities: Regular classes and lectures were arranged for moral science and religious education. The family life education centre of Bangalore, under the dynamic leadership of Dr. Mary Mignon Mascarenhas conducted a series of lectures with film shows on various aspects of family life and social responsibility.

The students of the college collected Rs. 550-00 and some old clothes for the flood victims of Bihar.

The College has started free noon meal scheme for the poor students of the college and fifty students are taking benefit of the scheme.

Although we had no student Union elections in the current academic year, various branch associations were functioning quite efficiently. Of these special mention should be made of Kannada Sangha, Natural Science Association, Physical Science Association and Commerce Association. The Natural Science Association arranged a number of talks and programmes including a quizz programme on natural science.

Commerce association arranged for several talks and an exhibition on Vocational guidance and job opportunities.

Our students participated in the inter-collegiate science lecture contest organised by the National College, Gauribidnur, and won the rolling shield for being the best among all teams.

KANNADA SANGHA: The Kannada Sangha resumed its activities for the academic year with a talk on "Kannada Sahityadalli Marmika Matugalu" by Prof. S. K. Ramachandra Rao on 25-8-1975. The Sangha conducted Inter-collegiate Essay competition in memory of the noted writer Dr. A. N. Krishna Rao. Almost all the colleges of Bangalore University participated in this competition. Four prizes were given for the best four essays. These essays will be printed in a booklet-form during the next academic year by the Kannada Sangha. On 3-10-1975 Sri Beechi, wellknown humorist in Kannada, released an anthology of essays entitled

“Bahumanita Barahagalu”. On 16-12-1975 Sri Lakshminarayana Bhatta gave a talk on “Dr. D.V.G. and his Works”. Prof. N. Kasturi released a Science book on 17-2-1976. In the opinion of critics, a book on this topic is believed to be first of its kind in regional languages of India. He distributed the ‘Aa. Na. Kru’ Memorial prizes. The out-going Kannada students donated to the college library 11 valuable Kannada Books. This is unique and good tradition started by the Kannada Sangha. Sri K. S. Srinivasa Murthy of III B. Com. won the maximum number of prizes in the Bangalore University Inter-Collegiate cultural activities, this year.

Spring Festival: Which is an inter-collegiate cultural competitions was conducted on the 11th, 12th and 13th of this month and 13 colleges participated in the various competitions. Our college won the shield for talent show.

Study Tours: The final year C.B.Z. students went for a Botanical study tour to Tarikere, Shimoga and Jog falls. The Final Year B.A., History students went for a study tour to Goa.

N.C.C.: There are 162 students on the army-wing and 28 students in the Air wing of the N.C.C. Twenty six of our cadets and an Officer attended the annual training camp at Doddballapur in October 1975. Our cadets secured the I Prize for the shooting competition and the Kit lay out. Mr. C. P. Medappa has got the title the “Best Shot”. We gave a demonstration in Bayonet fight in connection with the N.C.C. Day Celebrations at Brigade Parade grounds.

Mr. A. Mallesha Reddy attended the 95th Basic mountaineering course at Darjeeling and came out as the “Best Rock Climber”. M/s. S. Sumanth, Thomas Isaac and Mallesh Reddy attended the army attachment course at Belgaum.

Our cadets were exclusively selected to represent the 14 Karnataka BN to participate the Earl Roberts and Burdwan shooting competitions and we secured the runners up.

N.S.S.: We have I Year and II Year diploma Units of N.S.S. in the college consisting of 106 students and 3 members of the staff. The N.S.S. Volunteers have been rendering significant service in and around the college, especially in the neighbouring village bande. The volunteers attended the 10 days camp conducted at Hudi village. All the 3 staff members of the N.S.S., participated 10 days Orientation Course conducted in Madras during January-February this year.

Sports and Games: Christ College participated in almost all the inter-collegiate sports competitions conducted by Bangalore University and also some other private tournaments. Our performances in games like Football, Basketball, Cricket, Table Tennis and Volley ball were excellent. In Football and

Basketball, our teams entered the last four grades and finished with 3rd place in both the games. Imtiaz Ahmed and Hariharan of the college, were selected to represent Karnataka State Cricket Team in the Ranji Trophy tournaments. B. Nagaraj, represented the State 'B' team. In Basket ball Jose G. Mundackal of III B.Sc., was selected to represent the University. In Athletics, Mark Mascarenhas was selected to represent University for All India Intervarsity competitions held at Hyderabad. Mahesh Cherian of I P.U.C., represented the State team under 17 years for national competitions held at Palai in January, 1976.

R. Deenadayalu of II P.U.C., has been selected to represent state cycling team in the Junior section.

The College Basketball tournament was conducted in December and 11 teams participated in the tournament.

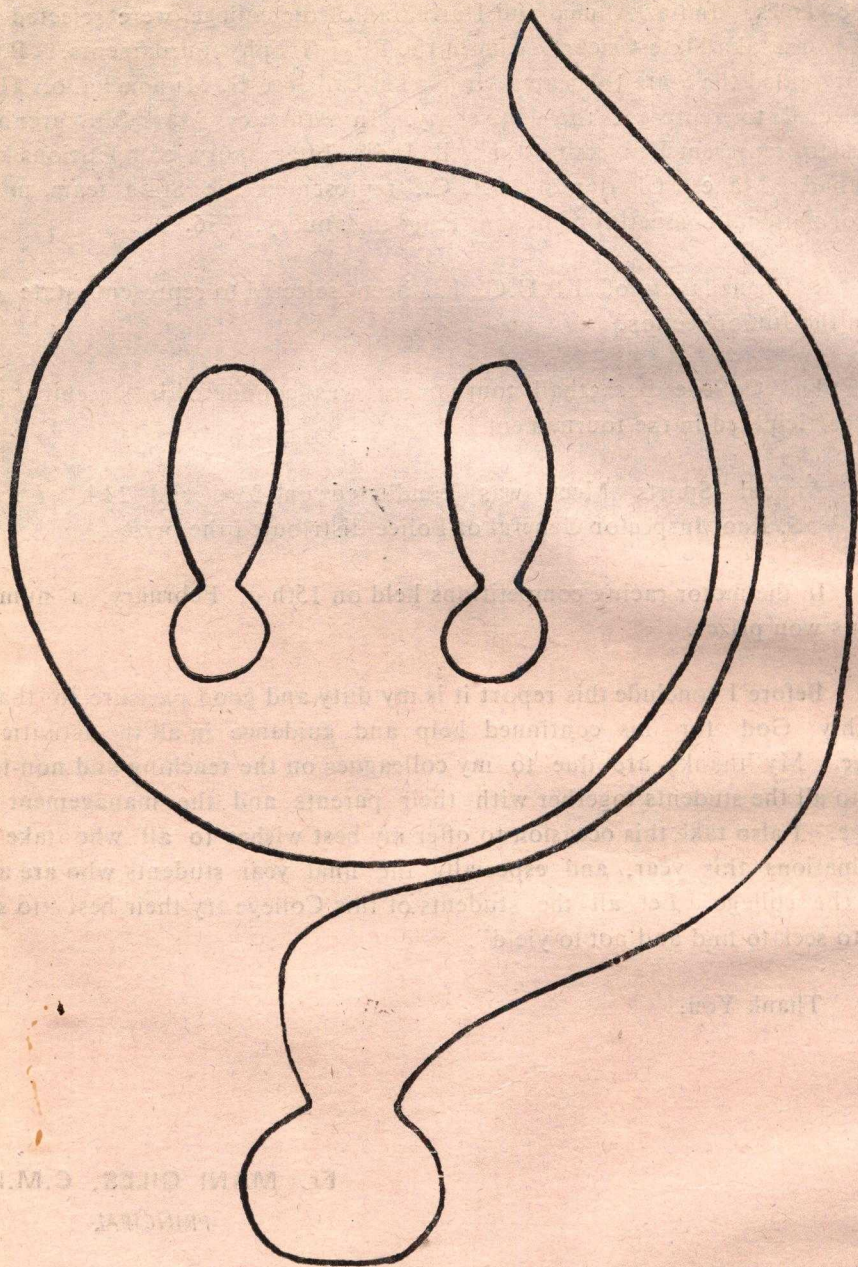
Annual Sports Meet was conducted on 23rd and 24th of January. Mr. C. V. S. Rao, Inspector General of Police distributed the prizes.

In the motor racing competitions held on 15th of February, a number of students won prizes.

Before I conclude this report it is my duty and good pleasure to thank the Almighty God for his continued help and guidance in all the activities of the College. My thanks are due to my colleagues on the teaching and non-teaching staff, to all the students together with their parents and the management of the College. I also take this occasion to offer my best wishes to all who take Public Examinations this year, and especially the final year students who are about to leave the college. Let all the students of this College try their best "to strive to seek, to seek to find and not to yield".

Thank You,

Fr. MANI GILES, C.M.I.
PRINCIPAL

THINK

(K. S. Srinivasamurthy)

**“Everybody says words different,”
said Ivy.**

**J. Steinbeck,
‘The Grapes of Wrath.’**

CONTENTS

Turn the pages over
and
find out. Please.

*The world is full of problems
and students have their share*

THE PROBLEMS OF STUDENTS

K. S. Srinivasa Murthy

TODAY, the problems of students are the effects rather than the causes of the problems of the society as a whole. Of late, there has been much talk about Student Power in operation from malpractices in examinations to the overthrowing of governments. It will be obvious in the course of this study that what is in action is not the student, but the Power.

In Malaysia students' demonstrations in 1974 had their origin in non-academic problems, the burning issues being rural poverty and the poor returns for small holders from their rubber sales. But, the students occupied the two universities in Kuala Lumpur. With the quick spreading of demonstrations and the consequent clashes there came about a confrontation between the students and the government.

Similarly, student agitation in Burma over a fitting burial for U-Thant, in the

opinion of observers, was only an outward manifestation of deep rooted discontentment with a repressive regime, the miserable state of the economy and official corruption.

Broadly, we can analyse and examine the students' problems under two heads on the basis of the existing type of relationship of the students with the society, on the one hand, and that with the university, on the other.

Firstly, there is a general discontentment with the structure of the society. On the one hand there is a suspicion that higher education has a progressive inclination towards the training of "material needed by their respective societies—capitalist, feudal, or what have you". On the other hand, a major section of the student community attaches much importance to security, status and future that a higher

education can offer. What seems to have been ignored here is not so much the need—either of the students or of the society—as the talent and aptitude to satisfy such a need on the part of the students.

* However, in our social milieu security is synonymous with happiness; and status is to be acquired either from money or working in an office.

“Our students are not expected or trained to apply their mind to solving problems. In an independent work there are risks, challenges of entrepreneurship. But, in a job [white collar], you are on the problem creating side and not the problem solving side,” observed the Chairman of the UGC recently.* The association of educational system with white collar professions has proved a bane, mainly because, a graduate-student today finds himself at a loss to take up any project himself because he is so ill-equipped in all senses; and, needless to say, the clerical jobs are limited. No wonder the students are inclined to take to hooliganism and thwarting of authority when their interests and hopes prove futile.

Now comes to picture the disparity of life-styles between the white-collar and blue-collar workers. Traditionally education seems to have been associated with a white collar job; and, an “unclean life” has most often been ascribed to instability in employment. For example, even if a blue-collar worker say loco-workers or those in Indian Airways are well-paid and enjoy security they seldom or never allow their children to do the same job.

Secondly, there is but a profuntory attitude on the part of both the teacher and the taught. The life in University Campus is barren.

The best part of the University staff consists of persons taking up teaching profession by chance than by a deliberate choice. And, there are “Teacher-politicians and professional-politicians messing up the academic life. While the teacher politicians indulge in politicking to build up their base among the students, on the basis of caste and other considerations, professional politicians elected to important bodies seem to indulge in unhealthy rivalry to gain control of such bodies.” The Vice-Chancellor of an Indian U’city** recently remarked that the number of malpractices committed by the university teachers is higher than that by the students in examinations. While the students’ malpractices come to light those of teachers remain unnoticed, he pointed out.

There is no more faith left in the objectivity of the assessment of the students abilities, attitudes and achievements. Examinations are but failures in all implications, mainly because they are looked upon as a grand finale in one’s learning career. Consequently, the very purpose of examinations—i.e., effecting required changes in teaching learning process—is made to look nonsensical.

Remedial measures may be suggested having in view only the major problems of the student community.

Since it is not feasible to have each

* “Imprint”, May 1975

** Sri Jaware Gowda, Mysore University

family change its value—especially those of caste and class—the education system should undertake the task of reforming values. Care must be taken not to ignore the functions performed by such values, for instance that of creating a sense of security and group feeling.

Students should not be dealt with in something of a vacuum, as segregated from the social structure in which they live. The recent proposal of the Union Education Ministry concerning a new volunteer corps scheme under which each undergraduate participant shall receive a stipend for undertaking community development in rural areas is all the more relevant and significant particularly when our rural community is wallowing in illiteracy and poverty.

Except at lower levels of employment the insistence on the possession of a degree for employment should be abolished. Britain, for example, has proved it a success to disassociate degree from employment bringing about favourable influence on the standards of both educa-

tion and services.

The University curriculum should be such as to involve sufficient practical training so that after graduation or even before a student may find himself well-equipped to take up a job. The university should encourage and assist such attempts in every possible way.

A strong emphasis should be laid on the training of teachers, including that in the technique of evaluation of answer scripts. The provision for re-valuation as proposed by the UGC recently, is commendable in this context. Its success is perhaps dependent upon a stiff and almost prohibitive fee levied on revaluation.

Finally, there must be a proper selection of students based strictly on the results of an aptitude-test at the S.S.L.C. level. The students at this level should be offered a brief but significant information regarding the nature of the subjects offered at the college-level. Non-detention of students at P. U. C.-level should be strictly prohibited.

Friendship, peculiar boon of Heaven,
The noble mind's delight and pride,
To men and angels only given,
To all the lower world denied. .

—SAMUEL JOHNSON

Friendship

THE COFFIN

—a mime play

C. SRINIVASARAJU

Dept. of Kannada

SLOWLY light falls on the stage and a meloncholic music is heard in the back-ground. The stage is completely set-up with black curtain. A big table, is seen in the centre of the stage, which is covered with a white table cloth. The lid of the Coffin is kept leaned on to the legs of the table. Three fourths of the Coffin is covered with a flag on which a wreath is kept. On the left side of the stage, a table is seen, on which a big book and Flower-vase are put. An old chair is placed in front of the table. On the right side of the coffin, a small stool is put. An young man of 20 or 25 years of age, is sitting on the stool, bowing his head. Behind the coffin, paper-flowers

are placed. The smoke of incense is slowly preading on the stage.

s

After some time, a man of 40 or 45 years of age wearing khadi clothes and black goggles enters the room majestically. Another man follows him, holding a wreath. The man who entered first leaves his chappals at the entrance, goes seriously and keeps the wreath beside the one that was already there on the coffin. Once he looks at the coffin, at his follower and at the other person sitting at the coffin. He gently pats on the shoulders of that person and comes to the table where the book is placed. He suddenly turns to the wreath as if he has forgotten something, goes to the wreath and tests whether his name is written or not. Having confirmed that his name is written well, he comes again to the book and searches for fountain pen. The follower offers his fountain pen. He puts his signature on the book, and keeps the fountain pen in his own pocket. But the follower asks for it. Then they wear their chappals and walk out of the room, once again saluting the coffin.

After a few minutes, another man looking like a businessman enters with a briefcase in his hand, wearing fine goggles. Gently coming inside he removes his shoes and walks towards the coffin. He looks at the coffin with a sorrowful feeling, removes his goggles, and wipes his eyes with kerchief. He sighs heavily, wears again his goggles, and comes to the person sitting on the stool. He gently takes his hands and keeps good amount of currency notes in his pockets slowly. Then he puts his signature in the book and goes out.

After sometime, an young lady who has

dressed herself fashionably enters the room. She looks at the coffin, opens her vanity-bag, takes few jasmines and keeps them on the coffin. Afterwards she keeps a candle at the top of the coffin. The other person, sitting on the stool keeps his looks steadily on her. The lady observes it after keeping the candle and gets frightened. She wears her chappals, remembers of something, and signs in the book. She looks with fear at the sitting person and leaves the room. He again bows his head as usual.

After sometime an old man with a boy enters. The old man wears a wornout suit and has a hat on his head. His pants are a little folded up. The boy holds an ice-cream candy and a cover ball in one of his hands. The old man has shoes without socks and leaves the shoes. Removes his hat. Looks at the coffin and sighs deeply, looks at the sky and shows his hand up. The boy, licking ice-cream plays with the cover-ball. The old man makes the sign of cross and mutters. The boy looks at the person sitting on the stool interestingly and immerses himself in his actions. The oldman slowly gets up from his place, looks at the coffin, goes to the person lowering his head, curses him.

The cover ball falls into the coffin. The boy looks sorrowfully at the old man and

asks him to get him the ball. The old man appears to be angry and makes signs to the boy to be silent. The boy confirms to his instructions, is forced to wear the shoes and leaves the place.

After a few minutes the sorrowful music at the background ceases and sonorous music continues in its place. The man with bowed head gets up, and catches hold of the coffin. A man of about 30 years suddenly jumps out of the coffin. Together they fold the flag and collect all the articles there and put all of them along with the flag into the coffin. The man who is sitting on the ground throws the currency notes given to him by the businessman into the coffin.

Seeming to recollect something, they take out the cover ball and throw it out. The coffin will be closed and hammered. They take out the caps from their pockets and wear them. Looking at each other both of them carry the coffin and march out in the opposite direction.

Finally, the light, fading out, falls on the cover ball. The sound of steps of the coffin-bearers fades out.

Translated from Kannada
by Mr. V. KODANDARAM,
Head of the dept. of English.

True friendship is a plant of slow growth and must undergo and withstand the shocks of adversity before it is entitled to the appellation.

Washington — Letter 1783

A Practical Solution to India's Defence Problems

WITH a powerful enemy on our north, an inveterate one on our west and a contingent one on our east, our defence problem is truly very difficult. The Chinese, with the largest and most powerful army in Asia, constitute our greatest defence problem. The Pakistanis, though less strong, are no less determined to defeat us. Bangladesh appears neither hostile nor powerful. But, in the ever-changing world of international relations, no country's friendship can be relied upon. Future governments of Bangladesh may not be as sensible as the present one; an ill-advised government may try to exploit our weakness if, and when, we are attacked by the other powers.

Many military theorists believe that a two-front war is nearly always disastrous because, it involves the division of scarce resources between two sectors. But, when

handled very efficiently and imaginatively, even a two-front war can be won. Israel did it in 1967. Why cannot we do it now? The only way of winning a two-front war is to reduce it quickly to a single front. This, in essence, is our defence problem.

The position that we face today is very similar to that faced by Germany before the First World War. The German Chief of Staff realized that German forces would have to fight against France and Russia, and that its forces were inadequate to

JAYANTH RAMA VARMA

engage both its enemies simultaneously so, he argued that Germany must concentrate on the West, and destroy France before engaging Russia. Ultimately the plan was a failure, not because of its inherent defects, but because of the stupidity of the

successors and the departures they made from the original plan.

What would that General have done if he had been confronted with a problem similar to ours? He would, most probably, have advised concentrating against Pakistan and overpowering it before throwing the entire forces against China.

Pakistan would have to be conquered in a combined land, air and sea action. We may use the *Blitzkrieg* method used so successfully by the Germans and the Allies in the Second World War and in more recent times by Israel. [Blitzkrieg is a violent campaign intended to bring about speedy victory. It implies breaching the enemy's front and penetrating in depth to his rear before he has time to react] Infantry, tanks, artillery and air forces must be used concentedly. The speed with which we moved in 1971 was commendable but, we must move more speedily.

We shall have to keep China back with a minimum force while the bulk of the army is thrown against Pakistan. This may, to many, appear impossible. But, we must remember that, the Sino-Indian border is mountainous, and that, this mountainous terrain offers several important advantages to us. First, in mountains mass is not as important as speed; numbers are often an encumbrance, so are tanks and road-bound vehicles. Thus, a small but highly mobile army can match a large but cumbersome enemy. Secondly the terrain often favours the defender. The enemy may have to negotiate difficult passes; he may be exposed to severe fire from slopes. Dominant terrain provides the defender with observation points. Thirdly fortified positions on mountains cannot be attacked without very careful

Christ College (Bangalore) Annual '76

planning and preparation. Finally, the Himalayan mountains are impassable for several months in the year. Therefore, with intelligent planning we can fight a delaying action against the Chinese till the main army is available.

Scientists and defence technicians may also consider the possibility of using the huge deposits of ice in the mountains for our defence. Water, it may be mentioned has been used in the past to stop an enemy's advance. Water also prevents the use of tanks and other vehicles. In fact, Holland's defence was based on flooding. The water may, if sent down in sufficient quantities, cause severe damage to China itself. This proposal may well seem to belong to the province of science fiction. Nevertheless the possibility may be explored.

A glance at the map of the Indian sub-continent will show that Bangladesh is surrounded on three sides by India, and that, on the fourth side, it has the Bay of Bengal. Thus, a naval fleet stationed there can isolate it from the rest of the world. The very threat of such a crippling blockade ought to prevent it from creating troubles.

History abounds in examples of small countries vanquishing, even conquering, larger and mightier ones. Thus, the tiny city-state of Athens withstood the mighty Persian empire; the kingdom of Macedonia under Alexander established a vast empire; Rome conquered almost the whole of Europe; a small nomad tribe of Mongolia, under Chengiz Khan, shook the entire world; and in modern times, Israel holds back the entire Arab world. Let us have faith in the destiny of our nation; let us not shrink from the sacred duty of defending our country.

POINT BLUNT

ESS. O.

In the
Banquet Hall
of the hotel
which bears the emperor's name,
the MP cried.
He spoke of
unemployment
underemployment
undueemployment
and
sighed over
poverty
and
poverty-line.
He wept and wept
over his cup of coffee
costing Five-fifty.

All that man could not make and was before him must
have similarly proceeded from a mightier mind.
This mightier mind is God, the First Mind.

THE SILENT SUSTAINER

BRITTO ANTONY

QUERS is the age of neurosis. It is so since we don't have anyone to encourage, reassure, listen to and believe in us. God is the only listener and sustainer. But, is there a God? If so, where is He? How to enlist His help? We need convincing answers if we are to avert academic, emotional, social, and vocational suicide.

This Annual, where was it last year? In the minds of its editors and contributors. The seat you are on, whence came it? Again, from the minds of those involved in its making.

All that man has made came from his mind.

I cannot deny the existence of my mind. For then I will have to deny my own existence.

All that man could not make and was before him must have similarly proceeded

from a mightier mind. This mightier mind is God! The First Mind.

If I deny the existence of the First Mind I will have to deny the existence of myself and of all that I know. It is then that I betray signs of neurosis or psychosis.

When the First Mind made the human mind It gave it some of Its creative power and made it Its abode and organ.

ABODE : Deha is devalaya

ORGAN : God speaks and helps through man.

Why don't we believe in Him, then

When we were born we were strangers in this world. It was our mother who introduced and interpreted this world to us. What she felt about anything, that we also felt; what she saw people and things to be, that we also saw. In fact

this mother-child relationship is so intimate that for three months after its birth the child regards its mother as its own person.

If the mother sees her husband as unloving and untrustworthy she unwillingly imprints her attitudes on her child's mind. And the child sees and treats its father as was introduced and interpreted to him by her.

Now, all major religions regard God as male and address Him as 'Abba, Father'. When the child is later on told about his Father in Heaven, he automatically associates Him with his father at home and attributes to Him all the characteristics of the latter. For the child's mind can conceive of only what is within its experience.

If ours had been the type of father who always broke his promises to us, balked our plans and initiatives and frustrated our desires, and if he never made us feel free and be ourselves in his presence, then the mental image we had of our Heavenly Father inevitably had all these attributes in their worst macroscopic forms.

The mind sees, expects and gets what it believes and is within its experience. Consequently, as the child grows into adulthood, his school, church, state, boss, spouse etc., become his parent-substitutes, all apparently bent to discourage and destroy him with worse power than his father's. No wonder, then, that he turns cynic and anti-all, the readier to kill than to do well.

Is prayer a waste of time?

Yes, if it is our recitation of blah-blahs formulated by some obscure church divine. But not if it is our address to God as we know Him now.

The First Mind is in human mind and the human mind is the organ of the First Mind. So, we can converse with God only when we steady and study our mind and its urges. To do this we need silence and solitude. Sadly, we dare not babysit with ourselves even for a minute. Because we are childish at heart and so cannot face the dad within, when our subconscious regards as God. So are escape the burden of being responsible for our childish selves by studied and studious busyness. Yet, prayer to God is the only cure for our ills. What is prayer?

Prayer is frankness. In discussing frankly and humbly my besetting problem and failures, ruling passions and life goals with others, I come to understand myself better and to be enlightened, encouraged and sustained by God and man.

Prayer is Faith. Faith in the Wisdom and Love of God, in the goodness of man and in the viability of myself. This faith comes of reason, and reason of boundary. When I am bold enough to believe by reason of knowledge of First Mind of man and of my own mind, my infatigable fear and helplessness vanish, I cease dishonesty in my relationship with God, man and self.

Prayer is work. In working purposefully and unselfishly for others my problems are solved, my needs met, my responsibility and indispensability manifest.

Prayer is meditation. Mightier forces are silent, the planets, the stars, electricity, mind, God. Silence is their language. Only when I learn and love silence can I hope to understand and be helped by it. In silence and solitude everyday without fail I commune with the First Mind to be recharged and recreated.

There, reasoned faith emboldens me to grow out of my childish concepts and expectations of God, man and self, and to respect and love others, myself and God properly. I become meaningful to myself and to man. My destiny and divinity are revealed.

And I am freed of cares and airs!

Be slow to fall into friendship; but when thou art in continue firm and constant.

SOCRATES

Love in France is a comedy; in England a tragedy; in Italy an opera seria; and in Germany a melodrama.

MARGUERITE BLESSINGTON

Our first and last love is—self-love.

BOVEE

The first sigh of love is the last of wisdom.

ANTOINE BRET

SUNDAY WORSHIP

After praising the Man
who walked
the burning, dusty lanes of
Palestine
in his only sweat-wet robe,
the holder of the purse of
the local church
stopped me and asked,
'Are you the cousin of
that doctor who drives
the foreign car ?'
'Yes', said I,
He hugged me with great love
took me to tea
and I
paid the
bill.
And later—
as he got lost
into the milling crowd
I thought
of
hypocrites,
sepulchres,
and
serpents
in terry-wool.

oommen mathew
dept of english

(Afterthoughts)
With broiling rage,
at night,
I rolled on my
uneasy bed
blind in the dark ;
i had a beam in
my eye—
How can i take
the mote
from my brother's
ever ?
And then —
i fell at the feet of
the Perfect Man
and sobbed,
'Bid me not go away
for i will not go'.
And i felt
the feel of his
finger-tips.
Oh, what a touch !

B. THOMAS JOSEPH

This garment was made out of leaves. Besides this, men and women wore garlands. They amused themselves in several ways like dancing, singing and swimming. They worshipped the river Sumitra, the Sun and the Moon. Their language was Kelvia.

ZIMBARAS

In Nirmal Desh, there was a huge forest named Pallavalli in which a small place called Pandalakadu situated. Pandalakadu was situated in the centre of the forest and near to it there was a beautiful river which was called Sumitra. Since the forest was too dark and dense, reptiles and other wild animals had their abode there.

Pandalakadu was dotted with huts made out of palm leaves. There were about twenty huts and the population of pandalakadu was about fifty. The people who lived here were called Zimbara. These people were always cheerful, unselfish and brave. All of them worked together, found their food, cooked them deliciously and even ate together. They made huts only for the sleeping. If a young boy and a girl of 15 or 16 years wanted to live together, with the permission of their leader, they could make a hut and live in it. Both the boy and the girl could not be from the same family.

As regards food, the Zimbaras consumed milk, vegetables, roots and fruits. They also ate the flesh of ox, sheep and deer.

Both men and women used the same type of garment to cover their body. This garment was made out of leaves. Besides this, men and women wore garlands. They amused themselves in several ways like dancing, singing and swimming. They worshipped the river Sumitra, the Sun and the Moon. Their language was Kelviya.

This group of Zimbaras had a leader who encouraged the people to work and advised them in various activities. His name was Clementeero. Clementeero was full of wisdom, that he could control the people easily. He wanted to make this Pandalakadu a place where everything was available. Therefore he planned many things to develop Pandalakadu. Once, all the important persons of Pandalakadu gathered as a group and discussed about various things to develop their present conditions. Their important plans were that, of discovering a new route to go out of the Pandalakadu to get various essential implements for hunting and cultivating and to make a good conveyance to go across the Sumitra river.

In order to fulfill the first plan, he selected eight persons and asked them to find a route in the forest with the essential things, the eight persons went to find a way, but unfortunately seven of them were attacked by tigers and one escaped from the wild tigers and returned to his place after one day. Clementeero was terribly disappointed by his first plan.

With the help of some of the Zimbaras, they made a small boat. Clementeero chose three persons and sent them in the boat to get some of the essential goods from the other side of the river. Clementeero's plan was to establish contact with the other side of the Sumitra river.

Three Zimbaras reached the other side of the river without any danger and established contact with those people who were living on the other side and started returning and also to share their experiences with their own people. But when they were nearing their place, the boat turned

over in the river. The people who were waiting for the arrival of the three adventurers saw them disappearing from their own eyes. His proposals were not successful. Therefore he asked the rest of the people not to plan any more new things. He asked everyone to be happy with what they had.

It was a beautiful day. The sun was shining brightly; everyone was feeling happy. Ladies and young girls were dancing and singing joyfully, but the leader of the tribe stood watching the people dancing. At once there came a group of wild beasts attacked all these people. Some wanted to escape from these wild beasts, therefore they jumped into the river Sumitra. Many got drowned in the river because they didn't know swimming. All the Zimbaras and their proposals were destroyed.

“Man proposes. God disposes”.

Young men wish: love, money and health. One day, they'll say: health, money and love.

PAUL GERALDY

Man begins by loving love and ends by loving a woman. Woman begins by loving a man and ends by loving love.

REMY DE GOURMONT

Statistics speak that in 1970, about 15,000 Indian engineers, 9000 medical doctors and 6000 scientists were away from the country. They constitute about 3% of our total stock of scientific and technical personnel.

BRAIN

DRAIN

M. KANTHILAL JAIN

IN INDIA

INDIA is a developing country and faces many economic and social problems. One among such problems is brain drain. Migration of talented and trained personal from a country is called brain drain. Brain drain has become a great concern for all countries invariably, though the definition of talent differs from country to country. As far as developing nations are concerned, say India for example, migration of even any technically qualified persons may be described as brain drain. Indeed, we lose valuable talents which would otherwise be useful for the home country.

Here the point is that brain drain for a country means brain gain for another country where these people go and settle. Another point is that what we have said here is only external brain drain. Then is there anything like 'Internal brain drain?' Definitely. When skilled people stay at home but are not utilised it consti-

tutes internal brain drain. The result is the same. We lose the valuable minds which may cause considerable damage to the economy.

Statistics speak that in 1970, about 15,000 Indian engineers, 9000 medical doctors and 6000 scientists were away from the country. They constitute about 3% of our total stock of scientific and technical personnel. At the same time, 1,50,000 scientific and technical personal are unemployed in our country.

Why do these people move out of India? Greater prospects for higher education and research in foreign countries, chances of higher earnings, discouraging environment in their own country.

Damaging economic and other policies of the government. The controls permits, the licencing system and punitory taxation etc., strangle the desire to work and kill the initiative.

So, the obvious remedy is to see that there talented men are provided with all facilities and that bright future is assured to them so that they remain here. Indian economy is an under-developed one and as such, cannot afford to lose such valuable talents. Their talents must be utilised to the greatest extent possible.

More engineers, scientists, economists etc., are needed at the planning stage

than the economic growth rate apparently warrants. Domestic talents must participate vigorously in socio-economic activities, external aid will not help much.

Trained and talented man-power is a great asset to other countries, nor can it be wasted in the home country. Brains must be effectively employed to reap the maximum possible gains.

Whom the Lord loveth he chasteneth.

HEBREWS XII 6

Love is a conflict between reflexes and reflections.

MAGNUS HIRSCHFELD

Greater love hath no man than this, that a man lay down his life for his friends.

JOHN XV 13

Better is a dinner of herbs where love is, than a stalled ox and hatred therewith.

PROVERBS XV 17

Love is the fulfilling of the law.

ROMANS, XIII 10

Now the question comes :

Why was Hiroshima bombed ?

*Why not Tokyo, Osaka, Nagoya, Kokura,
Nagasaki ?*

THE ATOM BOMB AND THE HIROSHIMA

SUNIL R. SHAH

THE Japanese were attacking nearly all U.S. Navy ships, and military bases in the far east during the Second World War. The Japanese were also waging a war in Burma, but although the U.S. warned Japan many times to stop the war in East, the Japanese never listened to them.

On the morning of August 6, 1945, at 8-15 a.m. a 4 ton, 163 inches diameter device which held one kilogram of Uranium 235, known as an 'atom bomb' was parachuted by a U.S. B29 bomber on Hiroshima, and as a result between 75,000 and 200,000 people were killed over an area of land! The diameter of the fireball of the atom bomb was 18,000 feet and the temperature of the fireball was one million degree centigrade. With leaping flames death dealing gamma rays and neutron bombardments, destruction and death came to 42 out of 45 hospitals, 262 out of 290 doctors, 1654 out of 1780 nurses, 78 out of 225 bridges, 65 out of 84 schools and 62,921 out of 1,25,846 buildings.

After some time heavy rainfall came which put out the fireball and made the whole of Hiroshima completely useless. Life in Hiroshima will never be the same again not even for new born babies born

now. There live about 93,600 survivors at present. Their sex ratio is perhaps slightly affected in that radiated mothers have few sons and radiated fathers have few daughters.

The 400 year old Carp Castle, has been rebuilt and a peace stadium has been built on the old military parade ground

Now the question comes: "Why was Hiroshima bombed?" Why not Tokyo, Osaka, Nagoya, Kokura, Nagasaki? Hiroshima was bombed because it was a military target. When Hiroshima was completely destroyed, the Japanese were shocked very badly and they surrendered.

Now a new Hiroshima has been built with modern new buildings up to 11 storeys high. New school buildings, hospitals and industries have been put up. Life in Hiroshima is now back to normal as it used to be before the parachuting of an atom bomb, on August 6, 1945.

This was the first time that an atomic weapon had ever been used in anger by any country. Every year when August 6th comes, everybody in the world prays that no more atomic weapons will be used in the future by one country against any other country.

The Nuclear test received the well-deserved and unanimous accolade from the entire nation. It was a significant landmark in the development of science in the country, and the thrilled nation applauded the achievement of its scientists as word of India's first nuclear explosion on that memorable day.

India's First Nuclear Explosion —A Striking Feat

IT WAS the direct and normal result of the intense research done by Indian Scientists in this field of science

One of the unique features of the test was that while all other nuclear powers started their tests with an explosion either over ground or in the air India is the first country to begin with the underground test without creating any hazard or radioactive fall-out which is not only a token of India's loyal adherence to the test ban-treaty but is also a measure of the technological competence and boldness of Indian scientists".

India exploded her first successful underground nuclear device in May 18, 1974 in the Pokaran range in Rajasthan Thar desert, which runs between Jodhpur and Jaisalmer. The Pokaran range a sparsely populated area with the water belt running about 300 metres below the surface thereby making it possibly the best site for any such test in the whole of the Thar desert. Thus India broke the nuclear monopoly of the Big Five (U.S, U.S.S.R, U.K, France and China) successfully exploding although entirely for peaceful purposes, a nuclear device made of plutonium, using implosion technique....!

A Thrilled Nation

The Nuclear test received the well-deserved and unanimous accolade from the entire nation. It was a significant landmark in the development of science in the country, and the thrilled nation applauded the achievement of its scientists as word of India's first nuclear explosion on that memorable day. It fulfilled the mission for which late Dr. Bhabha had ceaselessly endeavored.

How We Did It....?

According to the Atomic Energy Commission, the experiment was carried out at a depth of 100 metres. To study the effects three micro barographs were located at distance of 400 metres, 300 metres

and one even near the site. Some seismic instruments were also located around the site. An L-shaped pit was dug pneumatically. The depth of the hole was 350 ft. and the horizontal part of the L was 56 ft. The first 10th ft. of the earth was sand and beneath it was shale. The sandy top was an advantage since it, had a moderating effect on pieces of rock flying off as a result of the explosion. The entire operation was observed by the supervising scientists from a watch tower built 4km away. The underground equipment could be seen by the operators on close-circuit TV. The TV cameras which were watching the device to the last moment were not removed and were destroyed in the explosion. One day prior to the detonating the device, when Dr. Rammanna asked Dr. Iyengar whether all precautions had been taken, he replied that, if this device did not go off, then there must be something wrong with the laws of physics".

HILL Out of Blast

Two days after the experiment, when the explosion went off, there was tremendous upheaval of earth, sand and stones thus it somewhat changed the land-scape the area surrounding the site of explosion. The explosion produced an artificial hill, a most beautiful sight which came on the skyline from nowhere..... !

What Happens in Nuclear Explosion ?

The energy is released in less than one millionth of second. The blast creates an inferno, raising the temperature of materials near its centre to millions of degrees. It turns them into gases under enormous pressures, many thousands of atmospheres. Even a one-kiloton explosion

releases trillions of neutrons. The energy is transferred to the surroundings as a powerful shock wave. In an underground explosion it vaporises, melts, crushes and cracks the surrounding rock. The blast also produces a fracture zone which may extend to considerable extent.

Peaceful purposes

As part of the programme of study of peaceful uses of nuclear explosion the government of India had undertaken a programme to keep itself abreast of developments in this technology, particularly with reference to its use in the field of mining and earth moving operations. The AEC had also stated that India had no intention of producing nuclear weapons and reiterated its strong opposition to military uses of nuclear explosion. Dr. Sethna stated that India's first experiment was to find out the cratering effect of the earth and the cracking effect of rocks under the earth. Both ways the experiment was successful. He maintained that there was no radio-activity above the normal background was detected and it was totally a contained explosion.... The nuclear explosion has cost the AEC round about Rs. 30 lakhs ; the total expenses for the AEC according to the five year plan documents is under Rs. 200 crores.

India's Progress in Nuclear Science

As early as 1939 it was discovered by Hahn and Strassman that when Uranium is irradiated by neutrons, it would split up into smaller nuclei and this process was called as nuclear fission. An implosion device suggests a collapse of the fissionable materials from a larger size to a smaller size. As India does not have

the capability of producing U-235 from natural Uranium the device exploded would most likely be by using PU-239 which is produced at the plutonium plant in Trombay, Bombay. During the last 25 years India has made tremendous progress in building nuclear reactors which are devices capable of releasing nuclear energy in a controlled manner.

BHABHA'S Key Role

The roots of India's progress in nuclear science go back to 1944 when the late Dr. H.J. Bhabha envisioned an India harnessing nuclear energy for its development. In a letter dated March 12 that year, he wrote, prophetically to Sir Dorabji Tata Trurt, "when nuclear energy has been successfully applied for power production in say a couple of decades from now, India will not have to look abroad for experts but will find them ready at hand".

"Our Intentions were No Secret"

India's intention to explode a nuclear device has not however been a secret. As early as in Sept. 1971 Dr. Homi Sethna, then director of BARC, told 'an atoms for peace conference' in Europe that India 'was considering three types of peaceful experiments involving the use of atomic explosives'. He went on to say, "if we think there is need for us to have nuclear explosives we will have them". In May 1972 Jagjivan Ram informed the parliament that the

atomic energy commission was studying the technology for conducting underground explosives for peaceful purposes. In June of the same year the Japanese paper "Asahi Shimbun" even gave the location of our proposed test explosion, the Thar desert; it also mentioned that Plutonium was to be used.

"A Striking Feat"

India's Testing A Nuclear Device with striking success means no more and no less than an achievement shaping out to the full measure of expectations. Yet anticipation is one thing and actuality another, which is why the remarkable feat our atomic scientists in accomplishing a clean underground operation setting off seismic vibration all over the world is thrilling. Though scientists everywhere knew that India had developed the necessary know-how for fabricating atomic devices, the actual accomplishment is definitely a giant step for this country towards progress in scientific, economic, and even military spheres. To face the Nuclear Age and turn it from an age of anxiety to one of accomplishment and new hope is a good for which we should all strive together. Again it is also good to know that the technique adopted for testing the device can be adopted to harness nuclear power for blasting mountains and changing the course of rivers, and thus taming Nature in a new form and at newer levels for serving mankind.

With the advancement of sciences and the changing of times these so-called proverbs or sayings have further lost their significance or have little relevance to our experiences in reality. These are not meaningful to those who have really a thinking mind and a feeling heart.

POPULAR FALLACIES

With due apologies to Charles Lamb

V. KODANDARAM

Head, Dept. of English

SOME OF THE SAYINGS and proverbs are, in fact, fallacies which are popular. Then the question props up, if these are fallacies how can they be popular? The answer is that they are not as popular as they are made or thought to be. Moreover they are not meant for all. Mostly, they are meant for the vulgar because they are suited to their understanding or means. With the advancement of sciences and the changing of times these so-called proverbs or sayings have further lost their significance or have little relevance to our experiences in reality. These are not meaningful to those who have really a thinking mind and a feeling heart.

Most of these sayings are concealed or couched in similes or metaphors or some other figures of speech which are always elusive. Some are paradoxical, some con-

tradict; others are inconsistent and yet others are far-fetched.

“Enough is as good as a feast.”

This proverb calls in to revise our ideas on money, fine clothing and valuables. We have to force ourselves into believing that crumbs of bread are as sizzling shoulders of mutton, that a rupee is as valuable as Rs. 100 or even more, that the rags worn by us are as fine clothing. No sane person believes this proverb, not even the person who has happily couched it in a simile. It even leaves in ambiguity with regard to our understanding of what is “enough” and how much is “enough”. The revision of our ideas and the ambiguity are due to the comparison of “enough” with “feast”. In other words, it is the simile that stands on our way. Perhaps, the inventor would have done

better had he framed the proverb as "Enough is good". Shall we say that the inventor had done more than "enough"?

Besides, the practice of the proverb causes laziness and slowness which results in lack of initiative and drive in any point(ed) — programme.

"To be good is to be happy."

The veracity of this proverb can even be challenged. We know for certain that almost all the good people are not happy and that in spite of the prevailing conditions, if people still remain or choose to be really good we pity them because their goodness is often misunderstood, feared at and even made fun of. The lexicon meaning of the word, 'good' is so elusive that we cannot qualify it with a particular quality our experience has shown that goodness is something which is not necessarily connected or linked with happiness. And, what on earth is happiness? It is only a state of mind irrespective of the person being good or bad. Hence we can even happily reverse the proverb, with or without offence to the inventor, as

"To be happy is to be good".

"Pride is the bane of happiness".

The weakest of us, undoubtedly, have this saying popularised. For, they are afraid that the happiness is lost if they have pride. In certain matters it is the pride that causes happiness. In fact, all of us do not deserve to be proud because we do not strive to achieve something which distinguishes us from the average. Is it not this feeling in the so-called 'self-

made" men that achieved something made them proud? Besides, the expressions, 'I take pride', 'We take pride' and 'He, she, or it takes pride' — though grammatically sound — will lose their effect. Perhaps, this is nothing wrong if a person is proud because one of the shades of meanings for the word, is "having a proper sense of self-respect".

"Of two disputants the warmest is generally in the wrong".

Surprisingly, we find our experience leading to quite an opposite conclusion. As the appearances, sometimes, are deceptive so the temper which causes a person to be warm or cool. The wrong-doers, and the criminals — the Keelers, the Oswalds and the Godses, to mention a few — are well-known to maintain cool and calculated temper whereas warmth is enough proof of one's maintenance of integrity of character. Hence the warmest of the two disputants need not necessarily be in the wrong.

"Anger is temporary madness".

If this is true, all of us, irrespective of our status, position and authority should feel sorry, if not lament, that we are all mad temporarily whenever we are angry. What is the wisdom or the supposed truth or moral lesson (for, that is the meaning of the word, proverb) of the proverb under consideration? If this proverb has not changed us, at least the wise among us, for I am certain that the wisest among us are prone to anger, what is the good of it?

These are innumerable instances when we reasonably find occasions to be angry and these are, perhaps, people who have defended reasonably, sometimes convincingly, the angry being angry. If a proverb, which does not find its place in our experience have we to conclude that it is a lesson without moral? Or a truth which has no relevance to our experience?

There are some proverbs which reveal more of our wishful thinking than of real sense and meaning. Proverbs are those to make the blustering and blundering mankind to develop certain virtues.

Virtues, which reveal more in developing certain qualities, are of two kinds. Virtues that are developed due to helplessness—that is one is forced to develop a particular virtue because he has no other alternative—and virtues that are developed voluntarily by people because they have intrinsic value.

“Contentment is the true philosopher’s stone”

This is practiced by those who want to develop a virtue out of sheer helplessness or by those who miserably failed in their attempts to accomplish their desires. If practiced, it promotes the “frog-in-the-

well” attitude to all practical living besides raising doubts for the expression, “Philosopher’s stone”. (It appears that the tincture was first converted into a solid substance, and then mixed with lead, iron or tin while both were in a state of fusion).

Though the meaning of the proverb is profound it is the metaphor which misleads.

“Handsome is that handsome does”

We know for certain that all who are not handsome do not do deeds that are handsome. Nay, they (definitely some of them) do positively deeds of ugly nature. Even those of us who believe with Plotinus that the soul is a ray from the celestial beauty are baffled at the latter part of the proverb, “handsome(ness) (that) does”.

The use of the proverb only shows how wishful the foolish human beings are to frame the proverbs to their advantage. The proverb helps the inactive ugly to take shelter under the shade of the proverb. Is it wise to expect an angel to peep out when a donkey looks into the mirror?

-
- ★ A Doctor was consulted by a boxer who couldn’t sleep at night.
“Have you tried counting Sheep?”
“That’s no good,” the boxer replied.
“Every time the count reaches nine, I get up.

Sunil R. Shaw

Arun hired a cycle. Although he had a phone in his house, he was not very well off. His company gave him the phone. Ah' yes this was the place. He parked his cycle and went in.

KILLER

BALAJI NARASIMHAN

Arun sank back into the sofa and thought about Seema. It was a year....no may be a little more and now Seema was pregnant. Both their parents were against the proposal. They blindly told the newly-weds never to come back. The phone rang shrilly startling him. He looked at it angrily. "Arun here. Oh! Hello Govind. What? Give me the address. O.K. I will be there". Arun hired a cycle. Although he had a phone in his house, he was not very well off. His company gave him the phone. Ah' yes this was the place. He parked his cycle and went in. The door was open. "Govind. Govind where are you?" Only silence. He walked into the living room. There was a man there. He stared at Arun without speaking. He couldn't speak because he was dead. Arun didn't know how long he stared. The sound of the front gate brought him back to earth. He plunged blindly for the door and bolted down the street to his house. He sat down and waited till the door bell rang.

Sunil sat in his palatial house looking at the TV. It was boring, he thought. Why should they show old movies on TV. He

cursed the TV Directors. Damn them. He would speak to Ray tomorrow. He switched off the TV and rang Lakshmi. No Lakshmi wasn't at home too. He would speak to her tomorrow, he thought. Who was she to run about as she wished. She was his girl. Yeah. He would call her tomorrow. The front door bell rang. He was annoyed at Gansyam. Didn't he tell him that he would not see any one today. Hell! He had given Gansyam a day off, he remembered. He went and opened the door.

Ramesh dressed with care. He combed his beard and put on his glasses. There was still time he thought. He thought of his wife, but then pushed this thought away from his mind. There should be no distraction today. The thought of his wife gave him acidity. He lit a cigarette and dragged deeply. He looked at his watch: it was 11.25 a.m. This was the time, he thought. He slowly set off towards Sunil's house. He paused near the doorstep. The name plate on the door read 'Sunil Patil'. He smiled grimly and rang the bell.

The door swung in and a man stood before him. Ramesh recognised him. "Hello Mr. Sunil Patil", he said and without any other preliminaries pushed him inside and locked the door. Naked

terror stood in Sunil's eyes. He couldn't speak. "Do you remember? Yes. Of course you do. Your very very close friend Arun. Only it isn't Arun any more. It is Ramesh. You haven't done so badly yourself. By the way, this is a nice house you have here. Wonder who will inherit it. You made one great mistake and that mistake led me here, Govind. You should have never become an actor. Your movie was released last week and I recognised your face. The rest was easy. Now let us sit down and wait". They sat down. Arun smoked cigarette after cigarette and put the butts into his pocket. It was 8 p m. Anil looked at Govind and asked him, "why did you do it to me Govind? He was a minister and had a lot of pull. Why Govind? Why?" Govind broke down. "He found out about me and his daughter. He threatened to go to the police. I just threatened him but the gun went off accidentally. O' God. How much do you want Arun 10,000/-, 15,000/- Just let me live". Arun just

smiled. "If it had not been for Seema, I would have been interested. They told me about her when I was in jail. She came to see me. Seema, pregrant as she was. Only I couldn't see her. A lorry ran over her before she could see me. For that Govind, you have to die. I am not bothered about the 6 years they gave me. I am doing this for Seema. May be you'll meet her there. Then you can explain how it was. Good-bye Govind".

Govind made one last bid to escape. But Arun pushed the gun on to his forehead and shot him at point-blank range. The next day his death caused a minor flutter. The newspapers carried a small paragraph.....Mr. Sunil Patil, the film actor was found dead at his residence. The cause of his death is believed to be suicide. A gun with one spent cartridge was found beside him. Unofficial reports suggested that Mr. Sunil Patil had a nervous breakdown.

-
- ★ On a certain beach a Sikh who was sitting there was asked by an European, "Are you relaxing?"
He replied, "No I am Mota Singh."
 - ★ Once a wife said to her husband, "Abdul dear, I am in need of some money. Will you lend me Rs. 20/— and give me only ten of it. Then you will owe me Rs. 10/= and I will owe you Rs. 10/— and we call it quits.

—Sunil R. Shah

Sobs Hysterical

J. SREEDHAR

Life is a baloon,
blowing and blowing,
a vivid cartoon;
made of
changing colours :
spilling and scintillating flowers,
which have lost their smell :
stolen by a strong gush of gale ;
changing the smell and the flower-
Searching for that scent
which has returned to it's tent,
trying desperately and desolately,
for none is there, to help in this adventure
a searching in vain
in a chronicle of disdain,
to regain that lost charm ;
that vivid gem of a place
to live without harm,
repenting and lonely,
thinking hysterically-
sober and belligerent,
that sophisticated charm
which would keep away from harm,
his self and his pride
through which he can ride
to places high-
higher than the sky, as he thinks,
but in truth it stinks ;
that pride is for nothing,
it leads to nothing
but, that place, of great grace,
that terrace, which they
say is Heaven,
in a manner sloven,
or they say Hell,
Aw! Imaginery tales.
Life is something,
leading to nothing,
a boat in the mid-sea, with
a passenger searching for the shore,
hearing it, seeking it, seeing it, more and more,
but afraid to reach it, face lit
with maddening fear,
not wanting to be afraid,
not wanting to experience ;
he knows, his life is at a stage tense,
for once he reaches the shore,
he will be no more.

I looked back at the labourer. He was tense. Then, I looked again inside the hovel. Suddenly, my blood froze. In one corner of the hovel, I had spotted a large sack with a blood-stained cloth on it.

MURDER!

AJAY SACHDEV

OPPPOSITE to where the labourer lived was a small and squalid hovel with green fern growing on its roof. The hovel had a small window, covered with dust. I turned a questioning eye towards the labourer who was watching me closely from behind. He just shrugged. I took out my handkerchief and taking care to avoid leaving any fingerprints, I wiped the dust away from window and peered inside. I examined the hovel. It was just as a hovel should be. Nothing seemed to be out of place. Old furniture was piled up in one corner, gardening tools in another. There was a wheel barrow lying upside down in the middle of the hovel. I looked back at the labourer. He was tense. Then, I looked again inside the hovel. Suddenly, my blood froze. In one corner of the hovel, I had spotted a large sack with a blood-stained cloth on it. There was something shiny inside the sack. I looked back at the labourer and found that his

tenseness had increased. My suspicion turned into a near certainty — this labourer was responsible for the murder.

It all happened a month ago. Mr. Vijay Lal, the eminent industrialist had been shot in his sleep. The gun had been found lying on the floor beside his bed. A few articles of silver and a lot of extremely valuable jewellery had been stolen. The insurance company estimated the loss; seventy thousand rupees!

The family and the insurance company were not satisfied with the police investigations and on making enquiries about private detectives had chosen me.

It so happened that a month before his murder, Mr. Vijay Lal had fired a number of workers for insubordination. Deciding to investigate this phase of the case first, I began interviewing each one of the workers in turn, finding out about their habits, their relations and if any one of them had ever owned a gun. This is often

the most tedious and boring side of detective work – the same questions asked to very many different people, the long weary hours without achieving any result, the enormous amount of footwork done and so on. It was all boring, very boring.

Then finally, after a week of dogged patience, I struck gold. Upon extending my investigations to a bar which one of the workers frequented, I learnt that under the influence of alcohol, this worker frequently had fits of violence under which he had assaulted other members of the bar. His name was Vasudeva. I put him down on my list as labourer No. 1.

I hit pay dirt with two more workers. One of them, Bhagat Singh had promised in public to kill Mr. Lal when he learnt that he had been dismissed, and the other Srinivasan, had threatened dire consequences to Mr. Lal's family since he also was dismissed. I put the names of these labourers down on my list of suspects as Labourer No. 2 and Labourer No. 3 respectively. Further investigations on other labourers proved fruitless. My list of suspects now read :

No. 1 – Vasudeva – fits of violence with alcohol. No. 2 – Bhagat Singh – threats to kill Mr. Lal. No. 3 – Srinivasan threats family.

On carrying out further investigations on these three labourers, I first visited No. 1 Vasudeva in his hut, in a slum tenement. He, however, had a fool-proof alibi. It turned out that he had been

visiting at a friend's place with his wife and children at the time of the murder. I confirmed his alibi, from his friends as well as from his friend's neighbours.

Bhagat Singh too had an alibi though it was not iron clad. According to him, he was visiting his friend, a taxi driver by the name of Shyam at the Railway Station Taxi Stand. This taxi-driver, however, proved elusive to be located. After trying a dozen different taxi stands, I gave up the search.

Then signalling a cruising taxi to a stop, I got in, seated myself, gave the address of my apartment and then settled myself against the cushions to brood on the case.

Then, suddenly I had an inspiration. With a ray of hope in my heart, I asked the taxi driver if he knew any other taxi driver by the name of Shyam. His answer took me by surprise. He said that he was Shyam ! I asked him what he was doing on the 11th of September at ten-thirty p.m. Before he could reply, I set a trap for him by telling him that he had been seen at the city taxi stand at that time. His denial was convincing enough. He said that he was at the railway station taxi stand at that time, conversing with a friend. When I asked him the name of his friend, he said that it was a certain Bhagat Singh and cited two other drivers at the same stand with whom Bhagat Singh had chatted, as references. I confirmed this from the other two taxi drivers. Well, that left only Srinivas to be investigated.

I then proceeded to Srinivasan's house which was a small, two-roomed affair. He was the last labourer on my list and in view of the alibis of the other two labourers, the only logical suspect. As soon as I entered his home, the first thing which struck me as significant was that his standard of living was much better than that of the other two labourers. One of the rooms was partitioned into a drawing room and a dining room with a miniature kitchen on the side while the other room was divided into two bedrooms with a bathroom attached to one of them. The drawing room was cosy and compact. There were two sofa chairs and a sofa which were grouped around a table in the middle which was covered with an embroidered table cloth. The table had a Japanese table lamp. In short the whole drawing room was one of middle class affluence which had been newly acquired, I thought.

I was closetted with him for half an hour during which I asked him a wide variety of questions in my capacity as private investigator.

When the interview drew to a close, we went outside. That was when I had spotted the hovel, peeped inside and found the blood-stained cloth on top of the sack (which probably contained the stolen articles.)

The labourer was watching me closely from behind, his beady eyes darting to and fro. His shifty manners betrayed his guilt and his tenseness warned me that he was suspicious. It was upto me to nullify his suspicions. In my most casual manner,

I assured him that all was well and that he was no more a suspect in the case, I then got into my Fiat 125 and drove slowly away.

As soon as I was out of his sight, I trod upon the accelerator and made for the Police Headquarters. Having reached there in what I'm sure was record time, I parked my Fiat in front of the main entrance, ignoring the 'No Parking' sign there. Then, I burst through the front door, much to the duty guard's consternation, and giving scant regard to his vehement protests, raced up the staircase to the first floor. There I contacted the Inspector-in-charge of the case. He was a friend of mine. Upon hearing my story, the Inspector immediately assembled a group of policemen and we set off in a squad car towards the labourer's house. We kept the siren on all the way except when we switched it off in the immediate vicinity of the labourers home for fear of alarming him.

When we reached there, we found the door open, the place deserted and a taxi disappearing in a cloud of dust at a distance. We couldn't afford to leave anything to chance, and so we sped after the taxi.

As soon as the taxi driver realized that the police car was after him, he stepped on the gas. We switched on our siren and raced after the taxi. The siren produced a magical effect on all the other vehicles. They immediately pulled over to the side of the road and made way for us.

We were doing a hundred and twenty kilometers per hour now. On hearing the siren, the taxi driver panicked and threw all caution to the winds. The taxi shivered violently and surged ahead. The police car too increased its speed accordingly the two cars were swaying dangerously now.

"Oh God!" I thought. "This cannot continue for long. There's bound to be an accident."

Then suddenly, a car turned out of a side road only a few yards ahead of the taxi. The taxi driver jammed on his brake

and there was a hysterical scream. The taxi however could not stop in time. The next moment as the stench of burning rubber reached us, there was a sickening, grinding crash of metal as the two vehicles collided, followed by a violent explosion as they caught fire.

The policemen pounded out of our car (we had managed to stop a few yards away) and stopped short at what they saw. The labourer had been flung clear of the collision but had broken his neck on hitting the road.

FUNNY FAMILIES

My mother has two children; but her son is not my brother, who is he?

The brother-in-law of my mother's only brother is closely related to me. Who is he?

A woman who was walking with a young man was asked by an acquaintance: "May I ask who your companion is?" She replied, "It's quite simple. His mother is my mother's only child. Who was the young man?"

A girl was surprised when her friend suddenly threw her arms round the neck of a man they met on the railway station and kissed him. "Why shouldn't I?" she asked. He is the only son of my mother's mother-in-law. Who was he?

ANSWERS:

Myself, The second child is my sister.

My father.

Her Son.

Her father.

—Sunil R. Shah

My wife, just hit me with her Joe Louis-like fists. She knew all along that I was writing something about her.

Women!

KHALID AHMED MECCI WRITES AS THE 'HELPER'S SPOUSE'

Ah! I can almost see your ears pricking up as I mention the very interesting subject. What funny, lovely and queer creatures they are! By the by let us not forget that we have just 'celebrated' the International Women's Year. They seem to be pushing us poor old henpecked men further and further into obscurity. My wife is no exception - her word is law Good Heavens! She is looking at me as I write I see her out of the corner of my eye. Now, she glares at me. I heave a sigh of relief as I see her go back to her knitting.

Women are found in every walk of life. You walk down a busy road and you saw a police woman, wave her pretty arms and try to look a lot more terrifying than her male counterpart. Then, if you happened to pass a cricket field you saw a group of ladies and you probably started when you heard them shout at the top of their voices. You looked closely and you suddenly realised that they played cricket. A sight far more amazing awaits you at a football field. Here you saw a

group of ladies tugg at one another's hair-do's. You got the impression that they probably stole each other's beaux. You are wrong "By golly, they're playing soccer", you probably said to yourself. Incredible, isn't it? "Women's-lib" hah, hah hah, hah!

Aren't women already liberated? They are keeping us poor old men under their thumbs. You know what my wife does? She boxes my ears. Sounds funny doesn't it? Yes, I believe it should have been the other way round. Although I try to act mighty big she overpowers me with her massive frame. She is big, you know - like Little Lotta and mind you she has got the morals of an ally cat; poor old skinny me can do nothing but grin and bear it. It makes me laugh to imagine a women's lib movement, for aren't women already libe ooouch AAAAH! OOOOH! sniff, sniff. That monster, my wife, just hit me with her Joe Louis-like fists. She knew all along that I was writing something about her.

The present day students are considered to be rowdies and anti-social elements by their teachers, authorities and the politicians in power.

Student Irregularities in an Irregular Society

S. CARLOS
Dept. of Tamil

"The colleges students do not want to attend classes regularly."

"They do not behave properly in the classes,"

"They hardly come for the test papers".

These are some of the opinions being expressed unanimously by teachers in the staff rooms of various colleges. The present day students are considered to be rowdies and anti-social elements by their teachers, authorities and the politicians in power.

When a young boy finishes his high school studies and comes to the college he will be seventeen or eighteen. The psychological state of the adolescent period is noted by Erikson as this: The psychological revolution that comes with puberty-rapid body growth and sexual maturity-forces the young person question "all

sameness and continuities relied on earlier and to refight many of the earlier battles. The development of human nature is at its pitch at this time. Though there had been identification of his self with that of the external world, there arises an identity crisis within him at this time. There is some sort of clash in between the adolescent psyche and the outer world. The mind of the youth is suddenly exposed to the ugly relations determined by the industrial growth of our society.

Here the economic background of the student is discernible. In cities majority of the students come from middle class families. Those students who come from the villages also assume a middle class urban character in their behaviour and dress. These pupils with their middle class attitudes become more individualised as it is the case with their family members, and they,

as soon as confronted with a crisis begin to look into their inner self. An emotional disintegration takes place in him since he is not ready to reach a compromise with the inhuman outer world in which oppression and exploitation is the order of the society.

It is estimated by a Lucknow psychiatrist that 28% of the students suffer from mental illness and 67% of them need psychiatric help. The main causes are fear, insecurity in the future life, inadequate studies and lack of encouragement. These students come mainly from the lower strata of the society. Here the fear of the world around him makes him develop various complexes in his mind. He does not understand as to why the society always helps the privileged class of people. All these contribute to a transient state of disintegration in his mind. His psychic world so far mainly developed on its own accord confronts with a new world which is evil incarnate, frightens him. At this stage some boys develop a dual personality to tide over this crisis and some become psychosomatic patients.

At this stage only guilt feeling develops greatly in the youth. His human part does not want to steal a certain thing or money which he needed badly but his other self which gives courage to steal it. Afterwards he develops a sense of guilt in his mind. Freud attributes to the sense of guilt a decisive role in the development of civilization. After the boys comprehend this law of the world in which he is for the first time wittingly going to line indepen-

dently, he is reintegrated and he accommodates himself with the world. For that purpose of reintegration he gives up his real human nature. Free gratification of man's instinctual needs is incompatible with the so-called civilized society or to use a Marcusean term, irrational rationality. The student coming from the middle class shows his protest not by aligning with a political party which professes radicalism either because of the fear of his future job or of his parents who do not want their son being in the company of a few scoundrels for political parties to them is the last resort of scoundrels. But what he does is that he retreats into himself and shows his protest in not obeying the teachers, lecturers and authorities who in his opinion are the guardian of the present order of the society. His abstaining from classes, or growing more hair, or wearing a peculiar dress are all his methods of manifesting his protest to the mundane world, which is inimical to the growth of the uninhibited mind.

According to Herbert Marcuse, the two dimensional man becomes one dimensional in the bureaucratised society. In the youth also we find the characteristics of two dimensionality and when he becomes reintegrated and a "matured man", he is one dimensional who fits well, without resistance, into the monstrous world which has been fostering nepotism, corruption, inefficiency and exploitation.

From the above said views, we can reach

(Continued on page 36)

An
Empty
Vision

*"Grassy lands and shady lanes were but vague
images"*

Philip V. S.

Crossing the woods and the corny fields
Right through the plateau under the burning sun
We traced our path ever looking ahead
Flocks were driven by dogs and their masters
In search of waters and pastures anew
Birds were up in the sky as they flew
We lost the hope of water about
Search is not for water or bread
Both we have but that we lack....
Greenish woods and breezy fields around
Turned to be dreams from deep unconscious
Grassy lands and shady lanes were but vague images
My friend asked me, what I did see?
I looked up and down and turned around
Wonder struck me as I did, ah! my homeland!
Remembering He get who, on his walk, found the hungry earth
below and the crying skies above.
Lost in my vision I found it in vain
But alas! back from my mind there arose
Those sweet memories of my homeland
Where birds sing from tree to tree
The land dressed in greenish wool
The rivers murmur songs of joy
And the ricy fields in breezy dance
The joy I lost in this land away!
Is this a Vision or an Illusion?

"By education I mean an allround drawing out of the best in child and man, i.e. body, mind and spirit"

--Mahatma Gandhi

Education and Personality Development

BY VARGHESE PAREKKATTIL

HISTORY is the proof of the progress of human culture through centuries by evolution and revolution. It has created thousands of eminent personalities of different groups & types. The progress of mankind is due to the change in the pattern of positive thinking, and education remains as the basis of such thinking. Here, I give a wider boundary to 'education'. It means psycho-physical training and intellectual formation given an individual from his childhood onwards. Thus education plays a prominent role in personality development.

The word education derives from the Latin word 'educare' which means to

instruct or teach. Many definitions are given to the term education. Aristotle defined education as "the creation of sound mind in a sound body". Gandhiji states that "By education I mean an all-round drawing out of the best in child and man, i.e. body, mind and spirit". John Dewery's definition is considered to be the most modern definition. According to him "Education is the development of all those capacities in the individual which will enable him to control his environment and fulfill his possibilities".

These definitions clearly states the purpose of education. It is meant for the integral growth of the individual. In short

education means personality development. In order to develop one's personality he must know what personality is, what its factors are.

Personality is a term which is difficult to define. It is more abstract than concrete. Personality is the overall pattern or integration of his structures, modes of behaviour, interests, attitudes and aptitudes and intellectual aptitudes etc. It is the sum total of an individual.

The new born child is activated by biological urges—hunger, thirst, need for warmth and sleep etc. 'Id' is the general terms used for such urges. "Since biological needs continue throughout life 'id' is considered to be an ever present ingredient of personality" thus states Munn. When the child grows it becomes aware of an external world. Gradually a portion of 'id' undergo changes and remains as the intermediary between his self and the world. The region of mental life is called 'ego'. Superego is that which adjusts ourselves to the society.

Factors of personality are two—i.e.
1) Hereditary 2) Environmental.

From the very birth itself a child receives a portion of his parent's psycho-physic strength. For example, Nehru's family was highly intellectual traditionally, and had a good fame. This helped Nehru very much to shape a good personality. But with hereditary factors alone one cannot develop a healthy personality, there must be a second condition i.e. Environmental. A child may have good intellec-

tual capacity by birth. But if he does not get chance to go to school, to read and to study how can he develop his hereditary faculties? He becomes a defective personality. But on the other hand, even if one does not have much hereditary capacities, if he receives all kinds of environmental possibilities and conveniences, with a good guidance and training he may develop himself fully and may become an eminent personality. Under environmental possibilities comes the family, peer groups, educational institutions, religion and caste, society, culture etc. These factors have got a tremendous influence in the development of personality.

Every individual has to pass through 3 stages during the process of his development. They are childhood, adulthood and parenthood. During these stages he must be educated in such a way that he may realize his best self and cut a figure in the society. Through education he must be given 4Hs formation. This means formation to hand, head, heart and health. Vocational or professional training is meant by formation to hand. Unemployment is one of crucial problems of the day. This can be eliminated by this kinds of training. The second 'H' stands for the formation of head i.e.—intellectual formation. This is very important in personality development. Development of all other faculties depends on intellectual development. The 3rdH goes for 'Heart' formation. Psychological development and character formation is the aim of this. A good personality demands mental health. Capacity to love and to be loved, will power, adaptability

and adjustment to the circumstances are characteristics of mental health. The proverb "character is the crown of life" explains the importance of good character in life. The last 'H' stands for Health. Physical training is very necessary for an effective life. Aristotle's definition that education is "creation of sound body in a sound mind" An unhealthy person will not have an healthy mind too. He will not be able to fulfill the duties of life and to take advantages from the opportunities thrown before him

Education is meant for the integral growth of individual i.e. development of all his faculties and capacities. Self knowledge and guidance are essentially needed for this development. Before taking each step an individual must know what is his stand at present, his I. Q. and the knowledge of the field to which he is going to enter. On the contrast there will

be creation of defective personalities and mal adjustment problems.

In developed countries like U. S. A., Britain etc., there are all possibilities to develop one's whole capacities and to give special training to the special quality of each one. In the very beginning they test and find out the I. Q. of students. They are categorised according to their task and talents and formed according to that. There is motive 'A' course, for the extraordinary able students which lasts for two years. During this period they are trained how to speak, how to act, how to think, how to make plans for life, how to check progress, how to deal with people, how to tackle problems etc. It is proved, that such people after their course face life successfully. Such courses are advisable to educational institutions to bring forth eminent personalities.

BEASTS OF THE FIELD

Many of the 120 animals mentioned in the Old Testament have disappeared from the Holy Land during the past 2,000 years. Now, however, the Israeli Government is re-establishing, at 160 game reserves throughout the country, herds of gazelles and ibexes. It has also acquired addaxes, which are members of the antelope family, a dozen Somali wild asses, and several onagers, the ass that Jesus rode into Jerusalem on Palm Sunday.

Explains an official of Israel's Nature Preserves Authority, "We need these reserves so that children can see what nature was like in Biblical times."

R. D.

"Shop after shop was literally taken apart, but no saree matched their taste I gave up."

The first job experience of this commerce student.

—Ed.

Shopping Expedition

DILIP DAS K.

Have you ever gone with your mother, or sister or for that matter any female, when they go shopping? Well, if you have, you will know what I am driving at and if you have'nt please don't. It will drive you around the bend.

Well, came the day, when I had to escort my sister and three cousins (all female) to Commercial Street. They wanted to buy a wedding saree. We started out at 2 p.m., landed at Commercial St. at 2-15 thinking that after-all they wanted to buy only one saree which would take only half an hour, I planned to go for a matinee, after dropping them back home. Boy! was I mistaken!

So, with the usual eagerness and enthusiasm of shoppers, we entered a shop. A big fat Sindhi came trotting forward with a beaming face meant to be a smile, but looked more like a snarl to me. We acknowledged the smile and beamed back,

Sindhi : "Ah ! Ladies, what can I do for you ?"

Observe, that I was left out. They said they wanted a saree fit for a wedding.

Sindhi : "Oh, I see ! whose wedding is it ?"

Said I, " Not mine", at which he gave me a sick smile. He dug his fat be-jewelled fingers and brought out a bundle of those glittering sarees, so common at weddings. He leaned back with an air of satisfaction as if he had done the impossible. I leaned back or rather staggered back a few feet back - in disgust. The sarees were awful. But the girls being more emotional in nature swept them aside with expressions like "yeech!" and "ugh"!.

Fatso's (the Sindhi's) face, which was full of hope, lost some of it. He brought out another pile which received the same face. Fatso nearly had a fit. Gathering his huge bulk, he displaced another set : A red one seemed to have caught their eye and Fatso's eyes glittered with renewed hope. They asked the price.

Sindhi: 'Madam, only Rs. 250/- Madam', wasn't it a bit exorbitant, asked one.

Sindhi: "Oh, no Madam! Just feel the fine texture and look at the jerry".

I looked around for a jerry can in vain.

He continued - "Madam, it is pure Banaras silk, Madam. Madam you will look very good, when you wear it, Madam".

I snorted, and my cousin for whom the compliment was meant gave me a deadly look. I hastily looked the other way. No, they were not satisfied and so we walked out.

By then, the time was 3 O'clock. I said, "Ciao Faye Arnavay" for it was she who was acting in the movie which I had planned to see.

Trooped into another shop, but only to repeat the same thing. Came out without buying anything, leaving those poor guy to fold up those mountainous heaps. I silently pitied them.

Time - 3.45. Breezed into another shop. It's amazing how that eagerness and enthusiasm stay put in a dame, whereas me.....oh! groan! My feet were killing and my throat made me feel as if I had crossed the Kalahari. So, when we came out of the shop (of course empty handed) I said, "say, could we take a breather and have something to drink? I am bushed".

"What!! Don't tell us you are already tired and thirsty. But we have just started". I pleaded that I tired fast. So, we dropped in a nearby cafe and had a long cool drink. Feeling refreshed and

with renewed strength I stepped out with the others.

Shop after shop was literally taken apart, but no saree matched their taste. I gave up. I said, "Look here, I had had enough. I will sit down here and you go ahead. Meet me here after you finish". Buying myself a film mag, I sat down on one of the steps.

Believe you me, I read the mag, re-read it and went over it again as if my life depended on it, but still no sign of those dames. I got up hastily wondering what in the world could have happened, and went searching. Halfway, I met them.

Guess what they had bought, no! no!, not a saree, but a pair of dress material. They brightly informed me that the saree-buying plan had been postponed for the next day.

What could I say? I was flabbergasted and speechless. Weakly I asked, "Can we go home now?"

Time 5-45, I swore "never again", come hell or high water, but "never again".

STUDENT IRREGULARITIES IN AN IRREGULAR SOCIETY

(Continued from page 33)

a conclusion that the present social order which is the embodiment of all the evils. In this set up, the overall educational reformation will not hold good to do away with the evils. The forces to change this present frustration among the students and other anomalies are none but the students. At present what they can do is to align themselves with the forces which want to bring about a total change in the society.

' There is more harm of over-urbanization, than any good of it. Now a days the government is also taking steps to reduce the problems of over - urbanization, if not to eliminate them . . . '

CONSEQUENCES OF OVER-URBANIZATION

by DARSHAN N. CHHATTPUR

The word urbanization is not unknown from the past so many years. It means the increase in the proportion of population living in urban areas. Even if we glance in the history we will find that the I.V.C was urban in nature. But in recent years, particularly in the 20th century, shifting of population from rural hinterlands towards crowded cities is at an unprecedented rate. If we go through the census figures from 1901-1971, we will find that urban population has increased by 400 percent and it is expected that it will be doubled by 1981.

Though increasingly urbanization is comparatively a recent occurrence in this country but is not peculiar to India. In Europe and some other Western countries we will find that urbanization is far more than in India. However it's decided that increase of the urbanization is nothing but the result of some of the factors like industrialization, population explosion, failure of agriculture etc.

Each of these factors play more or less

a role in the growth of urbanization and this growth is inevitable. When we take this inevitable growth into consideration, we will find more arguments against it than in favour of it. It will be better to consider urbanization as a boon and over-urbanization as a curse to that country.

It is boon in the sense that due to increase in the urbanization our standard of living goes up. Our food production increases and moreover industrialization, which is very necessary nowadays, becomes easy for the development of any country. But the other side of it shows exactly reverse consequences of it. When we take the other side, we will feel that over-urbanization is not at all good for any country.

Now a days, we see that more and more population is attracted towards cities, though the cities are already over-populated. And so in over-populated cities, it is very difficult to find out housing or the shelter for these people. No sooner the construction of building is finished,

it is been occupied. This results in the slum areas which decreases the beauty of the country and also produces bad impression in the minds of new-comers. Moreover due to residing in dirty areas, the people are not at all healthy. They always suffer from one disease or the other. This affects society in particular and country as the whole.

The next main problem comes for job. Many people come from villages to seek employment. But due to over-urbanization they don't find any work which increases the unemployment in the country. When unemployment increases, the standard of living of that country goes down which is not at all good for the country. Even those who get jobs experience difficulty in regarding their finances and thus fall into debt.

The other difficulty besides job and shelter is to find out some friends for the fulfilment of social needs and political protection. But it is very complicated in the cities with the vast population. Because all people do not belong to the same caste and even if they belong, their ideas, practices may be different from others. So it is very hard to get a faithful friend.

In over-urbanization we also find some other social problems such as prostitution, concubinage etc., Illegitimacy and divorces seem to be common and peculiar in over-urban areas.

In most of the urban areas we won't find any good climate. The air is polluted by the smoke, of the factories, and dust due to the movement of automobiles. In such climatic conditions, people suffer from many diseases.

Thus we see that there is more harm of over urbanization, than any good of it. Now a days, the government is also taking steps to reduce the problems of over-urbanization, if not to eliminate them.

The Government is trying to reduce the population which is the main cause of over-urbanization. Government is also encouraging industrial units, because industries have more potential to employ the people and thus jobless people can find the jobs. The government is also building up new houses and colonies at the cheaper rate for low and middle income group.

With this, homeless workers will get houses and it will solve their housing problem.

Book Nook

One American primary-school teacher has found a way to get children to read—sit them in a bath. She picked up an old cast-iron bath in a secondhand store, painted it orange and threw in some cushions. Now it's a reading corner. She's had a hard time keeping the youngsters out of it. But they must observe the rules: Three at a time and keep reading,

—R. D.

An Artist's Plight

Fr. ISAAC, C., C.M.I.

Dept. of Chemistry

There was a Professor of Art, brilliant,
Who knew the art well, but always unpleasant !
The poor 'dada' knew no Science,
And thought ever it's a nuisance !

He one day sat on the brims of two stools,
Which his kids pulled and he fell b'tween stools !
When his wife laughed he quoted from Shakespeare,
And he forgot his fall ; but pain lingered and the fear.

She forbid him to sit on the brims and fall avoid,
And served advice to read Science and remove a void.
Then he read some Science which he wanted to test
in a lab,
And found lunch-break apt time to sneak in like a crab.

There he saw a rickety scientist in a pipette,
And he hid under a cupboard to watch and look at :
The scientist he saw slipped out as he had slipped in ;
And he tried to slip into one, but ended in 'ts breaking !

When he slipped in at last into one and went rolling,
It was time for those scientists to start search and
carwled in ;

N. C. C. REPORT

It is my pleasant privilege to present to you the 7th Annual Report of the 6th and 7th coys. of 14 Kar. BN. NCC. of Christ College. I have the satisfaction to say that our NCC units have achieved remarkable honours and credits during this year also.

26 cadets and one officer attended the Annual Trg. Camp in Oct. '75 at Doddballapur. Only with an amount of pride I can say that our Christ College Cadets were outstanding in all their activities in the camp. Our cadets secured the I prize for the shooting and Kit layout competitions. CUO. C. P. Medappa has won the "Best Shot". Special Certificates have been awarded to our cadets in connection with the Special Quarter Guard duty in the Camp.

We celebrated the Independence Day in a very colourful manner. Brig. N.M.K. Nair, Rtd. Commandant Mysore Sub. Area, was the chief guest. Our cadets presented a very thrilling demonstration in "Bayonet Fight" on 26th Nov. '75 at the Brigade Parade ground on the NCC Day. Hon'ble. Minister for Education, Karnataka State, received the salute and inspected the guard of honour.

CUO. A. Mallesh Reddy attended the 95th Basic Mountaineering Course at Dar-

jeeling in Dec. 1975 and came out as the "Best Rock Climber". Sgt. S. Sumanth, Sgt. Thomas Ashok Issac and CUO. A. Mallesh Reddy had gone for the Army Attachment Course at the Maratta Light Infantry BN. at Belgaum.

Our cadets were exclusively selected to represent the 14 Kar. BN. to participate in the Earl-Roberts and Burwan Shooting competition of the group 'B' and our team secured the runners up place. CSUOs M.M. Goffer and S. Jayakrishnan and CSUOs. A. Mallesh Reddy and C.P. Medappa have been adjudged the "Best Cadets" and "Best Shots" of the 6th and 7th Coys respectively of our college.

Finally, the officers and cadets of Christ College extend their sincere thanks to Rev. Fr. Principal for all his encouragement and enthusiasm shown towards the NCC, and to Lt. Col. F.C. Smith, the Group Commander, Lt. Col. S.J.S. Rajamanickam the Officer Commanding, Capt. B. Nataraj, the Adm. Officer, Sub. Major. Diwan Singh and the P.I. Staff of the BN. and the Office Staff of our college and CUOs for their kind co-operation in all the activities of the NCC.

Jai Hind

'Would you like to work for yourself?
Would you like to live with yourself?
This is admittedly a severe score
card.....'

Says this Conscientious Writer

A thought for the Year 1976

ANONYMOUS

There is a proverb that says: "Believe no tales from an enemy's tongue." But perhaps we can believe our own examination of ourselves. And so, let us do self-searching on a series of subjects: If you were choosing someone you had to trust, could you trust yourself? Would you like to meet yourself when you are in trouble? Would you like to be at your own merely?

If other men did not put locks on their doors, on their farms, on their banks, would you ever walk in where you knew you had no right to walk? If there were no audits, no courts, no jails, no disgrace—would you ever take what you ever take what you knew you had no right to take? Would you serve a man without influence as fairly as you would a man with influence? Would you pay a person as fair a price for something he was forced to sell as for something he did not have to sell? Would you honour an unwritten agreement as honestly as if it were written? If you found a lost article that no one else could possibly know you had found, would you return it or would you put it in your own pocket? Would you compromise on a question of right or wrong? Do you talk as well of your friends when they are not around as when they are? If you made a mistake would you admit it or would you pretend to be right even when you knew you were wrong? Could you be trusted as well away from home as you could where you are known? Do you think the world owes you a living or do you honestly know that you should work for what you want? Do you make an earnest attempt to better your performances? Do you try to get the job done or have you been loafing along for fear you were doing too much? Would you hire yourself? Would

you like to work for yourself? If you were your own partner, could you trust yourself? If your partner were to die, would you still deal with him not only justly but also generously?

Let us look again, inside out (like the

G.F.R. says "Inside looking out"): Would you like to work for yourself? Would you like to live with yourself? This is admittedly a severe score card. But sometimes it is a good thing to turn ourselves Inside Out and look at ourselves as if we were some one else.

At the beginning of each term a wise teacher wrote to the father's of the new pupils.

"If you promise not to believe whatever your son says happens in school,

I'll promise not to believe anything he says happens at home.

Sunil R. Shah

Grams : Suraj Estd. 1937 Phone 29687

The Koh-i-noor Electric Co.

Electrical Engineers & Contractors

Dealers in Everything Electrical

661, Chickpet, Bangalore-53.

CARPET CLEANING Durakleen India

(REGD.)

FOR ON THE SPOT CLEANING OF
CARPETS AND UPHOLSTERY
WITH LATEST MACHINES
AND FOREIGN KNOW HOW

Contact

Whiterose Dry Cleaners

27, Mission Road, (Tel. 706007)

231/2, S.C. Road, (Tel. 79131)

BANGALORE

By the by,
the Parthenium smells a rat,
and fondles and kisses the rat
and embraces the earth the heaven and
the hell,
as does American Diplomacy.

Food or Poison
Parthenium loves to be
individual and Society.
Parthenium lives on Life.

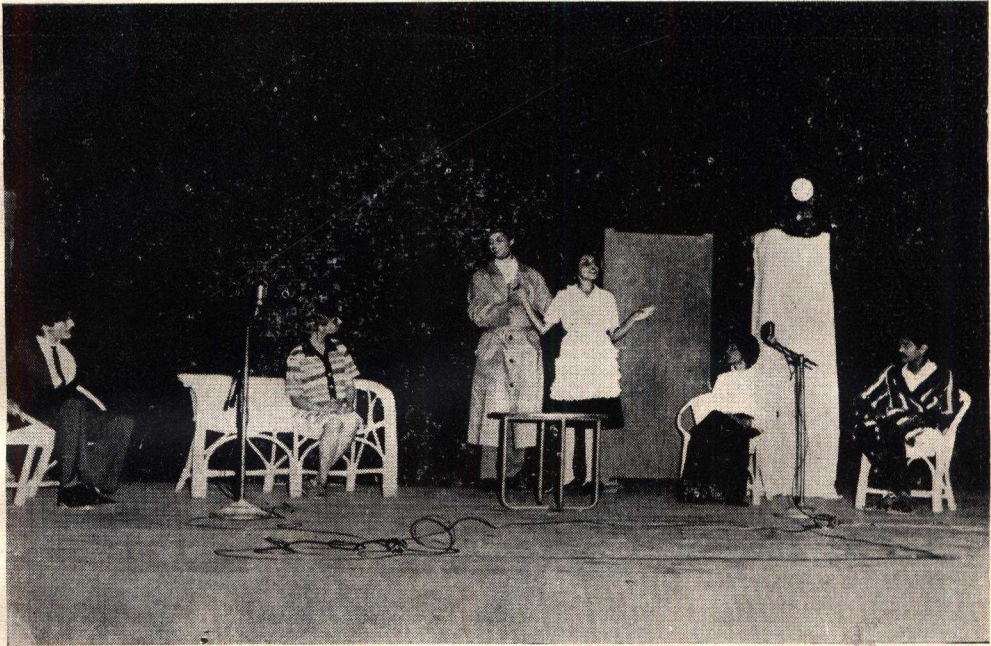

K. S. Srinivasa Murthy.

" Came the Spring with all its Splendor "

Longfellow, 'Hiawatha'.

SPRING FESTIVAL

He danced and sang not. She sang, but danced not. Yet together they danced
(St. John's Medical College)

Believe us—then he flew

(a)

(Skit—St. Joseph's Arts & Science)

SPRING FESTIVAL (Contd.)

They threw music about

(Western Music—Christ College)

They also sang !

(Indian Music—Mount Carmel)

(b)

SPRING FESTIVAL (Contd.)

Till now the Sheik's ba—had everything in the world except ——— ”

Fill in the blanks

(Skit—University of Agricultural Sciences)

They fooled themselves into thinking that they fooled others

(c)

(Skit—Indian Institute of Science)

SPRING FESTIVAL (Contd.)

*"Who was the fastest runner in the world?"
"Adam," they said
She thought, "Eve".*

(General Knowledge Quiz)

They sang and music wept

(St. Joseph's Commerce)

SPRING FESTIVAL (Contd.)

..... And this is for debate
(Bangalore University)

*He is a gay dog ; he works like a dog, and leads a
og's life.*

(*'The Cliche Expert Jakes His Stand'*
Skit—Christ College)

Never heard of girls coming out of hats. Do they ?

*" Ladies and gentlemen, don't you think that
I'm the best ? "*

(Suchi—Central College)

SPRING FESTIVAL (Contd.)

And then he swallowed the Trophy - Rennie for indigestion
(Christ College - Talent Show Trophy—Mrs. Dhawan)

Mrs Nanjappa giving the Spring Festival Trophy to Mount Carmel College

ನಾಲ್ಕು ಮಾತು

ನೂರಾರು ಬೆಳಕುಗಳ ನೂಲಿರದ ಹಗ್ಗಕ್ಕೆ
ಹಿಗ್ಗಾ ಮಂಗ್ಗಾ ಜಗ್ಗುವ ಕುದುರೆಯಾಗಿ
ತಡವರಿಸಬೇಡ.

ನೂರು ಧ್ವನಿವರ್ಧಕ ಮಾತುಗಳ ಸೆಳೆತಕ್ಕೆ
ನಿನ್ನ ಕಿವಿಯೊಡ್ಡುತ್ತ, ನಿನ್ನ ಒಳಗಿನ ದನಿಗೆ
ಕಿವುಡಾಗಬೇಡ.

ಅವರಿವರ ಬಾಲವನ್ನೇ ನಿನ್ನ ಗದೆಯೆಂದು
ಹೆಗಲಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು, ಬಂದಳಿಕೆ ಭೀಮನ ಪಾತ್ರ
ವಹಿಸಬೇಡ

ನಿನ್ನೊಳಗನ್ನು ನೀನೇ ಅಗೆದು, ತೆಗೆದು
ಕಮ್ಮಟದ ಕುಲವೆಂ ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಿಡಿದು
ನಿನ್ನಿಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಎರಕ ಹೊಯ್ಯುವವರೆಗೂ
ತೆಪ್ಪಿಗಿರಬೇಡ.

ಡಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ

ಗ
ವಿ
ಜ್ಞ
ಗ
ಗ

ವರಿವಿಡಿ

ಕರಿಯ-ಹಾಲಿ (ಕವನ)	ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ
ಜ್ಞಾನನಿಧಿ ಡಿ. ವಿ. ಜಿ.	ಎಚ್. ಎಸ್. ಚಂದ್ರವರ್ಮ
ಆಯ್ಕೆ (ಕತೆ)	ಎಂ. ಗೋಪಿನಾಥ
ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಪಾತ್ರ	ನಾ. ಮನಿರೇಡ್ಡಿ
ಚಂದ್ರ (ಕವನ)	ಅಹಮದ್ ಅಲೀಖಾನ್
ಪ್ರೊ ಅರ್ನಾಲ್ಡ್ ಟಾಯ್ಸ್ ಬೀ	ಬಿ. ಎಸ್. ರಾಜಾರಾಂ
ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವ	ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ
ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಕೆ ?	ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು
ಸದಾ ಕರೆಯುವ ಗಿರಿಗಳು	ಎ. ಮಲ್ಲೇಶರೇಡ್ಡಿ
ಅದೃಷ್ಟ (ಕತೆ)	ಎಂ. ವರದರಾಜನ್
ಉರಿಯುತ್ತಿದೆ ಸಣ್ಣ ಹಣತೆ	ಚಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು

ಕರಿಯ-ಹಾಲು

ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ
ಅಂತಿಮ ಬಿ.ಕಾಂ.,

ನನ್ನ ಹುಟ್ಟಿಗೆ ಮುಂಚಿನಿಂದ
ಕರಿಯನಿಗೆ
ಈ ಮನೆ ವರ್ತನೆ.
ಕರಿಯನ ವಯಸ್ಸು ಆಯಸ್ಸು
ನನಗಂತೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಅವನ
ಗರಡಿ ಮೈ
ಗಟ್ಟಿತನ
ಕಂಡುಂಡನೋಟ
ನನಗಿನ್ನೂ
ಅರ್ಥವಾಗದ ಅಚ್ಚರಿಯ ಬೆಡಗು ! ?

ಅವನದು
ವಿಶ್ವಾಸ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ಸಾಜಾ ಕಪ್ಪುತನ
ಆದರೆ
'ಕರಿಯನ ಹಾಲು ಕಪ್ಪಾಗಿಲ್ಲ'
'ತಲತಲಾಂತರವ ಬೆಳೆಸಿದ ಹಾಲು'
ಎಂದು
ಅಜ್ಜ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಸವೆದ ಮಾತಿನ ನೆನಪು.

ಕರಿಯನ
ತಬಲೆ ತುಂಬಿದ ಹಾಲು
ಒಂದೇ ರೀತಿ
ಮದುವೆ-ಮನೆಯಾದಾಗ ;
ಪುರುಡು-ಮನೆಯಾದಾಗ ;
ತಿಥಿಯ-ಮನೆಯಾದಾಗ ;
ಒಂದೇ ತರಹ.
ಯಾವಾಗಲೂ
'ಕಳ್ಳಿ ಹಾಲಿನ ತೊಟ್ಟು'

ಅವನ ಮುಖ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲಾ
ಅಜ್ಜಿಗೆ ಏಕೋ ಕೋಪ.
ಕರಿಯನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಲು
ಅಜ್ಜಿ ಬಿಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ.
ಬೆಳಗ್ಗೆ
ಬಿಟ್ಟ ಕಣ್ಣನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಸಿ
ಬಲಗಡೆ ತಿರುಗಿಸಿ
ತಿಮ್ಮಪ್ಪನ ಪಟ ತೋರಿಸಿ 'ಗೋಮಿಂದಾ' ಅನ್ನುತ್ತಾಳೆ.
ಆದರೆ
ನನಗಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದು
ಅದೇ
ಕರಿಯ
ಹಾಲು.

ಚೈತ್ರ

ಹೂವ ಬಿಟ್ಟವೆ, ಹೂವ ತೊಟ್ಟವೆ, ಹೂವನುಟ್ಟವೆ ಮರಗಳು !
ಚೈತ್ರ ಚಾತ್ರಗೆ ಬಂದಂ ನಿಂತುವೊ ನೂರು ಜೆಲುವಿನ ರಥಗಳು !
ಕಾಮ-ರತಿಯರಂ ಬಂದಂ ಆಡುವ ರಾಸಲೀಲಾಪಥಗಳು !
ಸೃಷ್ಟಿ ಬರೆಯುವ ಚೈತ್ರಕಾವ್ಯದ ಮಧು ಪವಾಡದ ಕಥೆಗಳು !

ಡಾ|| ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರುದ್ರಪ್ಪ

(ದೇವಶಿಲ್ಪ - ಚೈತ್ರ - ಪುಟ : ೩೬)

ಜ್ಞಾನನಿಧಿ - ಡಿ. ವಿ. ಜಿ.

ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮಹತ್ತರ ಪಾತ್ರವಹಿಸಿ, ಕನ್ನಡ ಜನತೆಗೆ, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ತಮ್ಮ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿ ಆಧಾರಸ್ಥಂಭವಾಗಿದ್ದರು. ಜ್ಞಾನನಿಧಿ ಡಿ.ವಿ.ಜಿ. ಯವರ ಮರಣದಿಂದ ಆಗಿರುವ ನಷ್ಟವನ್ನು ಅಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈ ದಿವ್ಯ ಪುರುಷನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯರಂಗಕ್ಕೆ ಮಂಕು ಕವಿದಂತಾಗಿದೆ.

1888ರಲ್ಲಿ ದೇವನಹಳ್ಳಿಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು, 1906ರಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಬಂದು ನೆಲೆಸಿ ಕನ್ನಡ, ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಸಾಧಾರಣ ಪಾಂಡಿತ್ಯವನ್ನು ಪಡೆದ ಇವರ ಮಾತೃ ಭಾಷೆ ತಮಿಳು. ಬೆಳೆದ ಪರಿಸರ ತೆಲುಗು. ಈ ಅಗ್ರಗಣ್ಯರು ಯಾವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದಲ್ಲೂ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಪಡೆದವರು. ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಸಾರ್ವಭೌಮತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದು - ಮೆರೆದು ಬದುಕಿದರು ಡಿ.ವಿ.ಜಿ. ವಿಚಾರ ಪ್ರಭಂದಗಳ ಮೂಲಕ, ಬಾವ ಗೀತೆಗಳಿಂದ, ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಯಿಂದ, ರೂಪಾಂತರಗಳ ಮೂಲಕ ತಮ್ಮ ವಿಚಾರಧಾರೆಯನ್ನು ಹರಿಸಿ ಕ್ಷಣಿಕವಾಗಿರುವ ಈ ಜೀವನ ಸಾರ್ಥಕತೆಯನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮ 'ಮಂಕುತಿಮ್ಮನ ಕಗ್ಗ'ದ ಮೂಲಕ ತೋರಿಸಿ ಜನತೆಗೆ ದಾರಿದೀಪವಾಗಿದ್ದರು. ಈ 'ಕಗ್ಗ'ವನ್ನು ಯಾವವೊಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ರಚಿಸದೆ, ವಿಚಾರದ ಅಲೆಗಳು ಎದ್ದಹಾಗೆ ರಚಿಸಿದ ಈ 'ಕಗ್ಗ' ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುವ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ಓರೆ-ಕೊರೆಗಳನ್ನು, ಅಂದ-ಚಂದಗಳನ್ನು, ಅಂಕು-ಡೊಂಕುಗಳನ್ನು, ಸೋಲು-ಗೆಲುವುಗಳನ್ನು, ನೋವು-ನಲಿವುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಮಾನಸಿಕ ಗುರುವಾಗಿದೆ. ಮಂಕುತಿಮ್ಮನ ಕಗ್ಗವನ್ನು ಕುರಿತು ಒಂದು ಕಡೆ ಈ ಕೆಳಗಿನಂತೆ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ :

ಕವಿಯೊಲ್ಲ, ವಿಜ್ಞಾನಿಯೊಲ್ಲ, ಬರಿ ತಾರಾಡಿ
ಅವನರಿವಿಗೆಟುಕುವ ವೊಂದೊಂದಾತ್ಮನಯುವ
ಹವಣಿಸಿದನಿದನು ಪಾಮರಜನದ ಮಾತಿನಲಿ
ಕವನ ನೆನಪಿಗೆ ಸುಲಭ-ಮಂಕುತಿಮ್ಮ

ಎಚ್. ಎಸ್. ಚಂದ್ರಮೌಳಿ
ಎರಡನೆ ಬಿ.ಕಾಂ.,

ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಹೋಗಿರೋಳ್ಳದೆ ರಾಜಕೀಯ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರೊಂದಿಗೆ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧ ವನ್ನು, ಪತ್ರಕರ್ತರಾಗಿ ಸಮಾಜದ ಆಗಂ ಹೋಗುಗಳನ್ನು, ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು, ಅಪ್ರಮಾಣಿಕತೆ, ಅದಕ್ಷತೆ, ಅಶಿಸ್ತು ಲಂಚಗುಳಿತನಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಹರಿತವಾದ ಲೇಖನಗಳಿಂದ ತಿದ್ದುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಾಸನ ಸಭೆಗಳಲ್ಲೂ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಇವರು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದಂತೆ ಯಾವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಗಳಲ್ಲೂ ಡಿಗ್ರಿಯನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಡಿಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಬಂದಿ ದ್ದರು. ಬಾಗಲಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ 1933ರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಪರಿಷತ್ತಿಗೆ ಕಳೆಯನ್ನು ತಂಬಿ ದರು. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ಸೇವೆ ಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿರುವ ಈ ಸಾಹಿತಿಯು ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಿಂತಾ ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರ ದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಲ್ಲ ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ತಕ್ಷಣ ಉತ್ತರಿಸ ಬಹುದು. ರಾಜಕೀಯದಿಂದ ಡಿ.ವಿ.ಜಿ.ಯವರು ಏನನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸದಿದ್ದರೂ ಮೈಸೂರು ರಾಜಕೀಯವು ಇವರಿಂದ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆದಿದೆ.

ಹಲವು ದಶಕಗಳ ಮೊದಲೇ ಬರೆದ 'ಮಂಕುತಿಮ್ಮನ ಕಗ್ಗ'ದಲ್ಲಿ 945 ಪದ್ಯಗಳು. ಒಂದೊಂದು ಪದ್ಯವೂ ನಾಲ್ಕು ಸಾಲಿನಿಂದ ಕೂಡಿದೆ. ಒಂದೊಂದು ಪದ್ಯವೂ ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟಿ ಲಾಗದ ವಜ್ರವಾಗಿದೆ. ಜೀವನದ ಗೊತ್ತು ಗುರಿಗಳನ್ನೂ ಮಂಕು ಹಿಡಿದ ಕೋತಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಬೇಕು, ಬೇಕೆಂದು ಬೇಕು ಬೇಕೆಂದೆನಗಿನ್ನೊಂದು |

ಬೇಕೆನುತ ಬೊಬ್ಬಿಡುತಲಿಹ ಘಟವನಿದನು ||

ಏಕೆಂದು ರಚಿಸಿದನೋ ಬೊಮ್ಮ ನೀಬೇಕು ಜಪ

ಸಾಕೆನಿಪುದೆಂದಿಗೋ-ಮಂಕುತಿಮ್ಮ ||

ಇಂಥಹಾ ಅರ್ಥಗರ್ಭಿತ ಪದ್ಯಗಳ ಅಕ್ಷಯಪಾತ್ರೆಯಾಗಿ ರುವ ಈ ಕಗ್ಗ ಹಿಂದಿನ ತಲೆಮಾರಿನ ಅನುಭವ ಇಂದಿನ ಜನತೆಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ, ಮುಂಬರುವ ಜನಾಂಗದ ಮೇಲೆ ಬೆಳಕನ್ನೂ ಚೆಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನು ಅವರ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸಬೇಕಾದರೆ ದೊಡ್ಡ ಮೆರವಣಿಗೆಯೇ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರು ರಚಿಸಿರುವ ಅಮೂಲ್ಯ ಕೃತಿಗಳು, 'ಬಾಳಿಗೊಂದು ಸಂಜೆ', 'ಉಮರನ

ಒಸಗೆ', 'ವಸಂತ ಕುಸುಮಾಂಜಲಿ', 'ಶ್ರೀಮದ್ಭಗವದ್ಗೀತೆ ತಾತ್ಪರ್ಯ', 'ಮಂಕುತಿಮ್ಮನ ಕಗ್ಗ', 'ಶ್ರೀರಾಮ ಪರೀಕ್ಷಣಂ', ನಿವೇದನೆ, ಗೀತಶಾಕುನ್ತಲ, ಮ್ಯಾಕ್‌ಬೆತ್, ಜಾಕ್‌ರೆಡ್ (ನಾಟಕಗಳ ರೂಪಾಂತರ), ರಾಜ್ಯಾಂಗ ತತ್ವ ಗಳಂ. ದೀವಾನ್ ರಂಗಾಚಾರ್ಯ, ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ ಗೋಖಲೆ, ಜ್ಞಾಪಕ ಚಿತ್ರಶಾಲೆ, ಜೀವನ ಸೌಂದರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರಂ.

ಇವರು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆದರೆ ನಮಗಂತೂ ಸುಖದ ಪಾಲು ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ವಿಚಾರದ ಒರೆಗಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಜೀವನವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ 'ಕಗ್ಗ'ದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಸಿಹಿ ಇದ್ದರೂ ಸಿಹಿಯ ಹಿಂದೆಯೇ ಅದರ ಕಹಿತ್ಯ ಅರ್ಥವೂ ಕೂಡಿಬಂದಿದೆ, ಈ ಪದ್ಯದಲ್ಲಿ,

ಸರ್ವರಂ ಸಾಧುಗಳೆ ಸರ್ವರಂ ಬೋಧಕರೆ

ಜೀವನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಬಂದಿದಿರು ನಿಲುವನಕ

ಭಾವಮರ್ಪಂಗಳೇಳುವುದಾಗ ತಳದಿಂದ

ದೇವರೇ ಗತಿಯಾಗ-ಮಂಕುತಿಮ್ಮ

ಜೀವನವನ್ನು ಒಂದು ಬುಗುರಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ಅದರ ಪ್ರತಿ ಬಿಂಬವನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಪದ್ಯದಿಂದ ನಾವು ಮನಗಾಣ ಬಹುದು.

ತಿರುತಿರುಗಿ ತಿರುಗುತ್ತದೆ ಬುಗುರಿ ತಾನೇ ಸೋತಂ

ತಿರುಗುರುಳುವುದು ತನ್ನ ಬಲವ ತಾಂ ಕಳೆದು

ನರನು ಮಂತೆಯೆ ಸುತ್ತಿ ಸುತ್ತಿ ಕಡೆಗೊಂದಂದಿನ

ತೆರುವನಸ್ಥಿಯ ಧರೆಗೆ-ಮಂಕುತಿಮ್ಮ

ಸಾವಿನ ದಿನಗಳು ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗಲೂ ತಾವು ಕಟ್ಟಿದ ಗೋಖಲೆ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮೂಲಕ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಇಂತಹಾ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನಾವಿಂದೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಅಮರವನ್ನಾಗಿ ಸುವುದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕೀಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಂತೆ 'ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮಿಂದು, ಕನ್ನಡ ಕಡಲಲ್ಲಿ ಈಸಾಡಿ, ಇಂಗ್ಲೀಷಿನ ಸರೋವರಗಳಲ್ಲಿ ಲೀಲಾಜಾಲವಾಗಿ ವಿಹರಿಸಿದ' ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನೀತ, ಈ ಮಾತು ಎಷ್ಟು ಸತ್ಯ ? ದಿವ್ಯ ಪುರುಷನಿಗೆ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ನಮನ.

ಆ ಯ್ಯ

ತರಗತಿ ರಚನೆಯು

ಎಂ. ಗೋಪಿನಾಥ
ಎರಡನೆಯ ಪಿ.ಯು.ಸಿ.

“ ವಿಶೂ...ವಿಶೂ...”

“ ಏನಜ್ಜ ಹಾಗೆ ಕೂಗ್ತಿದೀಯಾ ? ” ಎಂದು ಓದುತ್ತಿದ್ದ ವಿಶ್ವ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಿರುಸಾಗಿಯೇ ಕೇಳಿದನು. “ ಅಲ್ಲಾ ಕಣೋ ಒಂಭತ್ತು ಗಂಟೆ ಆಯ್ತು. ಅದೆಷ್ಟೋ ಅಂತ ಓದಿದ್ದೀಯಾ ? ಊಟ ಮಾಡಲು ಟೈಮಾಯಿತಂತೆ. ಬಾರೋ ನಿನಗಿಷ್ಟವಾದ ಬಟಾಣಿ ಸಾರೇ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

“ ಹೇಗಿತ್ತಪ್ಪ ಊಟ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಏನೋ ಅಷ್ಟಿ ಮೊದಲು ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಈಗ ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. “ ಅದಕ್ಕೆ ಕಣೋ ನಾನು ಹೇಳೋದು ಬೇಗ ಮಾಡಿಕೋ ಅಂತ. ನನಗೆ ಈಗೀಗ ಕಣ್ಣು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ಓದಿ ರೋದು ಸಾಕು. ಯಾರಾದರೂ ದಮ್ಮಯ್ಯ ಅಂತ ನಿನಗೆ ಹೆಣ್ಣು ಕೊಡೋಕೆ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಇರೋ ಆಸ್ತಿ-ಪಾಸ್ತಿನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿಕೋ. ಯಾವ ಹೆಣ್ಣಾದರೂ ಸರಿ ಕರೆಕೊಂಡು ಬಾ ನಾನು ಮದ್ದು ಮಾಡ್ತೀನಿ ” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು ಅಜ್ಜ.

ಮಾರನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗಲಿವೆ ವಿಶ್ವ “ ಅಜ್ಜ ಫೀಸ್ ಕಟ್ಟಬೇಕು. ಮಂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡು ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. “ ನನ್ನ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ ತಗೋಳೋಪ್ಪ ” ಎಂದರು. ಸರಿಯೆಂದು

ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಹುಡುಕಾಡಿದನು. ಆದರೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಳಗಡೆ ಇಟ್ಟಿರಬಹುದು ಎಂದು ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಾ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದನು. ಒಂದು ಪರ್ಸ್ ಇತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿರ ಬಹುದು ಎಂದು ನೋಡಲು ಸುಮಾರು 18 ವರ್ಷದ ಹುಡುಗಿಯ ಭಾವ ಚಿತ್ರವಿತ್ತು. ಆ ಚಿತ್ರದ ಹುಡುಗಿ ವಿಶ್ವನನ್ನು ಬಹಳ ಆಕರ್ಷಿಸಿದಳು. “ ಅಜ್ಜ ನನಗಿಂತಲೇ ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಿರಬಹುದು. ನನಗೆ ತೋರಿಸಲು ಭಾವ ಚಿತ್ರ ತರಿಸಿದ್ದಾರೆ ” ಎಂದು ಅಜ್ಜಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ “ ಅಜ್ಜ ಈ ಹುಡುಗಿ ಯಾರು ? ಎಷ್ಟು ದಿನದಿಂದ ಈ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಮುಚ್ಚಿದ್ದೆ ? ನಾನು ಮದುವೆಯಾದರೆ ಈ ಹುಡುಗಿ ಯನ್ನು ಮಾತ್ರ. ನೀನು ಮದುವೆ ಮಾಡೋದಾದರೆ ಇವಳನ್ನೇ ಮಾಡು ” ಎಂದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಜ್ಜಿಗೆ ನಗೆ ತಟೆಯಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದೇನೆಂದು ಬೆರಗಾಗಿ ವಿಶೂ ನೋಡಲು “ ಅಲ್ಲಾ ಕಣೋ ಈ ಫೋಟೋನಲ್ಲಿರುವುದು ಯಾರು ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದೀಯಾ ? ನಿಮ್ಮಜ್ಜ ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಗೆ ಮುಂಚೆ ನೋಡಲು ಬಂದಾಗ ಈ ಭಾವ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದು, ಕಡೆಯ ವರೆಗೂ ಇದನ್ನು ಅವರೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದರು ಕಣೋ. ಎಂದು ಹೇಳಿದರು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿಶ್ವ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಫೀಸ್ ದುಡ್ಡು ಕೇಳುವುದನ್ನು ಮರೆತು ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಓಡಿದ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಪಾತ್ರ

ನಾ. ಮುನಿರದ್ದಿ
ಅಂತಿಮ ಬಿ.ಎ.,

ಭಾರತದ ಬದುಕಿನ ಬೆನ್ನೆಲುಬು ಬೇಸಾಯ. ಶೇ. ೭೦ ಜನರ ಮುಖ್ಯ ಕಸಬು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆದಾಯದ ಬಹು ಪಾಲು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಿಂದ. ಬಹುಜನರೂ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರೂ ಇದರಿಂದ ಬರುವ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ಭಾರತ ಬೇಸಾಯ ಗಾರನ ಅನಕ್ಷರತೆ. ಈ ಅನಕ್ಷರತೆಯ ಸನಾತನ ವ್ಯಕ್ತವನ್ನು ಕಡಿದು ಹಾಕಲು ಒಕ್ಕಲಿಗನ ಒಲವು ಓದಿನತ್ತ ತಿರುಗ ಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಅನೇಕ ಕುಂದು ಕೊರತೆಗಳನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಲು ಹಾಗೂ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು. ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿದಂತೆಲ್ಲಾ ಭಾರತದ ಆರ್ಥಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯದಲ್ಲಿರುವ ಹಲವಾರು ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಬಹುದು. ಕೃಷಿಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸಗಳು ಹಲವಾರಿವೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಇಂದೂ ತಾಂಡವಾಡುತ್ತಿರುವ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಭಾರತೀಯ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ವ್ಯವಸಾಯಗಾರರಾಗಿ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಇಲ್ಲಿರುವ ಆಹಾರ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ನಿರಂದ್ರೋಗ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವುದು. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನೇ ಹುಂಖು ಕಸುಬಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇದುವರೆಗೂ

ಆಹಾರ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸ್ವಾವಲಂಬನೆ ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ. ಅದೇ ಮುಂದುವರಿದ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಶೇ. ೧೨ ಅಥವಾ ೧೫ ಭಾಗ ದಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರೂ ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಗ ವನ್ನು ಇತರ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾವಂತ ಯುವಕರಲ್ಲಿ ಈಗಿರುವ ನಿರಂದ್ರೋಗಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶ ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರ. ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ ರೈತರ ಮಕ್ಕಳಾದರೂ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದಲ್ಲಿ ಭಾರತ ಬಹಳಷ್ಟು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡೀತು. ಇದರಿಂದ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದು ತುತ್ತು ಅನ್ನವಾದರೂ ಸಿಕ್ಕೀತು.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವ ಅನೇಕ ಗೃಹಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಮುಂದುವರಿಯಲು ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು. ವ್ಯವಸಾಯದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಿಸಲೂ ಸಹ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದು. ಉದಾ : ಸಕ್ಕರೆ, ರೇಷ್ಮೆ ಮುಂತಾದವು. ಇದರ ಜೊತೆಗೆ ಹೈನುಗಾರಿಕೆ, ಕೋಳಿ ಸಾಕಾಣಿಕೆ, ರೇಷ್ಮೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಪಡಿಸಿ ಇದರಿಂದ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು. ಭಾರತವು ಪ್ರಗತಿಪಥದಲ್ಲಿ ಸಾಗ

ಬೇಕಾದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳೂ ಮುಂದುವರಿಯಬೇಕು. ಅವಿದ್ಯಾವಂತರಾದ ನಮ್ಮ ರೈತರು ಇತ್ತೀಕೆ ತಮ್ಮ ಗಮನವನ್ನು ಹರಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ.

ವಿದ್ಯಾವಂತರು ವ್ಯವಸಾಯದ ರೀತಿ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಅಂದರೆ ಬೇಸಾಯದ ಕ್ರಮವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದು. ಒಳ್ಳೆಯ ರಸಗೊಬ್ಬರಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ಬೀಜ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು. ಹಾಗೂ ನವೀನ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುವುದು. ಅಪ್ಪನು ಹಾಕಿದ ಆಲದ ಮರವೆಂದು ನಂಬಿರುವ ರೈತರು ನವೀನ ರೀತಿಯ ಬೇಸಾಯ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಗಮನ ಕೊಡುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಉತ್ಪಾದನೆಯೂ ಸಹ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ವಿದ್ಯಾವಂತರೂ ಉಪಯೋಗಿಸದ ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಅನೇಕ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಉದಾ: ನೀರು ದೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮತ್ತೆ ವರ್ಷದ ಅನೇಕ ದಿನಗಳು ರೈತರು ಕೆಲಸವಿಲ್ಲದೆ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಗಮನವನ್ನು ಓದಿನ ಕಡೆಯೇ ಅಥವಾ ಸರಕಾರವು ಕೊಡುವ ಅನೇಕ ತರಬೇತಿ ಶಿಬಿರಗಳ ಕಡೆಯೇ ತಿರುಗಿಸಬಹುದು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ರೈತರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಸಾಲಗಾರರು ಶೂಲದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಸರಕಾರವು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸಾಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇವರು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಾಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮಗಳ ಮದುವೆಗೋ ಅಥವಾ ಇನ್ನಿತರ ಕೆಲಸಕ್ಕೋ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ “ಭಾರತೀಯರು ಹುಟ್ಟು ಸಾಲದಲ್ಲಿ; ಬೆಳೆಯುವುದು ಸಾಲದಲ್ಲಿ; ಸಾಯುವುದು ಸಾಲದಲ್ಲಿ” ಆದುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಸರಕಾರವು ಕೊಡುವ ಸಾಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು. ಇದರಿಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಆದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬಹುದು. ನಮ್ಮ

ರಪ್ತುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ಪರಕೀಯರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬಹುದು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯು ಪ್ರಪಂಚದ ಶೇ. ೧೫ ಭಾಗದಷ್ಟಿದೆ. ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಅನಕ್ಷರಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿ. ಜನಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ‘ಕುಟುಂಬ ಯೋಜನೆ’ ಪೌರಕ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗದಿರಲು ಕಾರಣ ಅವರ ಅನಕ್ಷರತೆ ಹಾಗೂ ಅವರ ಪರಿಸರ. ವಿದ್ಯಾವಂತರೂ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಹ ಸೇವೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಬಹುದು. ಏಕಾಂತಿರುವ ಬೆಲೆಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಉತ್ಪಾದನೆ ಹೆಚ್ಚಬೇಕು. ಜೊತೆಗೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಏರಿಕೆ ತಗ್ಗಬೇಕು.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಅನೇಕ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕುಂದು ಕೊರತೆಗಳೆಂದರೆ ಜಾತಿ ಪದ್ಧತಿ, ಅಸಮಾನತೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು. ಇವುಗಳನ್ನು ತೊಡೆದು ಹಾಕಲೂ ಸಹ ವಿದ್ಯಾವಂತ ಯುವಕರು ಶ್ರಮಿಸಬಹುದು. ಅನ್ಯ ಜಾತಿ ವಿವಾಹ, ವರದಕ್ಷಿಣೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದಿರುವುದು ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಇವುಗಳನ್ನು ತೊಡೆದುಹಾಕಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಜೊತೆಗೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದು.

ಸುಮಾರು ಶೇ. ೩೦ ಭಾಗ ವಿದ್ಯಾವಂತರಿರುವ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಲು ವಿದ್ಯಾವಂತರು ಅರಿತು ನಡೆಯಬೇಕು, ಅನಕ್ಷರಸ್ಥರಿಗೆ ಸರಕಾರದ ದೋರಣೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ನೀಡಿ ಭಾರತವು ಮುನ್ನಡೆಯಲು ಸಹಕರಿಸಬೇಕು.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಹಾಗೂ ಅವಿದ್ಯಾವಂತರ ಮಧ್ಯೆ ಇರುವ ಅಂತರದ ಗೋಡೆ ಕುಸಿಯಬೇಕು. ಕೊನೆಯ ಪಕ್ಷ ಪರಸ್ಪರ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ‘ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹಸಿರು ಕ್ರಾಂತಿ’ ಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಸಾಧಿಸುವ ಕನಸು ನನಸಾಗಬೇಕಾದರೆ ವಿದ್ಯಾವಂತರ ಪಾತ್ರ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯ.

ಚಂದ್ರ

ಅಹಮದ್ ಅಲೀಖಾನ್
ಎರಡನೆಯ ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ.,

ಚಂದ್ರ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ
ಮಂಳುಗುತ್ತ, ತೇಲುತ್ತ
ಕುಂಟುತ್ತ, ತೆವಳುತ್ತ
ಏಳುತ್ತ, ಬೀಳುತ್ತ
ತಿರಂಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ವಿದ್ಯಾವಂತ ನಿರಂದ್ರೋಗಿಯಂತೆ

ಚಂದ್ರ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ
ನುಗ್ಗುತ್ತ, ನೆಗೆಯುತ್ತ
ಜಾರುತ್ತ, ಕುಣಿಯುತ್ತ
ನೂಕುತ್ತ ಸುತ್ತುತ್ತ
ಓಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ನಮ್ಮೂರ ಬೀಜ ಜಜ್ಜಿದ ಗೊಳಿಯಂತೆ

ಚಂದ್ರನ ಆಕಾಶಸಂಧೆ
ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ, ದಿಲ್ಲಿಯಲ್ಲಿ
ಮಸೀದಿಯಲ್ಲಿ, ಜೈಲಿನಲ್ಲಿ
ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ, ಬಯಲಲ್ಲಿ
ಬಿದ್ದು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿದೆ ನಮ್ಮ ಸಂವಿಧಾನದಂತೆ

ಚಂದ್ರನ ಆಕಾಶಸಂಧೆ
ಕವನದಲ್ಲಿ, ಸುಳ್ಳಿನಲ್ಲಿ
ಹಿಂಸೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯದಲ್ಲಿ
ಬಂಜೆಯಲ್ಲಿ, ಗರ್ಭಿಣಿಯಲ್ಲಿ
ಬಿದ್ದು ಕರಗುತ್ತಿದೆ ಹೊಟ್ಟೆಗಿಲ್ಲದೆ ಸತ್ತ ಪಾರಿವಾಳದಂತೆ

ಪ್ರೊ|| ಆರ್ನಾಲ್ಡ್ ಟಾಯ್‌ಬೀ

ಬಿ. ಎಸ್. ರಾಜಾರಾಂ
ಎರಡನೆಯ ಬಿ.ಕಾಂ.

ಪ್ರೊಫೆಸರ್ ಟಾಯ್‌ಬೀ ಈ ತಲೆಮಾರಿನ ಒಬ್ಬ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಇಡೀ ಜಗತ್ತಿನ ಅನೇಕಾನೇಕ ನಾಗರಿಕತೆಗಳ ಸಮಗ್ರವಾದ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿ ಅವುಗಳನ್ನು ನನ್ನದೇ ಆದ ಅಂಶಗಳ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು, ಜಗತ್ತಿನ ಭವಿಷ್ಯವನ್ನು ಖಡಾಖಂಡಿತವಾಗಿ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ ಮಹಾ ದಾರ್ಶನಿಕ.

1922ರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಲ್ಗೇರಿಯಾದ ರೈತನ ತಲೆಯುಂಡಿಗೆ ಯನ್ನು ಅರಸಿಕೊಂಡು ಕಂಡ ಅವರು ಅದು ಎರಡೂವರೆ ಸಹಸ್ರ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ದೊರೆ ಜಕ್ಕೀಸನ ಸೈನಿಕರ ತಲೆಯುಂಡಿಗೆಯಂತಿರುವಂತೆ ತೋರಿ, ಅದೇ ಅವರ ವಿಚಾರ ಸರಣಿಗೆ, ಶೋಧನೆಗೆ, ಮಹತ್‌ಗ್ರಂಥಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಾಯಿತು. ಇದೇ ಅಂಶವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾ ಅವರು, “ಚರಿತ್ರೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ಒಂದು ಪ್ರಬಂಧ ಮಾಲೆಯಂತೆ ತನಗೆ ಗೋಚರಿಸಿತು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

‘ಚರಿತ್ರೆಯೆಂದರೆ ಒಂದು ಘಟನೆ ಇನ್ನೊಂದರ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದು ಓಡುವುದಲ್ಲ; ಅದು ಕ್ಲಿಯೇ ಪಾಟ್ರಾಳ ಮೂಗನ್ನೋ, ನೆಪೋಲಿಯನ್ನನ ಹೊಟ್ಟೆ ಶೂಲವನ್ನೋ ಹೇಳುವ ಒಂದು ಅಜ್ಜಿಕಥೆಯಲ್ಲ; ಅದು ನಾಗರಿಕತೆಗಳ ಉನ್ನತಿ-ಅವನತಿಗಳ, ಮಾನವ ತನ್ನ ಸಮಾಜದ ಶಾಂತಿಗಾಗಿ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ, ನೈತಿಕ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಗಾಗಿ ಎಸಗಿದ,

ಎಸಗುತ್ತಿರುವ ನಿರಂತರ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಒಂದು ಆಳವಾದ ಅಧ್ಯಯನ’ ಎಂದು ಆರ್ನಾಲ್ಡ್ ಟಾಯ್‌ಬೀ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

1889ರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಟಾಯ್‌ಬೀಯವರು 1912 ರಿಂದ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿಭಾ ಜೀವನವನ್ನು ಆಕ್ಸ್‌ಫರ್ಡ್‌ನಲ್ಲಿ ಆಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರ ಈ ಅರಂಭ ಮತ್ತು ವರ್ಷದ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವರು ಅನೇಕ ಪ್ರಮುಖ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನರಾಗಿ ಕಾರ್ಯವೆಸಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ರೀಕ್ ಮತ್ತು ಚರಿತ್ರೆಯ ಆಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಲಂಡನ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ರಾಯಲ್ ಇನ್‌ಸ್ಟಿಟ್ಯೂಟ್ ಆಫ್ ಇಂಟರ್ ನ್ಯಾಷನಲ್ ಆಫೇರ್ಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಡೈರೆಕ್ಟರ್ ಆಫ್ ಸ್ಟಡಿಯಾಗಿ ಮೂವತ್ತು ವರ್ಷ, ಪ್ರಪಂಚದ ಪರ್ಯಟಕರಾಗಿ ಸುಮಾರು ವರ್ಷಗಳಿದ್ದು ಅನೇಕ ಪ್ರವಾಸಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಇತಿಹಾಸದ ರಿಸರ್ಚ್ ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ರಾಗಿ ಲಂಡನ್ ಸ್ಕೂಲ್ ಆಫ್ ಎಕನಾಮಿಕ್ಸ್ ನಲ್ಲಿಯೂ ಸೇವೆಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಅರಿವು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಅವರ ಬೃಹತ್ ಗ್ರಂಥಗಳ ಬಿಡುಗಡೆಯಿಂದ ಆಗಿದೆ. ‘ಚರಿತ್ರೆಯ ಅಧ್ಯಯನ’ (A Study Of History) ಎಂಬ 12 ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ವಿಚಾರಧಾರೆ ಯ ರಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ, ಶೋಧನೆಯ ಫಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು

ತರ್ಕಬದ್ಧವಾಗಿ ಜಗತ್ತಿನ 21 ನಾಗರೀಕತೆಗಳ ಹೆಚ್ಚು, ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಉನ್ನತಿ, ಅವನತಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ಶೋಧನೆ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತಿ ನಾಗರೀಕತೆಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅದರ ಶಕ್ತಿಯಂತ, ಉತ್ಸಾಹೀ ಜನರೇ ಕಾರಣ. ಅವುಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅವುಗಳ ನಾಯಕರ ಮುಂದಾಳುತನವೇ ಕಾರಣ. ಯಾವಾಗ ಈ ಅಂಶವು ಅವರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೋ ಆಗ ಅದು ಒಂದು ಬಲಹೀನ ತಂಡವಾಗಿ, ಪಂಗಡವಾಗಿ ನಿರ್ನಾಮ ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಅದರ ಅವನತಿಗೆ, ಅದರ ಪರ್ಯವಸಾನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈಜಿಪ್ಟಿನ ನಾಗರೀಕತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು : “ಇಂದಿನ ಮೆರಾಭೂಮಿ ಒಮ್ಮೆ ಫಲವತ್ತಾದ ಕಾಡಾಗಿತ್ತು. ಜನರಿಗೆ ಅದು ತುಂಬು ಆಸರೆಯನ್ನೊದಗಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕಾಲ ಸಂದಂತೆ ನೆಲ ಒಣಗಲು ಅವರು ಬದುಕುವುದೇ ದುರ್ಭರವಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಆಗ ಆಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಚೈತನ್ಯಶೀಲರಾದ ಕೆಲವರು ಈ ಸವಾಲನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ನೈಲ್‌ನತ್ತ ನಡೆದರು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಡುಕಡಿದು ಕೃಷಿನಿರತರಾದರು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಅಭ್ಯುದಯ ಒದಗಿ ಈಜಿಪ್ಟಿನ ಪ್ರಾಚೀನ ನಾಗರೀಕತೆಗೆ ಅಡಿಪಾಯವಾಯಿತು” ಎಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಹೀಗೆ ಆಶಾವಾದಿ, ಶಕ್ತಿಯಂತ ಜನರಿಂದಲೇ ಒಂದು ನಾಗರೀಕತೆಯ ಉಳಿವು ಆಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಅಥೆನ್ಸ್ ನಗರ ನಾಗರೀಕತೆ ತನ್ನ ಫಲವತ್ತಲ್ಲದ ಬಂಜರು ಭೂಮಿ, ಅತಿಸಂಖ್ಯೆಯ ಜನ, ಗಲಾಟೆಗಿರಿ, ವಸಾಹತು ವಹಿವಾಟು ಬಂಡಾಯ ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಸವಾಲುಗಳ ಸರಣಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಲಾಗದೆ ಎದುರಿಸಿ, ಕೊನೆಗೆ ಪುಡಿಪುಡಿಯಾಗಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾಯಿತು. ಹೀಗೆ ಅವರು (ಟಾಯ್‌ಬೀ) ತಮ್ಮ ನೀತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇದೇ ಅಂಶವನ್ನು ಅವರು ಇಂದಿನ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ನಾಗರೀಕತೆಗೆ ಅಳವಡಿಸಿ “ಇಂದಿನ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ, ತಾಂತ್ರಿಕ, ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಜನರು ‘ವೈಕಿ’ಗಳಾಗಿ

ನಿಲ್ಲದೆ ಬರೀ ‘ವಸ್ತು’ಗಳಾಗಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ” ಎಂದೂ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

“ಇಂದು ಜಗತ್ತು ಎದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಅನೇಕ ಲೌಕಿಕ, ದ್ವೇಷಾಸೂಯೆಗಳ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ, ಭಯ, ಆತಂಕಗಳಿಗೆ ರಾಮಬಾಣವಾದ ಶಮನಗಳೆಂದರೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅಶೋಕನ, ಮಹಾತ್ಮಾ ಗಾಂಧಿಯವರ ಅಹಿಂಸಾತತ್ವ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಪರಮಹಂಸರ ಸರ್ವಧರ್ಮ ಸಮಾಯೋಗದ ಗುರಿಗಳೇ”, ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ, ನಮ್ಮ ಭಾರತೀಯ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಶ್ಲಾಘನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮತ್ತೆ ಭಾರತೀಯ ತತ್ವಗಳ ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟುತ್ತಾ ಅವರು “ಗಾಂಧಿಯವರು ಭಾರತವನ್ನಲ್ಲದೆ ಬ್ರಿಟಿಷರನ್ನೂ ವಿಮೋಚನೆಗೊಳಿಸಿದರು” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಬ್ರಿಟಿಷರಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಕೆಟ್ಟ ಹೆಸರು ಬಾರದಂತೆ, ಅವರು ಭಾರತದಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯವರಾಗಿಯೇ ಕಾಲುಕೀಳುವಂತೆ ಗಾಂಧೀಜಿ ತಮ್ಮ ಅಹಿಂಸಾ ತತ್ವಗಳಿಂದ ಮಾಡಿದವರು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು, ‘ತಾನು ಒಬ್ಬ ನಿಷ್ಣಾತ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಅಥವಾ ಒಬ್ಬ ಹಿಂದೂ’ ಎಂದು ಈ ಎರಡೂ ಮತಗಳ ಸಮನ್ವಯವನ್ನು ಸಾರಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲೂ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲೂ, ಗ್ರೀಕಿನಲ್ಲೂ, ಲ್ಯಾಟಿನ್‌ನಲ್ಲೂ ಪ್ರಚಂಡ ವಿದ್ವಾಂಸರಾಗಿದ್ದ ಆರ್ನಾಲ್ಡ್ ಟಾಯ್‌ಬೀ ಎರಡೂ ಮಹಾಯುದ್ಧಗಳ ಸಂಭವವನ್ನು ಮೊದಲೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದರೂ, ಅವರು ಖಚಿತ ಆಶಾವಾದಿಯಾಗಿದ್ದರು. ವಿಶ್ವ ಸರ್ಕಾರದ, ವಿಶ್ವಸಂಸಾರದ ಪ್ರತಿಪಾದಕರಲ್ಲಿ ಅವರೂ ಒಬ್ಬರು.

ತಮ್ಮ ಗ್ರಂಥರಚನೆಯನ್ನು ವ್ರತವಾಗಿ ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದು ಸಾವಿಗೆ, ತಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ಗ್ರಂಥದ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಬರಬೇಕೆಂದು ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ, ಸಮಾಧಾನದಿಂದ ಆಗಲಿದ ಅವರ ದಿವ್ಯಾತ್ಮ ಚಿರಂತನ ಶಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಲಿ ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೋಣ. ಅವರ ಅನೇಕ ತತ್ವಗಳ ಪರಿಪಾಲನೆಗೆ ಶ್ರಮಿಸೋಣ.

ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವ

ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ
ಅಂತಿಮ ಬಿ.ಕಾಂ.,

ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಸರವು ಒಂದು ವಿಶಾಲ ಸಮಾಜದ ಸೃಷ್ಟಿ. ಅದೇ ರೀತಿ ಸಾಹಿತಿರೂ ತನ್ನ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ. ಆದ್ದರಿಂದ, ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅರ್ಥ ವೈಶಾಲ್ಯ. ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆ ಮತ್ತು ಮಾನವೀಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿವೆ ಎನ್ನಬಹುದು-ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಸರ, ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಆ ಸಮಾಜದ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಅವರಲ್ಲಿ ಆ ಸಮಾಜದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ತಿಳುವಳಿಕೆ, ಮತ್ತು ಆ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗಿತವಾದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕಾಳಜಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯ. ಈ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳ ವಿವೇಚನೆಯಿಂದಲೇ ಫ್ರೆಂಚ್ ಸಾಹಿತಿ ಸಾರ್ತ್ರನು ಎಲ್ಲ ಸಾಹಿತ್ಯಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು ತಳಹದಿಯೂ engagement ಆಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಕುರಿತು ನೇರ ವಿವೇಚನೆ ಮಾಡುವ ಮೊದಲು ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ನಡುವೆ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಸಂಪರ್ಕ, ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಚಿಂತನೆಯ ಅಂಶ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಕ್ರಿಯೆಯ ಅಂಶಗಳ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಯಾದರೂ ಪರಿಗಣಿಸುವುದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಬಂಧದ ಅರ್ಥ ಹಿಗ್ಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಸಾಹಿತ್ಯವು ಎರಡು

ನಿರ್ಣಾಯಕ ಅಂಶಗಳಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಅವೆಂದರೆ, Zeitgeist, "The spirit of the time", ಮತ್ತು Volksgeist, "The National spirit." ಈ ಸೃಷ್ಟಿ ತತ್ವವು ಟೈನ್‌ನ ವಿಮರ್ಶಾ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹೊರಬಂದಿತು. ಟೈನ್‌ನ ಪ್ರಕಾರ race, milieu, moment-ಇವುಗಳಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಸರ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ, ಸಾಹಿತಿಯನ್ನು ಸಾಮೂಹಿಕ ಪ್ರಪಂಚದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ ವಾದವಿವಾದಗಳೂ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದವು. ಆದರೆ, 19ನೇ ಶತಮಾನದ ಬೈರನ್ ಮತ್ತು ಹ್ಯೂಗೊರಂತಹ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಈ ಬಗೆಯ moral solitude ಅನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದರೂ ಸಹ ಸಮಾಜದೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮೀಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಎಂದೂ ಕಡಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ, ಒಂದು ಸಮಾಜದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ತಿರಸ್ಕೃತ ವಾಯಿತೆಂದರೆ, ಆ ಸಮಾಜದ ಜೀವನವೇ ಅರ್ಥಹೀನ ಎಂಬುದು ನಮಗೆ ಪುನಃಪರಿಶಯಾಗುತ್ತದೆ. "ಕಾನೂರೂ ಸುಬ್ಬಮ್ಮ ಹೆಗ್ಗಡತಿ," "ಮರಳಿಮಣ್ಣಿಗೆ," "ಗ್ರಾಮಾ ಯಣ"ಗಳಂಥ ಇತ್ತೀಚಿನ ಕೃತಿಗಳಾಗಲೀ, "ರಾಮಾಯಣ" "ಮಹಾಭಾರತ," "ಬೃಹತ್ಕಥೆ"ಗಳಂಥ ಪ್ರಾಚೀನ

ಕೃತಿಗಳಾಗಲೀ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಪ್ರಕೃತಿ ಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಡುವುದರಲ್ಲಿಯೋ, ನಮ್ಮ ದಿನ ನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿಗೆ ಪ್ರೇರಕ ಶಕ್ತಿಗಳಾಗಿರುವುದರಲ್ಲಿಯೋ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯವಾಗಿವೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಂತರಿಕ ಮೆತ್ತು ಬಾಹ್ಯ ಎಂಬ ಎರಡು ಘಟ್ಟಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು, ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನವೊಂದರ ಮನೋಧರ್ಮದ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಉದಾ : ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆ ಶತಮಾನದ ದೊಸೊವ್ಸ್ಕಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಅನ್ನ ಬೇಕಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆರ್ಟ್‌ಲಾನ್ ಪ್ರಕಾರ ಎಂದಿಗೆ ಅನ್ನ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳೆರಡೂ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲವೋ, ಮತ್ತು ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಎಂದಿಗೆ ಆಯ್ಕೆಯು ಇರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಂದು ಮಾತ್ರ ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಉಂಟಾದೀತು. ಇದೇ ರೀತಿ, ಆರ್ಟ್‌ಲಾನ್ ಸಾಮಾಜಿಕ ವಾತಾವರಣದಿಂದ ಮನುಷ್ಯನು ಭ್ರಷ್ಟನಾಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ, ವಿಲಿಯಂ ಗೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಎಂಬ ಸಾಹಿತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಈ ಎರಡೂ ದೃಷ್ಟಿಕೋನಗಳಿಗೂ human psyche ಕೇಂದ್ರ ಬಿಂದುವಾಗಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಆದರೆ, ಗೋಲ್ಡಿಂಗ್‌ನೇ ಮುಂತಾದವರು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದೆಂದರೆ ಈ ಎರಡೂ ಅಂಶಗಳ ಒಟ್ಟು ಪ್ರಭಾವ. ಈ ಬಗೆಯ ಆಳವಾದ ಚಿಂತನೆಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ನಾಂದಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಮಾಜವನ್ನಾಗಲೀ, ರಾಜಕೀಯವನ್ನಾಗಲೀ ಎಮರ್ಸನ್ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಒಂದು ರೀತಿಯ Protest ನ ರೂಪದಲ್ಲಿಯೇ ಪೂಜಿಸಬಹುದು ಎಂಬುದು ಗಮನೀಯ. ಇಲ್ಲಿ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಮಾನವ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಪ್ರೇರಣೆಗಿಂತ ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳ ಮಾಲ್‌ವಿವೇಚನೆಯ ಪ್ರೇರಣೆಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ, ಈ ಬಗೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಂಪತ್ತು, ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆ ಎನ್ನಬಹುದು.

ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಎಂದು ಒಂದು ಸರ್ಕಾರದ, ಆಳುವ ಜನರ ಅಧಿಕಾರ ಸ್ಥಾಪನೆಯಾಯಿತೋ ಅಂದಿನಿಂದಲೇ ಆಳುವ ಜನರು ಮತ್ತು ಅವರ ಅಧಿಕಾರಗಳು ಸಾಹಿತ್ಯಕ

ವಸ್ತುಗಳಾಗಿವೆ. ಸೊಪೊಕ್ಲೀಸನ “ಅಂತಿಗೊನ್”ಯು ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆ. ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಳ್ಳ ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಸಹ ತನ್ನದೇ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಸಂ. 15ನೇ ಶತಮಾನದ ಚೈನೀ ಕಾದಂಬರಿ “ಆಲ್ ಮೆನ್ ಆರ್ ಬ್ರದರ್ಸ್” ಒಂದು ಉತ್ತಮ ನಿದರ್ಶನ. ದೊರೆಗಳು ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರರ ದರೋಡೆಕೋರತನ, ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರಗಳನ್ನು ಈ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ವಿವೇಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಬಡವರು ಮತ್ತು ಅಶಕ್ತರು ಸಭ್ಯ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯವಾದ ಬಾಳುವೆ ನಡೆಸಲು ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು, ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿಗಳನ್ನು ಮಟ್ಟುಗೋಲು ಹಾಕಲು ಮಾಡಿದ ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. 1949ರ ಕ್ರಾಂತಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಒಬ್ಬ ಚೈನೀ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಮುಂದಾಳು ಈ ಮಧ್ಯಕಾಲೀನ ಕಾದಂಬರಿಯನ್ನು “ಮೊಟ್ಟ ಮೊದಲ ಕಮ್ಯುನಿಸ್ಟ್ ಬರಹ” ಎಂದಿದ್ದಾನೆ. ಮುಂದೆ, ಕ್ರಾಂತಿಯ ಮುಂದಾಳುಗಳು ಸಂಪೂರ್ಣ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ದಶಕಗಳ ಮುಂಚೆಯೇ ಈ ಕಾದಂಬರಿಯು ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ದಾರಿದೀಪವಾಯಿತು.

ಆಂಟನ್ ಚೆಕಾಫ್‌ನ “ಮಾರ್ಡ್ ನಂ. 6” ಸಣ್ಣ ಕಥೆಯು ರಷ್ಯನ್ ಆಸ್ಪತ್ರೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ, ಅಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಚಿತ್ರಣ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಕ್ರಾಂತಿಪುರುಷ ಲೆನಿನ್‌ನ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿತು.

ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ- ಈ ದೃಷ್ಟಿಗಳ ಅಂತಸ್ತು, ವರ್ಗಬೇಧಗಳು ಹಲವು ಸಾಹಿತ್ಯಕೃತಿಗಳ ವಸ್ತುಗಳಾಗಿವೆ. ಎಮಿಲ್ ಜೋಲಾನ್ “ಜರ್ಮಿನಲ್” ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಗಣಿಯ ಕಾರ್ಮಿಕರನ್ನು ಅದರ ಯಜಮಾನರು ಕಠೋರ ದುಡಿಮೆಗೀಡುಮಾಡುವ ನಿಷ್ಪರತೆಯನ್ನು ಬಯಲಿಗೆಳೆಯಲಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಆರ್ಥಿಕ ಅಸಾಮಾನತೆ, ಸ್ವಾರ್ಥ ಮತ್ತು (ಲೈಂಗಿಕ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ) ಪ್ರೇಮ- ಇವುಗಳು ಶೋಷಣೆಯ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಾಗಿರುವುದನ್ನು ಜೋಲಾ ಪ್ರತಿಭಟಿಸುತ್ತಾನೆ.

19ನೇ ಶತಮಾನದ ಆರಂಭದಲ್ಲಿದ್ದ ದಾಸ್ತಪ್ರವೃತ್ತಿಯು ಎಚ್. ಬಿ. ಸ್ಟೆವನ್ ಸಾಹಿತ್ಯಕೃತಿಯ ವಸ್ತುವಾಯಿತು. ಈ ಕಾದಂಬರಿಯು ಅಮೆರಿಕನ್ ಸಿವಿಲ್ ವಾರ್‌ಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಪ್ರೇರಕ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದಿತು. ಒಂದು ಶತ

ಮಾನದ ನಂತರ ಎರಡನೇ ಮಹಾಯುದ್ಧದ ತರುವಾಯ ಅಫ್ರಿಕನ್ನರ ವಸಾಹತನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ನಿಂತರು. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಜನಾಂಗದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ದ್ವೇಷಕ್ಕೆ ಈ ಕಾದಂಬರಿಯ ಬಹುಪಾಲು ಪ್ರಚೋದಕ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದಿತು.

ಇದೇ ರೀತಿ ವರ್ಣಭೇದವನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳಿವೆ. ಈ ವಸ್ತುವನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಕೃತಿಗೆ ಶೇಕ್ಸ್ ಪಿಯರ್‌ನ “ಒಥೆಲ್ಲೋ” ಒಂದು ನಿದರ್ಶನ ಇ. ಎಂ. ಫಾರ್ಸ್‌ಟರ್‌ನ “ಪ್ಯಾಸೇಜ್ ಟು ಇಂಡಿಯಾ” ದಲ್ಲಿ ವರ್ಣ ಭೇದ ಸಂಘರ್ಷವು ಮನುಷ್ಯನ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಮತ್ತು ಪ್ರೀತಿ ಗಳಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣಲಾಗಿದೆ. ಇವು ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿವೆ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿ ಇಲ್ಲಿದೆ.

ಈ ಒಂದು ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಕೃತಿಯು ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯವಾದ ಆಂದೋಳನವನ್ನು ಪ್ರೇರೇ ಪಿಸಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೂ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಇಂಥ ಬರಹಗಳು ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಬಲವಾದ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಹೊಡೆ ದಿಬ್ಬಿಸಿದುವೆಂಬುದು ಸತ್ಯಾಂಶ. ವರ್ಣಭೇದದ ವಿಷಯ ವಾಗಿ ವಾದ ವಿವಾದಗಳು 1850ರಿಂದ 1950ರ ವರೆಗೆ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವಸಾಹತು, ವಿದೇಶಿ ನೆರವು ಮುಂತಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲವಾಗಿದ್ದುವು.

ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಎಂಥ-ಪ್ರಭಾವ ಬೀರು ತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಆ ಸಮಾಜದ ಎಂಥ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಅದು ದುಡಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ ಎಂಬುದರಿಂದ ನಿರ್ಣಯಗೊಳ್ಳು ತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಸಮಾಜದಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯವು ನಿಲ್ಲಲಾರದು ಎನ್ನ ಬಹುದು. ಕ್ರಿಸ್ಟೋಫರ್ ಕಾಡ್‌ವೆಲ್‌ನ

ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ “Thought guides action but it learns how to guide from action” ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಸಾನಂದ, ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದಗಳ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಯಶಸ್ವಿ ಯಾಗಿದ್ದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಇಂದು ಮಣ್ಣು ವಾಸನೆಯಿಂದ ಜೀವಂತವಾಗಬೇಕಿದೆ.

ಜೀವಂತ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಲಕ್ಷಣವೆಂದರೆ, ಅದು ಜನಜೀವನದ ಸಮಕಾಲೀನ ಘಟನೆಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಚಿತ್ರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಭವಿಷ್ಯದ ಹಲವೊಂದು ಘಟನೆ ಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲು ಮತ್ತು ಎದುರಿಸಲು ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಪ್ರಚೋದಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳು ಹೇಗೆ ಒಂದ ಕ್ಕೊಂದು ಪೂರಕವಾಗಿವೆಯೋ ಅದೇ ರೀತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯವೂ ಒಂದು ಹಿರಿಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾಮೂಹಿಕ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಫಲಿಸುವ ಮತ್ತು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವುದ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವಿಯಾಗಿದೆ.

ಕವಿಯು ‘ಉಷ್ಣ’, ‘ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ’ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಗಳು ಬದಲಾಗಿ ಅವನು ವಿಶಾಲ ಸಮಾಜವೊಂದರ ಒಂದು ಅಂಶ ಎಂಬ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಬೆಳೆದಹಾಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಮಾಜಗಳ ನಡುವಣ ಸಂಬಂಧ ಮತ್ತಷ್ಟು ನಿಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯವು ಧರ್ಮ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ತತ್ವ, ಆದರ್ಶಗಳ luxury ಯ ಹೊದಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಸಾಡು ತ್ತದೆ. ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ತುರ್ತು, ಜಾಗತಿಕ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಿ, ಜನಜೀವನದ ರೀತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಕೇವಲ ಪಂಡಿತರ ಸೊತ್ತಾ ಗದೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯನ ದಿನನಿತ್ಯದ ಬದುಕಿಗೆ ಅಗತ್ಯ ವಸ್ತು ವಾಗುತ್ತದೆ, ದಾರಿದೀಪವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಕೆ?

(ಮೊದಲನೆಯ ಬಿ.ಎ., ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ., ಬಿ.ಕಾಂ., ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ಬರೆಯಿರಿ ಎಂದಾಗ ಬಂದ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ)

- ೧ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಹಿಳಾವರ್ಷ ಆಚರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಮಹಿಳೆ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿ ಪುರುಷನಿಗೆ ಸರಿಸಮಾನ ಎಂದು ಘೋಷಿಸುವುದೇ ಇದರ ಉದ್ದೇಶ. ಪುರುಷನೇ ಪ್ರಭುವಾಗಿರುವ ಸಮಾಜ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಮ್ಮದು. ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ದೇವತೆಯೆಂದು ಪೂಜಿಸುವ ಜನರೇ ಅವರನ್ನು ಕಡೆಗಾಣಿಸುವುದು ತಮಾಷೆ ವಿಷಯ. ಬಹುತೇಕ ಭಾರತೀಯ ಮಹಿಳೆಯರು ವಿದ್ಯೆಯ ಬೆಳಕನ್ನು ಕಾಣದೆ ಅಜ್ಞಾನದ ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ಪರದಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವರನ್ನು ಕೇವಲ ಕಾಮತ್ಯಪ್ತಿಗಾಗಿ, ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆರುವ ಯಂತ್ರಗಳಾಗಿ, ಆಕರ್ಷಕ ಜಾಹಿರಾತುಗಳಾಗಿ, ಚಪಾತಿ ಮಾಡುವ ಲಟ್ಟಣಿಗೆಗಳಂತೆ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ನಿರಕ್ಷರತೆ ಮತ್ತು ವರದಕ್ಷಿಣೆಗಳು ಭಾರತೀಯ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಶಾಪ.
-ಬಿ. ಎಲ್. ಗಣೇಶ್
- ೨ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮರ್ಯಾದೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಪೂರ್ವಕಾಲದ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಏಕೆ ಉಳಿಸಬಾರದು? ಮೊದಲು ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಲು ಹಾಕಬೇಕು. ಮಹಿಳಾ ಸಮಾಜಗಳನ್ನು ಮಂಚ್ಚೆಬೇಕು. ಮೊದಲು ಅವರನ್ನು ರಾಜಕೀಯಕ್ಕೆ ಸೇರಲು ಬಿಡಬಾರದು ಎಷ್ಟಾದರೂ ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ತ್ರೀಯೇ ಮತ್ತೇನು ಅಲ್ಲ.
-ಕೆ. ಎನ್. ಮಾರುತಿ
- ೩ ನಮ್ಮ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಪುರುಷರು ತಮ್ಮ ಪುರುಷಕಾಲದ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವ ಅಥವಾ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡದೆ ದೇಶದ ಬುಡಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಿ ಪೆಟ್ಟು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.
-ಟಿ. ಪಿ. ರಮೇಶ್
- ೪ ಇಂದಿನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಮತ್ತು ಪುರುಷ ಸರಿಸಮಾನರು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅದೆಂದರೆ ಮದುವೆ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ. ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ತಮಗೆ ಇಷ್ಟಬಂದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಪಟ್ಟವರನ್ನು ವಾದುವೆಯಾಗಲು ಸಮಾಜ ಸಮಾನತೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ನೀಡಬೇಕು. ನಗರದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗಿಂತಲೂ ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಂಗಸರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು.
-ಬಿ. ಆರ್. ಕೇಶವ
- ೫ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ದೊರೆತರೆ ಕಿತ್ತೂರು ಚೆನ್ನಮ್ಮ, ರಝಾನ್ನಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಬಾಯಿಯರ ಹಾಗೆ ವೀರೆಯರೂ ಆಗಬಹುದು. ಆದಕಾರೂ ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಕು.
-ಬಿ. ಎ. ಬಾಲರಾಜು

೬ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಪುರುಷನಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಸಹನಾಶಕ್ತಿ ಇದೆ. ನೈತಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರಗತಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅವರಿಗೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಹಕ್ಕಿದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಕೆ. ವಿ. ರಘುನಾಥರಾವ್

೭ ಈಗ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಅಡಿಗೆಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಕ್ಕೆ ತಲೆಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಅತಿಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅನಾಹುತ. ಎಚ್ಚರಿಕೆ! ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಡ. -ಸಿ. ಅಶೋಕ್

೮ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ, ಮಕ್ಕಳ ಪಾಲನೆ ಪೋಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಆದರೆ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡುವುದು ತಪ್ಪು. -ಬಿ. ಪಿ. ನರಸಿಂಹಮೂರ್ತಿ

೯ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಎರಡೇ ಜಾತಿ; ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಗಂಡು. ಇದರಲ್ಲೇಕೆ ಭೇದ? ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ, ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡದೆ ಇರುವುದು ಅನ್ಯಾಯ, ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. -ಎಂ. ದೇವೇಂದ್ರಬಾಬು

೧೦ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲೂ ಪುರುಷರಿಗೆ ಸಮಾನರು. ಅವರು ಪುರುಷರಷ್ಟೇ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವುಳ್ಳವರು. ಹಾಗೂ ವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಏನು ದೋಷ? -ಎ. ವಿಲಿಯಂಸ್

೧೧ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದಯಿಸಬಾರದು. ಸ್ತ್ರೀ, ಪುರುಷರು ಮಾನವ ಸಮಾಜದ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳು, ತೊಟ್ಟಿಲು ತೂಗುತ್ತಿದ್ದಕ್ಕೆ ದೇಶವನ್ನು ಆಳಬೇಕು. ಇಂದಿನ ಸಮಾಜ ಬದಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಸಮಾಜ ದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಲೇಬೇಕು. -ಜೆ. ಎ. ಗುರುರಾಜ್

೧೨ ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಸಮಾನತೆಯಿಂದ, ಒಕ್ಕೂಟದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಕೇಬೇಕು. ಈಗ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಕವಿದಿರುವ ಕತ್ತಲನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. -ಬಿ. ಕೆ. ರಾಮಚಂದ್ರ ರೆಡ್ಡಿ

೧೩ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ತಕ್ಕಡಿ ಸರಿಯಾಗಿ ತೂಗಬೇಕಾದರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಸಹಕಾರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನ 'ಪ್ರಪಂಚಜ್ಞಾನ, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಅತಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲ. -ಕೆ. ಆರ್. ರವಿಕಂಕರ್

೧೪ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅಗತ್ಯ. ಇಂದಿನ ವಿಜ್ಞಾನಯುಗದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಗಾಂಧೀಜಿ ಯವರೂ ಕೂಡ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಅತ್ಯಗತ್ಯ ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. -ಬಿ. ಎನ್. ಗೋಪಿನಾಥ್

೧೫ ಸ್ತ್ರೀಯಾದರೇನು? ಪುರುಷನಾದರೇನು? ಇಬ್ಬರೂ ಭೂಮಿತಾಯಿ ಮಕ್ಕಳಿ. ಇಬ್ಬರೂ ಸಮಾನರೆಂದು ಭಾವಿಸ ಬೇಕು. ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿವಂತರಿದ್ದಾರೆ, ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡದೆ ಇದ್ದರೆ ಅವರ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿ ಗಳು ದೇಶದ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಬಳಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. -ಜಿ. ಸೆಲ್ವಕುಮಾರ್

೧೬ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಲೇ ಬೇಕು. -ಎ. ಪಿ. ಜಯಾನಂದ

೧೭ ಮಾನವ ಜನ್ಮ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದದ್ದು. ಆದರೆ ಘನತೆ, ಗೌರವಾರ್ಥವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಯಾವು ದಕ್ಕೂ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳುವುದರ ಬದಲು, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮ. -ಎಲ್. ಎಸ್. ನಾಗರಾಜ್

೧೮ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡುವುದು ತಪ್ಪು.

-ಅ. ಚಿಕ್ಕಯ್ಯ

೧೯ ಇಂದಿನ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಕೆಲವು ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿಡುವುದು ಅತ್ಯಾವಶ್ಯಕ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಮಿತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು.

-ಕೆ. ಎಚ್. ರಾಮಕೃಷ್ಣರೆಡ್ಡಿ

೨೦ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಒಂದು ಸಮಾಜವನ್ನು, ದೇಶವನ್ನು ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಸಮರ್ಥಳು. ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಪ್ರಧಾನ ಮಂತ್ರಿ ಶ್ರೀಮತಿ ಇಂದಿರಾ ಗಾಂಧಿಯವರೇ ಇದಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಉದಾಹರಣೆ.

-ಡಿ. ಆರ್. ಬಸವರಾಜಪ್ಪ

೨೧ ಜಪಾನ್, ಅಮೆರಿಕಾ. ರಷ್ಯಾಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವಂತೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಆಗ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯ ಸುಗಮವಾಗಿ ಸಾಗುತ್ತದೆ.

-ಎ. ಹೃದಯರಾಜ್

೨೨ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಕು ; ಸಮಾನತೆ ಬೇಕೇ ಎಂಬುದು ಕೇವಲ ಕೂಗಿನಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ವೇತನ, ಗೌರವ ಕೊಡುವುದು ನ್ಯಾಯ. ಹಕ್ಕು. ಆದರೆ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಎಲ್ಲ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಮಾನರಾಗಬಲ್ಲರೇ ? ಪ್ರಕೃತಿಯೇ ಅವರಿಗೆ ಸಮಾನತೆ ನೀಡಿಲ್ಲ. ಸ್ತ್ರೀಯರಂತೆ ನಮಗೂ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಪುರುಷರು ಕೇಳಿದರೆ ಎಷ್ಟು ತಮಾಷೆಯಾಗುವುದು ? ಆದ್ದರಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರಕೃತಿ ಸಹಜವಾದ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಂದ, ಗೌರವದಿಂದ ಬದುಕಬೇಕು.

-ಬಿ. ಕೆ. ವಾಸುದೇವ್

೨೩ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಬಾಲ್ಯ ವಿವಾಹ, ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಮುಂತಾದ ಶಾಪಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಬಹುದು. ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದಿದ ಪರದೇಶಗಳಂತೆ ನಾವು ಮುಂದುವರಿಯಬಹುದು.

-ಎ. ಕೇಶವರೆಡ್ಡಿ

೨೪ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಪುರುಷರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಷ್ಟು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ಇಂದಿನ ಎಲ್ಲಾ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಅವರೇ ಕಾರಣ. ಹಿಂದಿನವರು ತಿಳಿಸಿರುವಂತೆ ಸ್ತ್ರೀ ಎಲ್ಲಿರಬೇಕೋ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕು.

-ಬಿ ಬಿ. ನಾಗರಾಜ್

೨೫ ಸ್ತ್ರೀಯಾದವರು ನಮ್ಮ ಹಿಂದೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವಳು ಪುರುಷನೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆಯಬೇಕು. ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬಯಸಬಾರದು.

-ಕೆ. ಎಂ. ಬಲರಾಮಚಂದ್ರ

೨೬ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಟ್ಟಷ್ಟು ಕೆಡುತ್ತಾರೆ. ಕಾಲೇಜುಗಳಿಗೆ ಚಿಕ್ಕರ್ ಹಾಕಿ Boy Friends ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಅಲೆದಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕೆಟ್ಟ ಚಲನ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇರುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆದರೆಲ್ಲರೂ ಯುವತಿಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡದೆ ಕಾಲು ಮಂದಿರು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಒಳ್ಳೆಯದು ಆದರೆ ಮದುವೆಯಾದ, ಯೋಗ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು.

-ಯಂ. ಉಮಾಪತಿ

೨೭ ಸ್ತ್ರೀ, ಒಲಿದರೆ ನಾರಿ, ಮುನಿದರೆ ಮಾರಿ. ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡುವುದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ತಾಳಿ ಕಟ್ಟಿದ ಪತಿದೇವರನ್ನೇ ಗಲಾಟೆಮಾಡುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಲ್ಲ. ಕಂಡ ಸತ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡುವುದು ದಡ್ಡ ತಪ್ಪು.

-ಎಸ್. ಎಸ್. ಹಾವೇರಿ

೨೮ 'ಪುರುಷ' ಎನ್ನುವ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಹೆತ್ತು, ಹೊತ್ತು ಸಾಕುವುದು ಸ್ತ್ರೀ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅವರಿಗೇ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬಾರದು ?
-ಕೆ. ಆರ್. ಶ್ರೀನಾಥ್

೨೯ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಜನ ಸ್ತ್ರೀಯರು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕೆ ? ಬೇಡವೆ ? ಎಂದು ಹೇಳಲು ನಾವಾರು ?
ಕೆಲವರು ಕೊಡಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಕೊಡಬಾರದು ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಇದರ ಬಗ್ಗೆ ನನ್ನ ಯಾವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇಲ್ಲ.
-ಎಲ್. ರಾಧ ಕೃಷ್ಣ

೩೦ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಕೂಡದು. Too much is too Bad ಎನ್ನುವಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಟ್ಟರೆ ಕಷ್ಟ. ಹೀಗಾದರೆ ಪುರುಷರೂ ಕೂಡ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಿ ಎನ್ನುವ ಕಾಲ ಬರುತ್ತದೆ.
-ಪಿ. ರಿಚರ್ಡ್ ರವೀಂದ್ರ ಕುಮಾರ್

೩೧ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶವು ಮುಂದುವರಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.
-ಎ. ಎಂ. ಆಂತೋನಿಕೆಂಪರಾಜ್

೩೨ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಆಟದ ಗೊಂಬೆಗಳಲ್ಲ ಅಥವಾ ಸಾಕು ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲ ಅವರೂ ಸಹ ಮನುಷ್ಯರು. ಮನುಷ್ಯರೆಂದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಕ್ಕಬೇಕಾದದ್ದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಅದ್ದರಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಆಕೆಗೆ ಸಮಾನ ಸ್ಥಾನ ಕೊಡಬೇಕು.
-ಎ. ಎಂ. ಸಲೀಂ

೩೩ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು. ಅವರಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಪೂರ್ಣ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಟ್ಟರೆ ಪುರುಷರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಮೊಟಕು ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಬಗ್ಗೆ ತಾವೇ ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹೊಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಅಮಿತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬಾರದು.
-ಶ್ರೀನಿವಾಸ

೩೪ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕೊಡಬೇಕು. ಅವರೂ ಪುರುಷರಿಗೆ ಸರಿಸಮಾನರಾಗಿ ದುಡಿದು ದೇಶದ ಏಳಿಗೆಗೆ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು. ಹೆಣ್ಣು ತನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ತಾನು ನಿಲ್ಲಬೇಕು. ಆಗಲೇ ಈ ಮಣ್ಣಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ಬೆಲೆ ಬರುವುದು.
-ರತ್ನನ್ ಕುಮಾರ ಹೆಗಡೆ

ಮಲ್ಲಿಗೆ

ಇಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಿತು ಮಲ್ಲಿಗೆ ;
ಸುತ್ತ ಬೇಲಿಯ ಕಟ್ಟಿ ಕಾದೆವು
ನಮ್ಮ ಚೆಲುವಿನ ತೋಟಕ್ಕೆ.
ತೋಟ ನಮ್ಮದು ; ಬೇಲಿ ನಮ್ಮದು ;
ಬೇಲಿ ತಡೆವುದೆ ಕಂಪಿಗೆ ?
ಹಾರಿ ಹೋಗಿದೆ, ಹರಡಿ ಹೋಗಿದೆ
ಗಾಳಿ ಬೀಸಿದ ದಿಕ್ಕಿಗೆ.
ಎಲ್ಲೋ ಯಾರೋ 'ಅಹ' ಎಂದರೆ
ತ್ಯುಚ್ಛಯಾಗಿದೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ

ಡಾ|| ಜಿ. ಎಸ್. ಶಿವರಂಧ್ರಪ್ಪ
(ಗೋಡೆ-ಮಲ್ಲಿಗೆ-ಪು. ೭೮)

ಸದಾ ಕರೆಯುವ ಗಿರಿಗಳು

ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣುವ ಘಟನೆಗಳು ನಿಜಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒದಗಿಬಂದಾಗ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಆಗುವ ಸಂತೋಷ ಹೇಳತೀರದು. ಇಂತಹುದೇ ಒಂದು ಮರೆಯಲಾಗದ ಅನುಭವ ನನಗೆ ಹಿಮಾಲಯಾ ತಪ್ಪಲಿನಲ್ಲಾಯಿತು. ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ ಹೆಡ್‌ಲೈಟ್ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಹಿಮಾಲಯಾ ಪರ್ವತಾರೋಹಣ ಸಂಸ್ಥೆ ಕಂಡಾಗ ಕುತೂಹಲ; ಭಯ; ಆನಂದವಾಯಿತು. ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಓದಿದ್ದ ಹಿಮಾಲಯ ಎದುರಿಗೆ ನಿಂತಿತ್ತು. ಟ್ಯಾಕ್ಸಿಯಿಂದ ಇಳಿದು ಗಡಗಡ ನಡಗುತ್ತಾ ಸಂಸ್ಥೆ ಆಫೀಸಿನತ್ತ ನಡೆದೆ. ರಾತ್ರಿಯಾದರೂ ಜವಾನ ನನಗಾಗಿ ಕಾದು ಕುಳಿತಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಎದ್ದು ಬಂದು ಹಾಸ್ಟೆಲ್ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದ.

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಎದ್ದ ಕೂಡಲೇ ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಗರಿಗರಿ ಧರಿಸು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರನ್ನು ಕಾಣಲು ಹೋದೆ. ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರ ಕೋಣೆಯ ಮುಂದೆ. ಅವಸರದಲ್ಲಿ ರಭಸ ದಿಂದ ಅಪರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದೆ. ಅನಂತರ ತಿಳಿಯಿತು, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ 'ಎವರೆಸ್ಟ್' ಹತ್ತಿದ ತೇನ್‌ಸಿಂಗ್ (Teuzing) ಮುಂದೆ ಅವರೇ ನಮ್ಮ (Field Director) ಆದರು. ಇನ್ನೂ ನಮ್ಮ ಶಿಬಿರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲು ಎರಡು ದಿನ ವಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ಎವರೆಸ್ಟ್'ನ್ನು ಎರಡು ಬಾರಿ ಹತ್ತಿದ ನವಾಂಗ್ ಗೊಂಬೊ (Nawang Ghombu) ಪರಿಚಯ ವಾಯಿತು. ಅವರು ನಮ್ಮ Deputy Field Director ಆದರು.

೩೦ ನವೆಂಬರ್ ೧೯೭೫ರಂದು ಶಿಬಿರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದ ಹೆಂಡುಗರ ಸಂಖ್ಯೆ ನಲವತ್ತೈದಕ್ಕೆ ಏರಿತು. ಅಂದೇ ನಮ್ಮ ಶಿಬಿರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಆಷ್ಟರೊಳಗೆ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ನಲ್ಲಿಯೇ ಪರ್ವತಾರೋಹಣ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಆ ಅನುಭವವೇ ನನಗೆ ಹೊಸದು. ನಾವು ಮೊದಲು 'ತೇನ್‌ಸಿಂಗ್' ಪರ್ವತದ ಆರು ಮುಖಗಳನ್ನು ಹತ್ತಬೇಕೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದವು. ನಮ್ಮ 'ಹಗ್ಗ'ದಲ್ಲಿ ಐದು ಜನರಿದ್ದವು. ನಮ್ಮ 'ಹಗ್ಗ'ದ ಮುಂದಾಳಾದ ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್ ಸಿ. ಕೆ. ಬಾಲಿಯವರೇ ಪರ್ವತದ ಆರನೇ ಮುಖ ಹತ್ತು ಮಗ ಮಧ್ಯದಿಂದ ಜಾರಿಬಿದ್ದು ಎಡಗೈ ಮೂಳೆ ಮುರಿದು ಕೊಂಡರು. ಇದರಿಂದ ನೆಮಗೆಲ್ಲಾ ಭಯ ಪೂರಕ

ಮಲ್ಲೇಶರಡ್ಡಿ
ಎರಡನೆ ಬಿ.ಕಾಂ..

ವಾಯಿತು. ಮಂಡಾಳಾಗಲು ಎಲ್ಲರೂ ಅನುಮಾನಿಸಿದರು ಇವೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಪ್ರಥಮ ಹಂತದ ಶಿಬಿರ ಏಳು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ದುರಂತವೂ ಸಂಭವಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ತರಬೇತಿ ಕೊಡುವವರ ಪರಿಚಯ ನಿಖರವಾಗಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಹಗ್ಗದ Instructor ಹೆಸರು ಆಂಗ್‌ತೆಂಬಾ, Senior Instructor ಹೆಸರು ನೀಮಧಾಸಿ ಮತ್ತು Deputy Senior Instructor ಹೆಸರು ದೋರ್ಜೀಲಾಬೊ.

ನಲವತ್ತೈದು ಜನರಿದ್ದ ಶಿಬಿರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು, ಹತ್ತು ಜನ ತರಬೇತಿಯವರೂ, ಶಿಬಿರದ ನಿರ್ದೇಶಕ ನಮಾಂಗ್ ಗೊಂಬೊ ಮತ್ತು ಡಾ|| ಕಪೂರ್‌ರೊಂದಿಗೆ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ನಿಂದ ನೂರೈವತ್ತು ಕಿ. ಮೀ.ಗಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ಕೈಮಾಡಿ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಪರ್ವತ ಶ್ರೇಣಿಗಳತ್ತ ಪಯಣ ಬೆಳೆಸಿದವು. ಮೊದಲದಿನ ಐವತ್ತು ಕಿ.ಮೀ. ನಡೆದು ಸಿಕ್ಕಿಂ ರಾಜ್ಯದ ಪೆಲ್ಲಿಂಗ್ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಬಿಡಾರ ಹೂಡಿದವು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಲುನೋವು ಆಗಲೇ ಹೆದರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಎರಡನೇ ದಿನದ ಪಯಣ ಸುಮಾರು ಮೂವತ್ತು ಕಿ.ಮೀ. ಆದರೂ ಬಹಳ ಪ್ರಯಾಸದ ಮಾರ್ಗವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಪಯಣದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಕತ್ತಾ ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ಎದೆನೋವು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂತಿರುಗಿದ. ನನಗೂ ಈ ಎರಡನೇ ದಿನದ ನಡಿಗೆ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಮರೆಯಲಾಗದ ಅನುಭವ. ಸುಮಾರು ನಲವತ್ತು ಕಿ.ಜಿ. ಭಾರಹೊತ್ತಿಗೆ ಎರಡುಮೂರು ಕಿಲೋಮೀಟರ್‌ಗಳ ನಡಿಗೆಯನ್ನು, ಕಲ್ಲುಬಂಡೆಗಳನ್ನು ಹಾದುಹೋಗಿದ್ದನ್ನು ನೆನಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಭಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಯೋಕ್‌ಸಮ್‌ಗೆ ತಲುಪಿ, ಒಂದು ದಿನ ಸಂಧ್ಯಾಸಿಕ್ಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಬುದ್ಧ ದೇವಾಲಯದ ದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಮುಂದುವರಿದೆವು.

ಹೀಗೆ ಒಟ್ಟು ಏಳು ದಿನಗಳು ನಡೆದು 15,000 ಅಡಿಗಳ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿದ್ದ ಸುಮಾರಾದ ಸಮತಳ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸೇರಿದೆವು. ಇದೇ ನಮ್ಮ Base Camp ಆಯಿತು. ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ಇಪ್ಪತ್ತು ಟೆಂಟುಗಳನ್ನು ಹಾಕ ಬಹುದಾಗಿದ್ದ ಈ ಭಾಗಕ್ಕೆ ನಿರ್ದೇಶಕರು ಚೆರಿಕಿಯಾಂಗ್ ಎಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗೆಳೆಯನಿಗೆ ಉಸಿರಾಟದ ತೊಂದರೆಯಿಂದಾಗಿ ಡೋಲಿಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್‌ಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದ.

ಚೆರಿಕಿಯಾಂಗ್‌ಗೂ ಮತ್ತು ಹತ್ತಿರದ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೂ ಕನಿಷ್ಠ ಮೂವತ್ತು ಕಿ.ಮೀ.ಗಳ ಅಂತರ, ಪಕ್ಷಿಗಳಾಗಲಿ,

ಮೃಗಗಳಾಗಲಿ ಇತ್ತ ಕಡೆ ಸಂಚಾರಕ್ಕಿರಲಿಲ್ಲ, ನೆಲದಲ್ಲಿ ಹಸಿರು ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಬೆಳ್ಳನೆ ಹೊಳೆಯುವ 'ಮಂಜಾಭರಣ'ವನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಪರ್ವತಗಳು. ಇದರಿಂದ ನಾವು ಸದಾ ಕಷ್ಟ ಕನ್ನಡಕಗಳನ್ನು ಧರಿಸಲೇ ಬೇಕಿತ್ತು.

ಮುಂದಿನ Base Camp ನಿಂದ Glacier Training ಗೆ ಎದುರಿದ ರಥಾಂಗ್ ಪಾಸ್‌ನಲ್ಲಿರು Glacier ಗೆ ಹೊರಟೆವು. ಈ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಣದ ಮಂಚುಗಳಿಂದ (Cramphone) ಹತ್ತಿ ಇಳಿಯುವುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಇದರ ಎತ್ತರ Base Camp ನಿಂದ ಸುಮಾರು 2,000 ಅಡಿಗಳು. ಈ ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿ ಗೆಳೆಯ ಪ್ರದೀಪ್‌ದಾಸ್ ಉರಳಿ ಬಿದ್ದು ಎಡಕಾಲು ಮೂಳೆ ಮುರಿದುಕೊಂಡ. ಮೊದಲ ದಿನದ ಈ ಅನಾಹುತ ನಮ್ಮ ಉತ್ಸಾಹವನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸಿತು.

ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪ್ರದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಬೇಸರದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಶುಭ್ರ ಧವಳ ಪರ್ವತಗಳ ದರ್ಶನ ಚೈತನ್ಯ ತುಂಬುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೂ ಜಾರಿ ಬೀಳುವ ಬಯ ಇದ್ದೇ ಇತ್ತು, ಎರಡನೇ ದಿನ ಲಿ|| ಕಿಶೋರ್‌ಗೆ ಬಲಗೈ ಪೆಟ್ಟಾಯಿತು. ಕ್ಯಾಪ್ಟನ್ ಹರ್‌ಗಿಂದರ್‌ಸಿಂಗ್‌ಗೆ ತಲೆ ನೋವು, ಚಂಚಲತೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಇವರ ಜೊತೆಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಸೇರಿದರು. ಈ ನಾಲ್ವರನ್ನು ನಿರ್ಮಾತಾಪಿಯವರು ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್‌ಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದರು. ಕೊನೆಗೆ Base Camp ನ ಸಂಖ್ಯೆ ಮುಂಚೆಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಿತು. ಬರು ಬರುತ್ತಾ ಉಳಿದವರು ಈ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೊಂಡರು. ನಮ್ಮನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕಾಲವೆಂದರೆ ಎರಡು. ಒಂದು ಬೆಳಗಿನ ಸಮಯ ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯ. ಇಲ್ಲಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಐದು ಗಂಟೆಗೆ ಬೆಡ್ ಟೀ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆರು ಗಂಟೆಗೆ ಉಪಹಾರ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಏಳು ಗಂಟೆಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಆಹಾರ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ತೆರಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಸುಮಾರು ಸಂಜೆ ಮೂರು ಗಂಟೆಗೆಲ್ಲಾ ಸೂರ್ಯ ಮುಳುಗುತ್ತಿದ್ದ. ಸೂರ್ಯ ಮುಳುಗಿದ ಮೇಲೆ ಟೆಂಟಿನಿಂದ ಯಾರೂ ಹೊರಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸೂರ್ಯನಿಲ್ಲದೆ ಚಳಿಯನ್ನು ತಡೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಂಜೆ ಐದು ಗಂಟೆಗೆ ರೋಲ್‌ಕಾಲ್

ಇರತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿ ಎಡುವುತ್ತು ಬೀಳುತ್ತಾ ಶಿಬಿರದವರನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಶಪಿಸುತ್ತಾ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹಾಜರಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಚಳಿಯ ದೆಸೆಯಿಂದ ಸಂಜೆ ಆರಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ರಾತ್ರಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಅನೇಕರು ಬರುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಒಂದು ದಿನ ಕಬ್ಬುರೆಂಜ್‌ನ ಒಂದು ಪೀಕ್ ಹತ್ತಲು ಹೇಳಿದರು. ಆ ಪೀಕ್ ಹೆಸರು ಬಿದನ್‌ಚಂದ್ರರೇ ಪೀಕ್. ಇದನ್ನು ಹತ್ತಲು ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಐದು ಗಂಟೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಮಂಧ್ಯಾಹ್ನ ಹನ್ನೊಂದು ಗಂಟೆಗೆ ತಲುಪಿದವು, ಇದರ ಎತ್ತರ ಸುಮಾರು 19,000 ಅಡಿಗಳು. ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಪೀಕ್ ತಲುಪಿದವರು ಹದಿನೆಂಟು ಜನ ಮಾತ್ರ. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ಜೀವದೊಡನೆ ಸೇಣ ಸಾಟ. ಜಾರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಪಾಯವಾದದ್ದು ಉರಂಕುವ ಮಂಜು ಬಂಡೆಗಳು ಮತ್ತು ಮಂಜು ಮಂಚಿದ ನದಿಗಳು. ಚಿಕ್ಕದಾದ ಒಂದು ಮಂಜು ಬಂಡೆಯ (Icebond) ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆ ಇದ್ದು, ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳ ಶಾವಿದಿಂದ ಕೆಳಗಿನದು ಕರಗಿದಾಗ ಮೇಲಿನ ಬಂಡೆ ಉರಂಕಿ, ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಧಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದು ಬಂಡೆಗಳ ಜಲಪಾತವೇ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರ ಮಧ್ಯೆ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಸಾವು ನಿಶ್ಚಯ. ಇನ್ನೊಂದು ಅಪಾಯವೆಂದರೆ ಮಂಜು ಮಂಚಿದ ನದಿಗಳ (Crevasis) ಲ್ಲಿ ಬೀಳುವುದು. ಮೇಲು ನೋಟಕ್ಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯ ಭೂಮಿಯಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೂ ಒಳಗೆ ಆಳವಾದ ನದಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ನಿರ್ದೇಶಕರ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ, ಚಾಕ ಚಿಕ್ಕತೆಯಿಂದ ಯಾರೂ ಈ ಅಪಾಯಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳು ಉರಂಕಿದವು. ಅನೇಕರಿಗೆ

Frost Bite ಆಗಿ ಓಡಾಡಲು ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಐದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆದು ಸಿಂಗಲಾ ಬಜಾರ್ ಸೇರಿದವು. ಸಾಯಂಕಾಲ ರಂಗೀತ್ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿದಾಗ ನಮ್ಮ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಕೊನೆಗೆ ಡಾರ್ಜಿಲಿಂಗ್ ಸೇರಿದಾಗ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್ ಗ್ರಾವಲ್ ನಮ್ಮನ್ನು ನಗು ನಗುತ್ತಾ ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ನಮ್ಮ ಕೊನೆಯ ರಾತ್ರಿಯಂದು, ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಳೆಯಲು ಮುಖ್ಯ ಅತಿಥಿಯಾಗಿ ಲೆ|| ಜ|| ಗಂರಂಜನ್‌ಸಿಂಗ್ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಭೋಜನ, ಆನಂದ. ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡವು. ಮರುದಿನ ಬಹುಮಾನ ವಿತರಣೆ. ದೂರದ ಊರುಗಳನ್ನು ಸೇರುವ ಸಂಭ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅಗಲಿಕೆಯ ನೋವು.

ಅಗಲುವ ಸಮಯ ಬಂತು. ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆಂಬ ಸಂಕಟ ಊಟದಲ್ಲಿ, ಬಹುಮಾನ ಪಡೆಯುವಲ್ಲಿ, ಫೋಟೋ ತೆಗೆಯುವಲ್ಲಿ ಅಗಲಿಕೆಯ ಸಂಕಟ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಒಟ್ಟಿಗಿದ್ದ ಬಾಂಧವ್ಯ ವಿಶ್ವಾಸ ಶಾಶ್ವತ ಮಿತ್ರತ್ವವನ್ನು ತಂದುಕೊಟ್ಟಿತ್ತು. ನೋವಿನಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟದಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಪ್ರೀತಿ ವಿಶ್ವಾಸ ಹೆಚ್ಚು ಗಟ್ಟಿಯಾದದ್ದು ಪವಿತ್ರವಾದದ್ದು ಎನ್ನಿಸಿತು.

ಪರ್ವತಗಳಲ್ಲಿ ಸುಳಿದಾಡುವಾಗ ಅವುಗಳನ್ನು ಶಪಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತೆ ಪರ್ವತಗಳ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಬೇಕೆಂಬ ಬಯಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ, ಈ ಶಿಬಿರ ನನಗೆ ಅಚಲ ಮಿತ್ರರನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅವೇ ಸದಾ ಕರೆಯುವ ಹಿಮಾಲಯದ ಗಿರಿಗಳು.

ಆ ಹಳ್ಳಿಯು ನೋಡಲು ತುಂಬಾ ಸೊಗಸಾಗಿದೆ. ಸಮಾರು ಇನ್ನೂರು ಮನೆಗಳಿರುವ ಆ ಹಳ್ಳಿ. ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಡು ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲೂ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹೂವು ತುಂಬಿದ ಮರಗಳೂ, ಪಕ್ಷಿಗಳೂ ತುಂಬಿದ ಮರಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಇಂತಹ ಕಾಡು, ಅದಕ್ಕೆ ತಗುಲಿ ಕೊಂಡಿರುವ ಆ ಹಳ್ಳಿ, ನೋಡಲು ತುಂಬಾ ಸುಂದರವಾಗಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಊರಿನ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಸಾರ ವಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಮೂರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರು. ಬೆಳೆದ ಮಗನ ಜೊತೆಗೆ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎತ್ತು ಹಾಗೂ ಒಂದು ಬುಡಿಯನ್ನು ಹೇಗೋ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ತಂದೆಯೇ ಬೆಳಗ್ಗೆಯಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲದವರೆಗೆ ಕಾಡಿನಿಂದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಹೊಡೆದು ತಂದು, ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮಾರಿ ಎರಡು ಮೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಬಂದದ್ದರಲ್ಲಿ ಜಿಪುಣತನ ಮಾಡಿ ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಬಾಳಿನ ಬೆನ್ನೆಲುಬಾಗಿರುವ ಎತ್ತನ್ನೂ ಎಂದೂ ಉಪವಾಸ ಬಿಡದೆ ಸಾಕಿ ಕೊಂಡನು. ತಾಯಿಯೂ ಬಂದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಸಾಕಾಗದ ಊಟವನ್ನು ಕಣ್ಣು ಮಿಟುಕಿಸದೆ ಉಂಡು ತೃಪ್ತಿ ಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು. “ಕಡಲೆ ಇರುವವನಿಗೆ ಹಲ್ಲಿಲ್ಲ-ಹಲ್ಲಿದ್ದವನಿಗೆ ಕಡಲೆ ಇಲ್ಲ” ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮಕ್ಕಳು ಪರರಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ದುಡಿಯುವುದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಹಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಕಾಳಾದರೂ ಮೂವತ್ತೆರಡು ಹಲ್ಲಿಗೂ ಒಂದೊಂದು ಕಾಳು ದೊರಕುವುದೂ ಕಠಿಣವಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೇ ಈ ಬಡವರ ಜೀವನ ಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ತಂದೆ ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಯೋಚಿಸಿ, ಬರುವ ಹಣ ಸಾಲದೆಂದೂ ಬೇರೆ ಏನಾದರೂ ಬದುಕುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ ನಾವು ಹೀಗೇ ಇದ್ದರೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಒಂದು ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕು. ಮಕ್ಕಳ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲು ಹೇರುವುದು ಬೇಡ” ಎಂದು ಸೌದೆ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸುವುದು; ತಂಬೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೂತು ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವುದು, ತಾಯಿ ಮನೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೀಗೆ ಅವರ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಂಡರು. ಅವರು ಅಂಧಕಾರದ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸೊಡರು ಬರುವುದೆಂದು ನಂಬಿದರು.

ಅಂತೆಯೇ ಹಲವು ಹಗಲಗಳು ಕಳೆದವು. ಕಾಡಿನಿಂದ

ಅದೃಷ್ಟ

ಎಂ. ವರದರಾಜನ್
ಮೊದಲನೆಯ ಪಿಯು.ಸಿ.

ಬಂದ ಸೌದೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಪಟ್ಟಣಗಿರಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಸುಲ್ಕ ಭ ಬೆಲೆಗೆ ಸೌದೆ ಮಾರಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಸಿದರು. ಇದರಿಂದ ಮತ್ತೂ ಲಾಭ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಇದರಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ದುಡಿತಿವೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯಿತು. ಸಂತೋಷವೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಯಿತು.

ಹೀಗೇ ದಿನೇ ದಿನೇ ಅವರು ಶ್ರೀಮಂತರಾದರು. ಆದರೆ ಸೌದೆ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾತ್ರ ಅವರು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ಬದುಕಿಸಿದ ಆ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನೂ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಮನೆಯವರೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ಬಡವರ ಗೋಳಿನ ಕತೆಯನ್ನು ನೆನಸಿಕೊಂಡು ದುಃಖ ಪಟ್ಟರು. ಅಂತೆಯೇ ತಾವು ಬದುಕಿನ ಕಷ್ಟದ ದಿವಸ ಗಳನ್ನು ನೆನಸಿಕೊಂಡು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟರು. ಬಡಬಗ್ಗರಿಗೆ ತಮಗೆ ಬಂದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಊಟ ಬಡಿಸಿ ಬಟ್ಟೆ ಹಂಚಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಇದೇ ನಿಜವಾದ ದೇವರ ಸೇವೆಯೆಂದು ತಿಳಿದರು. ಅದರಂತೆ ಊರಿನಲ್ಲಿನ ಪುತಿ ಬಡವರಿಗೂ ವಿಷಯ ತಿಳಿಸಿದರು.

ಆ ದಿನ ತಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಸಮುದ್ರ ಉಕ್ಕಿ ಬರುವಂತೆ ಬಡತನದ ನೆರೆ ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು. ಕೊಟ್ಟ ಅರಿವೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಡವರ ಹೊಸ ಹಗಲನ್ನು ಕಂಡರು ಅಂದಿನಿಂದ ಅವರು ಬಡವರು ಬಂಧುಗಳಾದರು. ಹೀಗೇ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಬಡವರಿಗೆ ದಾನವನ್ನು ಮಾಡಿ ತಮ್ಮ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆಯ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಇವರ ದಾನದ ಹೆಸರು ಮಿಕ್ಕ ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನು ಆಕರ್ಷಿ

ಸಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಹೀಗೇ ಯೋಚಿಸಲು, ಉಪಕಾರ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲು ಹೀಗೆಯೇ ದಿನೇ ದಿನೇ ಬಡವರ ಶ್ರೀಮಂತರ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆಯಿತು. ಅವರ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಡಿಮೆಯಾಗ ತೊಡಗಿದವು.

ಇಂಥ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪಟೇಲನಿದ್ದನು. ಮೊದಲಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಡವರನ್ನು ಶೋಷಿಸಿ. ಬಡವರ ಆಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಬಳಿಸಿ ಸಾಹುಕಾರನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ದುಷ್ಟ ನಡವಳಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಿದ್ದನು. ಸೌದೆ ಮಾರಿ ಜೀವನ ಮಾಡಿ ಶ್ರೀಮಂತನಾದ ದಾನಿಯಾದ ಬಡವನ ಸಂಗಡ ಊರಿನ ಬಡವರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿದರು. ಅವನನ್ನು ಮುಖ್ಯಸ್ಥನನ್ನಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು. ಇದರಿಂದ ಮೊದಲ ಪಟೇಲನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂದಿತು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಜನಬಲ ವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಪಟೇಲನು ಬಡವರ ಸ್ನೇಹ ವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಬೆಳೆಸಿದನು. ಆದರೆ ಬಡವರ ಸ್ನೇಹ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಳುಕನ್ನು ತಂದಿತ್ತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕೆಟ್ಟುಹೋಯಿತು. ಅನಾವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಒದಗಿದ ದ್ವೇಷವನ್ನು ಅವನು ಸಹಿಸಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಅವನು ಹೊಸ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದನು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಸೌದೆ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದ ಬಡವನ ಮನೆ ರಕ್ತ ದಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಹೀಗೆ ಇಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಒಂದು ಶಾಪ ಬಡತನವೂ ಒಂದು ಶಾಪ. ಹೇಗೆ ಜೀವನ ನಡೆಸ ಬೇಕೆಂಬುದೇ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ.

ಹಣತೆ ಹಚ್ಚುತ್ತೇನೆ

... ಹಣತೆ ಹಚ್ಚುತ್ತೇನೆ ನಾನೂ :

ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ದಾಟುತ್ತೇನೆಂಬ ಭ್ರಮೆಯಿಂದಲ್ಲ.

ಇರುವಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ನಿನ್ನ ಮುಖ ನಾನು, ನನ್ನ ಮುಖನೀನು

ನೋಡಬಹುದೆಂಬ ಒಂದೇ ಒಂದು ಆಸೆಯಿಂದ :

ಹಣತೆ ಆರಿದ ಮೇಲೆ. ನೀನು ಯಾರೋ, ಮತ್ತೆ

ನಾನು ಯಾರೋ.

ಜೆ. ಎಸ್. ಶಿವರಂಧ್ರಪ್ಪ

(ಗೋಡ-ನನ್ನ ಹಣತೆ-ಪು. ೪)

ಉರಿಯುತಿದೆ ಸಣ್ಣ ಹಣತೆ

ಜಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾಜು

ಈ ವರ್ಷದ ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ೨೫ ಆಗಸ್ಟ್ ೧೯೭೫ರಂದು ಪ್ರೌ. ಎಸ್. ಕೆ. ರಾಮಚಂದ್ರರಾಯರ 'ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾರ್ವಿಕ ಮಾತುಗಳು' ಎಂಬ ಉಪನ್ಯಾಸದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಈ ವರ್ಷದ 'ಅ.ನ.ಕೃ. ಸ್ಮಾರಕ ಅಂತರ ಕಾಲೇಜು ಲೇಖನ ಸ್ಪರ್ಧೆ'ಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪ್ರಮುಖ ಕಾಲೇಜುಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದವು. ಈ ಸ್ಪರ್ಧೆಗೆ ತೀರ್ಪುಗಾರರಾಗಿ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎನ್. ನಾಗರಾಜು (ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು-೪) ಮತ್ತು ಶ್ರೀಮತಿ ಆರ್. ಜಿ. ವಸಂತಕುಮಾರಿ (ಮಹಾರಾಣಿ ಕಾಲೇಜು, ಬೆಂಗಳೂರು-೧) ಅವರು ಕೆಳಗಿನ ಫಲಿತಾಂಶವನ್ನು ನೀಡಿದರು.

ಮೊದಲನೆಯ ಬಹುಮಾನ

ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮೂರ್ತಿ
ಕೈಸ್ ಕಾಲೇಜು, ಹೊಸೂರು ರಸ್ತೆ
ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೨೯

ಮೊದಲನೆಯ ಬಹುಮಾನ

ಶ್ರೀ ನಾರಾಯಣ
ಸೆಂ. ಜೋಸೆಫ್ ಕಾಲೇಜು
ಬ್ರಿಗೇಡ್ ರಸ್ತೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೨೫

ಎರಡನೆಯ ಬಹುಮಾನ

ಕೆಂ|| ಬಿ. ಎಲ್. ರಾಮರತ್ನ
ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗ
ಸೆಂಟ್ರಲ್ ಕಾಲೇಜು ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೦೯

ವಿಶೇಷ ಬಹುಮಾನ

ಶ್ರೀ ಡಿ. ಸೂರ್ಯನಾರಾಯಣ
ನ್ಯಾಷನಲ್ ಕಾಲೇಜು
ಬಸವನ ಗುಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೦೪

ಕಳೆದ ವರ್ಷದ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ಲೇಖನಗಳ 'ಬಹುಮಾನಿತ ಬರಹಗಳು' ಎಂಬ ಪುಸ್ತಿಕೆಯನ್ನು, ೩ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೧೯೭೫ರಂದು ಶ್ರೀ ಬೀಚಿ ಅವರು ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿದರು ೧೭ ಡಿಸೆಂಬರ್ ೧೯೭೫ರಂದು ಶ್ರೀ ಲಕ್ಷ್ಮೀನಾರಾಯಣ ಭಟ್ಟ ಅವರು ಡಾ|| ಡಿ.ವಿ ಜಯವರ ಮಂಕುತಿಮ್ಮನ ಕಗ್ಗವನ್ನು ಕುರಿತು ಭಾಷಣ ಮಾಡಿದರು.

ಕನ್ನಡ ಸಂಘದ ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಕಾರ್ಯ ಈ ವರ್ಷ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ಥಗಿತಗೊಂಡಿತ್ತು. ಆದರೂ ೧೭ ಪ್ರಬುದ್ಧರ ೧೯೭೬ರಂದು ಶ್ರೀ ನಾ. ಕಸ್ತೂರಿಯವರು, ಶ್ರೀ ಹೆಚ್. ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿಯವರು ಬರೆದ ೫ ಎಂಬ ವಿಜ್ಞಾನ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಬಿಡುಗಡೆ

ಮಾಡಿದರು. ಜೊತೆಗೆ ಅ. ನ. ಕೃ. ಲೇಖನ ಸ್ಪರ್ಧೆ ವಿಜೇತರಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ವಿತರಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಗಣಿತ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಸ್ಥಿರಾಂಕಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ π ಮೇಲೆ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವ ಪುಸ್ತಕ ಇದು. ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರಕಟನೆಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಆರ್. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಅವರಿಗೆ ಸಂಘ ಕೃತಜ್ಞ ವಾಗಿದೆ. ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಮಾರಾಟದ ಹಕ್ಕನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರು ಮಂದ್ರಣ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕಟನ ಕಂಪನಿ ಲಿ. ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೧೮ ವಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಹರ್ಷದ ಸಂಗತಿ.

ಬೆಂಗಳೂರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಅಂಗವಾದ ಕವಿತಾ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಮಹಮದ್ ಅಲೀಖಾನ್ ಅವರಿಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಮೊಲನೆಯ ಮತ್ತು ಒಂಬತ್ತನೆಯ ಸ್ಥಾನಗಳು ದೊರೆತವು. ಕನ್ನಡ ಪ್ರಬಂಧ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪ್ರಬಂಧ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಕೆ. ಎಸ್. ಶ್ರೀನಿವಾಸಮೂರ್ತಿಗೆ ಬಹುಮಾನಗಳು ದೊರೆತವು.

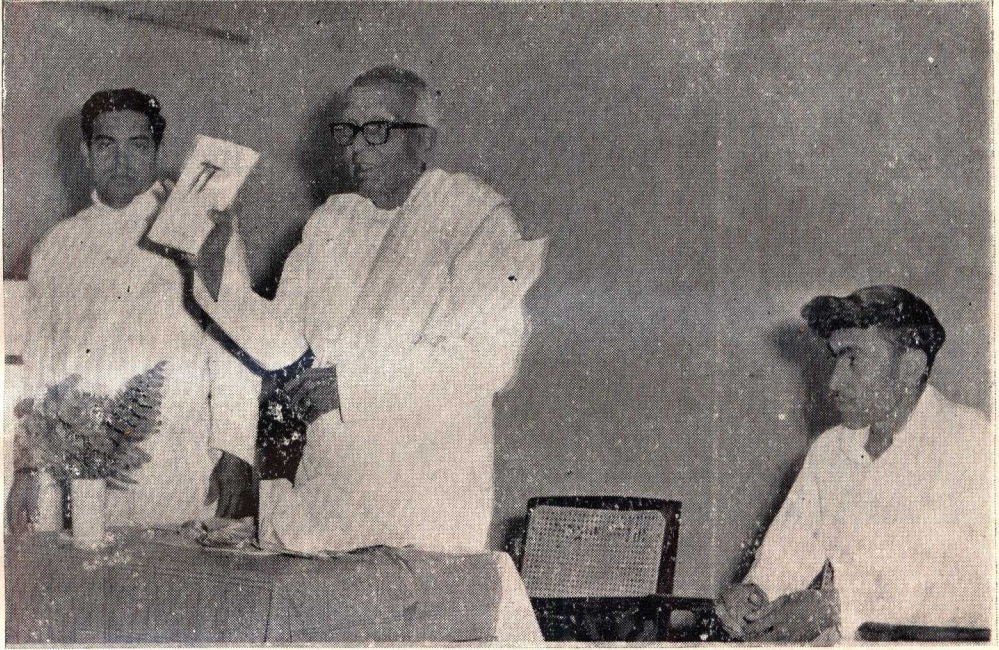
ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಹಿರಿಯ ಕನ್ನಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ಹಾಗೂ ಅಪರೂಪದಾದ ಸಂಪ್ರದಾಯ ವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಂತೆ ಈ ವರ್ಷವೂ ಕೂಡ ಎರಡನೆಯ ವರ್ಷದ ಬಿ.ಎ., ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ., ಬಿ.ಕಾಂ. ಮತ್ತು ಪಿ.ಯು.ಸಿ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಕಾಲೇಜಿನ ಗ್ರಂಥಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿದರು.

೧. ಸಾಹಿತ್ಯದ ವಿರಾಟ್ ಸ್ವರೂಪ-ಡಾ|| ದ. ರಾ. ಬೇಂದ್ರೆ
೨. ಕರ್ಣಾಟ ಭಾರತ ಕಥಾ ಮಂಜರಿ-ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ
೩. ಕನ್ನಡ ದೇಶನಾಮಗಳು-ಸೇಡಿಯಾಪು ಕೃಷ್ಣ ಭಟ್ಟ
೪. ಚಲನಚಿತ್ರದ ಮಹಾನೌಕೆ-ಕೆ. ಎ. ಸಂಬ್ರಣ್ಣ
೫. ಕನ್ನಡದ ಮೊರೆ-ಎಂ. ಗೋವಿಂದ ಪೈ
೬. ಅಡಿಗರ ಕಾವ್ಯ-ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದ ನಾಡಿಗ
೭. ನವ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ-ಗಿರಡ್ಡಿ ಗೋವಿಂದರಾಜು
೮. ಭಾತಶಾಸ್ತ್ರದ ಅ-ಇಈ-ಚೆರೋವ್ ಎಸ್. ಮೇಯರ್
೯. ಸಂಸ್ಕೃತ-ಕನ್ನಡ ನಿಘಂಟು
೧೦. ಸ್ವಂದನ-ಬಿ. ವಿ. ವೈಕುಂಠರಾಜು
೧೧. ಮೊಖ್ತಾ-ವೆಂಕಟೇಶಮೂರ್ತಿ ಎಚ್. ಎಸ್.

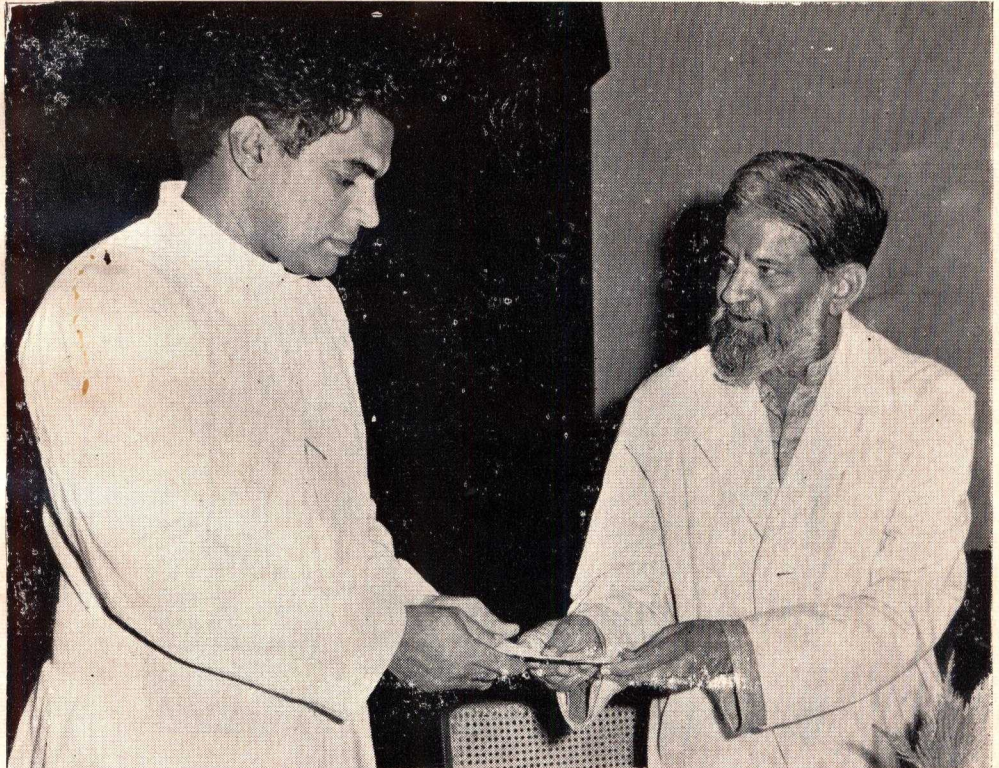
ಈ ವರ್ಷದ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಶ್ರೀ ಜಿ. ಪಿ. ರಾಜರತ್ನಂ (ಪಿ.ಯು.ಸಿ.) ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಶ್ರೀ ಸಲೀಂ ಡಾ|| ವಿ. ಸೀತಾರಾಮಯ್ಯ (ಬಿ.ಕಾಂ. ಪದವಿ) ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಶ್ರೀ ಟಿ. ಆರ್. ವೆಂಕಟೇಶ್ ಮತ್ತು ಡಾ|| ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತ (ಬಿ.ಎ., ಬಿ.ಎಸ್.ಸಿ.) ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಶ್ರೀ ಎನ್. ಮುನಿರೇಡ್ಡಿ ಅವರುಗಳು ಪಡೆದರು. ಇವರಿಗೆ ಸಂಘದ ಅಭಿನಂದನೆಗಳು.

ಸಂಘದ ಪ್ರಕಟಣೆಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಚೆರುಕುಗೊಳಿಸುವ ಅನೇಕ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ವರ್ಷ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾಲೇಜಿನವರ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕರ ಸಹಾಯ ಸಹಕಾರವನ್ನು ಕೋರುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಸಿಕ್ಕುವುದೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಈಗ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಣ್ಣ ಹಣತೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಕಾಶಮಾನವಾಗಿ ನಂದದ ದೀಪವಾಗಿ ಬೆಳಗಲಿ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಹಾರೈಸುವರೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇವೆ. ಸಂಘದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ನೆರವಾದ, ನೆರವಾಗುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನಂತವಂದನೆಗಳು.

KANNADA SANGA

Release of the Book 'κ' by Prof. N. Kasthuri

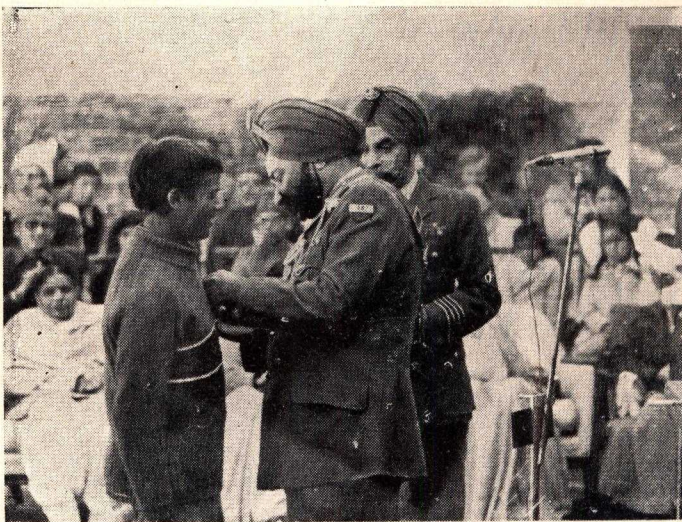

Mr. Beechi releasing 'Anthology of Kannada Essays', written by students

N.C.C.

N.C.C. Cadets and Officers with Principal

All Shivers. Mallesha Reddy at Darjeeling

हिन्दी विभाग

१. जीवन में शिक्षा का महत्व
२. मेरी काश्मीर यात्रा
२. आकाशवाणी और वार्ता प्रसार
४. सुन्दर बनो और महान बनो
५. विद्यार्थी और समाज सेवा
६. विनय की महानता
७. शिक्षा माध्यम

जीवन में शिक्षा का महत्व

फा. आन्टणी
हिन्दी विभाग

शिक्षा के अनुसार मानव का जीवन बनता है। शिक्षा तो हमें श्रेष्ठ पाठ पढ़ाती है, यही हमारा अज्ञान और अपढ़ता को दूर कर अकल में अलौकिक ज्ञान का प्रकाश डालती है। यही हमें स्वर्ग और नरक में स्थान पाने में मार्ग निर्देश करती है। जिस व्यक्ति ने शिक्षा की आत्मा अथवा उसका उद्देश्य ज्ञान लिया है, उसका जीवन सुख शांति में व्यतीत होता है।

जीवन में कई समस्याएँ होती हैं। प्रतिदिन जटिल से जटिल और कठिन से कठिन समस्याएँ आती रहती हैं। इसी परिस्थिति में सच्ची शिक्षा की जरूरत है। सच्ची शिक्षा ही इन समस्याओं को सुलझ सकती है और हमारा कर्त्तव्य और अधिकार का सदुपयोग करने में मार्ग प्रशस्त करती है। कोई भी न कह सकता कि शिक्षा जीवन में परमोक्षित नहीं है। कुछ लोग इस दुनियाँ में स्वयं अपने पैरों में कुल्हाड़ी मारनेवाले हैं। वे अपने जीवन को अन्धकारमय बनाते हैं। उनमें शिक्षा की ज्योति नहीं है। वे अपने कर्त्तव्यों से और सच्ची शिक्षा से कोसों दूर हैं। इसलिए शिक्षा का प्रत्येक मानव के जीवन में अनिवार्य स्थान और अर्थ है जिसके बिना मानव, मानव नहीं बनता।

शिक्षा कब से प्राप्त करना है? कैसे उसकी वृद्धि और उद्देश्य सफल निकलता है? ये सभी

बातें समझनी चाहिये। शिक्षा शैशव से शुरू होना है। घर पहला पाठशाला है। घर मानव के विद्या - सौध का आधार है। कुछ लोगों के अनुसार विद्यालय से केवल विद्या पाठ किया जा सकता है। यह मत गलत है। शिक्षा का उद्देश्य विद्या संपादन के साथ साथ स्वभाव का रूपीकरण भी करना है। इस में माता - पिता और अध्यापक अपना भाग लेते हैं।

अध्यापक के रूप में सबसे पहले माता - पिता आते हैं। विद्यालय में जाने के पहले बच्चों पर माता - पिताओं का दायित्व और अधिकार है। स्कूल और कालेजों में जाकर विद्यार्जन करने के लिये परिवार में पृष्ठभूमि और तैयारियाँ की जाती हैं। बहुत माता - पिता इसी तथ्य को भूल जाते हैं। इसके फलस्वरूप सच्ची शिक्षा की ओर माता - पिताओं की ओर से कोई भी ध्यान और विचार न दिया जाता है। माता - पिता भी अपने जीवन में शिक्षा के लिए काफी प्रयत्न न देते हैं। मूर्ख, मूर्ख को रास्ता दिखा न सकता। इसलिए माता - पिता पहले शिक्षा की प्रधानता और माँग अच्छी तरह समझ लें। वे अपनी छुट्टी के समय और अन्य अवसरों में ज्ञानार्जन करने और इसकी सुविधाएँ बढ़ाने की कोशिश करें तो यह आगे की पीढ़ी के लिए उत्तेजजनक और प्रेरणा देनेवाली बात है।

माता - पिता के बाद अध्यापक है। अध्यापक और गुरु की सहायता विद्यार्जन के लिए बहुत सहायक है। कहाँ गुरु की महिमा - गीत गाने, मैं न कोशिश करता हूँ। क्लास रूप में वर्तमान काल के अध्यापकों के मुँह से यह शिकायत सुनाई पड़ती है कि वह विद्यार्थी किधर से आता और इसके माँ - बाप कौन हैं। जैसे माता - पिता स्तुति और आदर के योग्य हैं वैसे भी अध्यापक भी हैं। एक पंडित ने एक बार कहा है कि सच्ची शिक्षा तो माँ के गोद में शुरू होती है। यह सचमुच ठीक है। मलयालम में एक कहावत है 'वित्तुगुणम पत्तुगुणम'। उसके परामर्श माता - पिता के प्रति है। इसी विश्व में कितने महान जन हुए हैं उनका श्रेय और महत्व अपनी अपनी जननी के है। इससे यह विवाद से परा है कि सच्चे माता - पिता के सहवास में रहनेवाले विद्यार्थी अच्छी से अच्छी आदतें और मार्ग अपनाते हैं।

विद्यालय से भावी जीवन के ढाँचा का निर्माण किया जाता है। पर जीवन का परम और मुख्य उद्देश्य तो इन्सान को इन्सान बनाना है अर्थात् व्यक्ति में मनुष्यत्व की प्रसि सिद्ध करना है। गालिब की एक शायरी प्रसिद्ध है—

इस तरकी के ज़माने में सब कुछ हो रहा है।

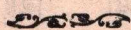
पर गज़ब यह है कि इन्सान इन्सान नहीं होता ॥

शास्त्र पुरोगति से पुरोगति की ओर कूदता है पर मानव साक्षात् मानव न बनता है। यही विचित्र बात है। सच्ची शिक्षा तो मानव को देवता बनाती

है। क्लास रूमों में आने से ही और कुछ पुस्तकें पढ़ने से कोई विद्यार्थी सचमुच शिक्षित न हो जायेगा। अध्यापक और विद्यार्थी दोनों के बीच उत्तम और आदर्शपूर्ण संबंध स्थापित होने की है। आपस की यह समझौता तो बहुत मूल्यवान और मुख्य है। गुरु मुँह और गुरु का आशिर्वाद तो विद्यार्थी के लिए वरदान है। पुराने ज़माने में जो गुरुकुल-विद्याभ्यास की रीति चली थी उसी का अपना महत्व और श्रेय था।

सच्ची शिक्षा की प्राप्ति के लिए महापुरुषों की जीवनियाँ और चरित्रों से परिचित होना और उन्हें पढ़ना सहायक है। राज्य की आत्मा और संस्कृति के प्रति बोधवान रहने के लिए भी यह मदद देता है। सच्ची शिक्षा हमें परोपकारी और महात्मा बनाती है। शिक्षा संपन्न विद्यार्थी राज्य और राष्ट्र का कर्णधार है। उस में विश्व बन्धुत्व का भाव फैल जाता है। वह अधिक दया, स्नेह, सहानुभूति सहिष्णुता, त्याग आदि दैविक गुणों से विभूषित हो जाता है। वह सर्वेपरि विनयशील रहेगा— 'विद्या ददाति विनयं'।

इस प्रकार मानव जीवन में शिक्षा का बड़ा स्थान है। प्रत्येक समाज में, प्रत्येक राष्ट्र में मानव को शिक्षित बनाने के परिश्रम बड़े तौर पर चलता है। इस का पूर्ण फल होना सबों की नितांत इच्छा है। शिक्षा के मूल्यांकन व्यक्तियों में, परिवारों में, राष्ट्रों में पूर्णरूप में किया जाना चाहिए। फलस्वरूप सारा देश, सारी दुनिया शिक्षित बन जायेगी। जय हिन्द।

मेरी काश्मीर यात्रा

किशोर कुमार, एम.

द्वितीय वर्ष पि. यु. सि.

अप्रैल की सुहावनी शाम थी।

जैसे जैसे श्रीनगर के बीच का फासला कम होता गया, मेरा दिल एक अनजाने आनन्द से नाचने लगा। श्रीनगर का नाम आते ही मेरी आँखों के सामने सुन्दर चित्र आने लगे। मैं सोचने लगा क्या काश्मीर उतना ही सुन्दर है जितना कवियों ने अपनी कविताओं में, लेखकों ने अपने लेखों में और व्यक्तियों ने अपनी बोली में किया है? मेरे इन सवालों का जवाब मुझे उस समय मिला जब हम श्रीनगर पहुँचे।

संध्या होने का थी। सूरज डूब रहा था। सूरज का सुनहरा गोला, जो अब लाल हो चुका था, पहाड़ियों के पीछे डूबता लग रहा था जैसे किसी नई नवेरी दुल्हन का गुलाबी मुखड़ा लाज के मारे आँचल की ओट में छिपने का प्रयत्न कर रहा हो। इस सुनहरे दृश्य को देख कर मेरा दिल खुशी से झूम उठा। मेरा नशा तब उतरने लगा जब मैं ने देखा कि सारे लोग चले गये थे। मैं भी उनके पीछे चल पड़ा। बस की यात्रा से मैं बहुत थक गया था। जैसे ही मैं बिस्तर पर लेटा, निद्रा देवी ने मुझे अपनी बाहों में ले लिया और मैं स्वप्न लोक की यात्रा करने लगा।

श्रीनगर में हम चार दिन रहे। समय ऐसे बह चला जैसे गंगा में पानी। किसी ने सच ही

कहा है, वक्त किसी के लिये नहीं रुकता। काश्मीर की असली सुन्दरता है वहाँ की लडकियाँ। उनकी सुन्दरता के बारे में कुछ कहना ऐसे होगा जैसे सूरज के सामने दीप दिखाना। उनके गुलाबी गाल मुझे हमेशा सेब की याद दिलाते हैं। जब वे बोलते हैं तो फूल झरते हैं और हँसती हैं तो घुँघरु बजते हैं।

दो दिन हम श्रीनगर में रहे। तीसरे दिन हम गुलमार्ग के लिए रवाना हुए। गुलमार्ग श्रीनगर के पास ही एक सुन्दर पहाड़ का नाम है। ठंडी हवा खुशी का संदेश ला रही थी। थोड़ा फासला तय करने के बाद हमें बस से उतर जाना पड़ा। पहाड़ी इलाका होने के कारण बस में आगे नहीं जा सकते थे। यहाँ से हमें घोड़े पर जाना था। जब हम गुलमार्ग के आबिरी सिरे पर पहुँचे तो तुफान आया। ठंडी और बर्फ से बचने के लिए हम एक झोंपड़ी के छप्पर के नीचे हो गये।

कुछ देर के बाद तुफान थम गया। हम बर्फ में खेलने लगे। बहुत से लडके - लडकियाँ एक दूसरे पर बर्फ के गोले फेंक रहे थे। वातावरण में उनके कहकहे गूँज रहे थे। उन में कई बड़े - बूढ़े भी थे। बच्चों के साथ वे खुद बच्चे बन कर खेल रहे थे। सूरज कहीं नज़र नहीं आ रहा था। मैं बहुत ही खुश हुआ। मैं सोचने लगा कि

इस मनोहर दृश्य को देख कर शायद वक्त भी थम गया हो। कुछ देर के बाद मुझे बहुत निराशा हुई जब मैं ने देखा कि नीले आसमान काले पड़ रहे थे। कई सितारे भी टिम-टिमाने लगे थे। घोड़े और बस की यात्रा से हम वापस श्रीनगर पहुँच गये। भोजन की फ्रिक किये बगैर ही सब अपने अपने बिस्तर पर जा लेटे और गहरी निद्रा में सो गए। उनकी गाढ निद्रा देख कर मुझे कुँभकर्ण की याद आ गयी और मैं मुस्कराने लगा।

थकान के बावजूद मुझे नींद नहीं आ रही थी। दिल में दुःख था इसलिये आँखों में नींद नहीं थी। मैं ने अपनी किताब निकाली और इस यात्रा के सुनद्वरी यादों को दिल की माला में पिरोकर सजाने लगा। जब किताब बन्द की तो सूरज की पहली किरणों ने आकर मेरी आँखों को थका-चौध कर दिया। बाहर ठंडी हवा चल रही थी और उनकी आवाज़ मेरे दिल में खलबली मचा रही थी।

मुझे ऐसा लगा कि ये हवाएँ हम से बिछड़ने का दुःख प्रकट कर रही हो। हवा की एक झोंका आयी और मेरा आलिंगन लेकर आगे बढ़ गयी।

सबेरे दस बजे हम स्टेशन पहुँच गए। बिदाई देने के लिए मेरे कई काश्मीरी दोस्त भी स्टेशन आए थे। उन में एक छोटी सी बच्ची भी थी जो मेरे लिये थोड़ा सा फूल भी लायी थी। गार्ड ने सीटी बजाई। मैं ने उस बच्ची को अपनी गोद में उठा लिया। वह रो रही थी। उसने अपने कोमल हाथों से मेरे सिर को पकड़ा और अपने नर्म-नर्म हाथों से मुझे चूमने लगी। उसने मुझे कुछ फूल दिये और फिर काश्मीर आने का न्योता दिया। गाड़ी चल पडी। जल्दी में मैं चढ़ गया और दरवाज़ा बन्द करके पीछे रहते हुए उस प्लेठफार्म को देखने लगा, जहाँ अब तक के मेरे जीवन का सब से रंगमय दृश्य जिसने मन के तारों को अनायास संस्कृत कर दिया था।

दो आदमी आपस में बातें करते जाते थे तब एक आदमी ने पूछा :—‘ कोई प्रतिसंधि में शांत होने की क्षमता तुझे किधर से मिली ? ’

दूसरा आदमी :—‘ वह परिशीलन से मिली, मेरे एक पत्नी, नौ बच्चे, तीन कुत्ते, दो बिल्लियाँ और एक सुअर है । ’

टी. सि. बेबी,
प्रथम वर्ष पि. यु. सि

‘ आचरण एक दर्पण के सदृश है जिस में हर मनुष्य अपना प्रतिबिम्ब दिखाता है । ’

— गेरे

आकाशवाणी और वार्ता प्रसार

रमेशचन्द्र, के. आर.

द्वितीय वर्ष, बि. काम.

रेडियो के आविष्कार का श्रेय इटली के मार्कोनी को दिया जाता है जिसने 1865 में पहली रेडियो स्टेशन की स्थापना की।

मनोविनोद, समाचार, शिक्षा प्रचार और विज्ञापन के क्षेत्रों में रेडियो का महत्व सब मानते हैं। सब से पहले मनोविनोद को लें। पश्चिमी संगीत, चलचित्र के गाने, लोकगीत, ऋतु संबंधी गीत और देश के विभिन्न लोकों के गीत नियमित रूप से रेडियो स्टेशन से प्रतिदिन प्रसारित होते हैं। रेडियो स्टेशन से 'आपकी पसन्द' नाम से फिल्मी गानें रोज़ हमें सुनाते हैं। प्रसिद्ध गायक और गायिकाओं के गानों अपने कमरे में लेटे हुये सुन सकते हैं। इसके अतिरिक्त वाद-विवाद, उत्तर-प्रश्नोत्तर द्वारा भी रेडियो हमारे मन को आनंद करती हैं।

समाचारों को जल्दी पहुँचाना आकाशवाणी का एक महत्वपूर्ण कार्य है। सभी प्रधान समाचार आकाशवाणी से शीघ्र सारे विश्व को मिठ जाते हैं। इंग्लैंड और आस्ट्रेलिया में हो रहे क्रिकेट टेस्ट मैच का समाचार उसी समय हम बैठे सुन सकते हैं। दिल्ली में गणतंत्र दिन और त्योहारों में मनाये जाने वाले समारोहों को देश की किसी कोने में से भी सुन सकते हैं। विश्व को एक सूत्र में बाँधने

में भी आकाशवाणी का बड़ा हाथ है। आकाशवाणी एक क्षण में ही समाचार को प्रत्येक भू-भाग में पहुँचा देती है।

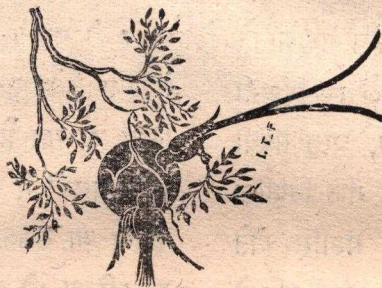
रेडियो की सबसे महत्वपूर्ण कार्य शिक्षा का प्रसार हो सकता है। संसार के सभी अन्य राष्ट्रों में रेडियो का उपयोग शिक्षा का विस्तार के लिए किया जा रहा है। प्रारंभिक शिक्षा प्राप्त करने वाले बालकों में सब विषयों का ज्ञान सुन्दर ढंग से कराया जा सकता है। कविता तथा अन्य साहित्य का परिचय भी आकाशवाणी से कराया जा सकता है। रेडियो द्वारा सुने हुए पाठ को विद्यार्थी कभी भूलता नहीं है। मनोविज्ञान का कथन है कि बच्चों की शिक्षा पुस्तकों और लेखों द्वारा इतनी सुगम नहीं बन सकती जितनी प्रत्यक्ष अनुभूतियों, यात्राओं, चलचित्रों को देखने और रेडियो के सुनने से हो सकती है।

युद्ध काल में लड़नेवाला राष्ट्र रेडियो के सहारा लेकर सन्धि तथा शान्ति के प्रस्तावों को सफल करते हैं। रेडियो द्वारा प्रसारित भाषणों, संवादों, रूपकों द्वारा देशप्रेम और देश के लिए सब कुछ बलिदान कर देने की भावना को जितना अधिक जगाया जा सकता है, उतना अन्य किसी साधना द्वारा नहीं हो सकता।

देश के शासन को अच्छी तरह चलाने में रेडियों का भी विशेष महत्व है। प्रजा की इसके द्वारा शासक की आज्ञाओं को शीघ्र फैलाया जा सकता है।

रेडियो विज्ञान की सब से उत्तम देन है। मानव जाति के उत्थान में, विश्व शान्ति को बनाये

रखने में तथा सारे संसार की एक संस्कृति के प्रसार में इसका सफल प्रयोग किया जा सकता है। सरकार का कर्तव्य है कि वह प्रत्येक ग्राम को उपहार रूप में रेडियो-सेट देकर 'लाऊडस्पीकर' द्वारा सब लोगों को सुनने योग्य बना दे।

चोर : (पिस्तौल हाथ में लेकर कृपण से कहा) तुम्हारा धन या, नहीं तो तुम्हारा जीवन ?

कृपण : तुम मेरा जीवन लाओ, धन मैं अपने जीवन के अन्त के लिए जमा करता हूँ।

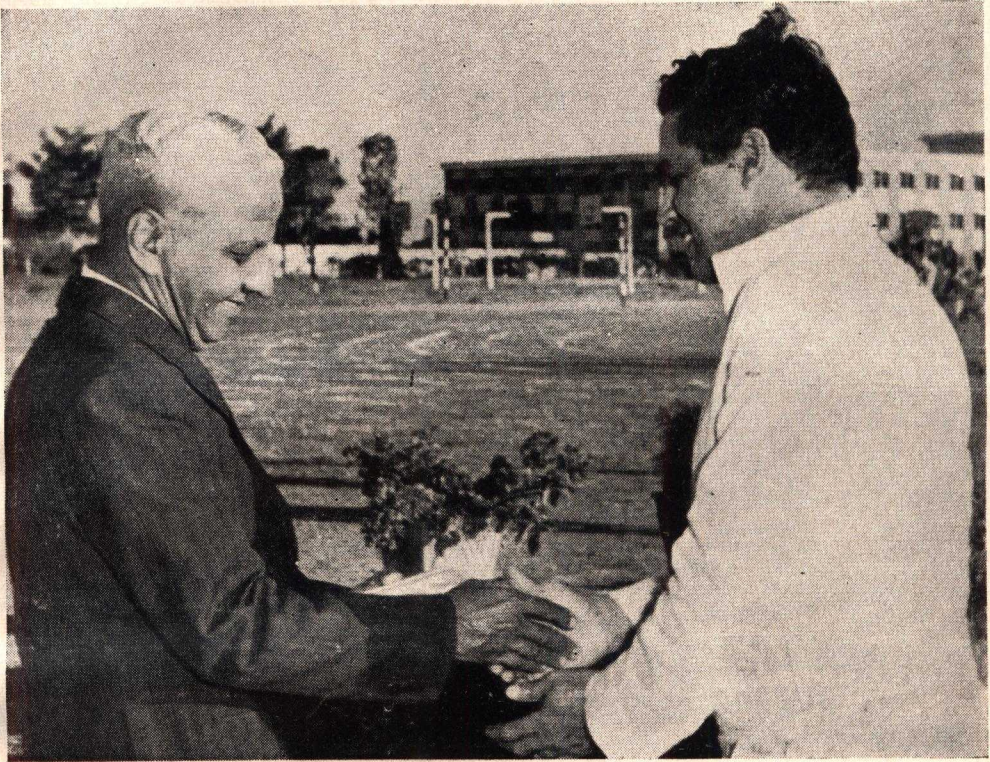
कालेज जीवन के बाद पुत्र गाँव में अपने घर आने पर उसका कृताप और बढ़ती हुई बाल और वस्त्र देखकर उसकी माँ ने पूछा :— 'तुम कौन हो? कहाँ से आते?

पुत्र : (हँस कर) 'माँ मैं तुम्हारा पुत्र हूँ, यह कालेज फाषन है।'

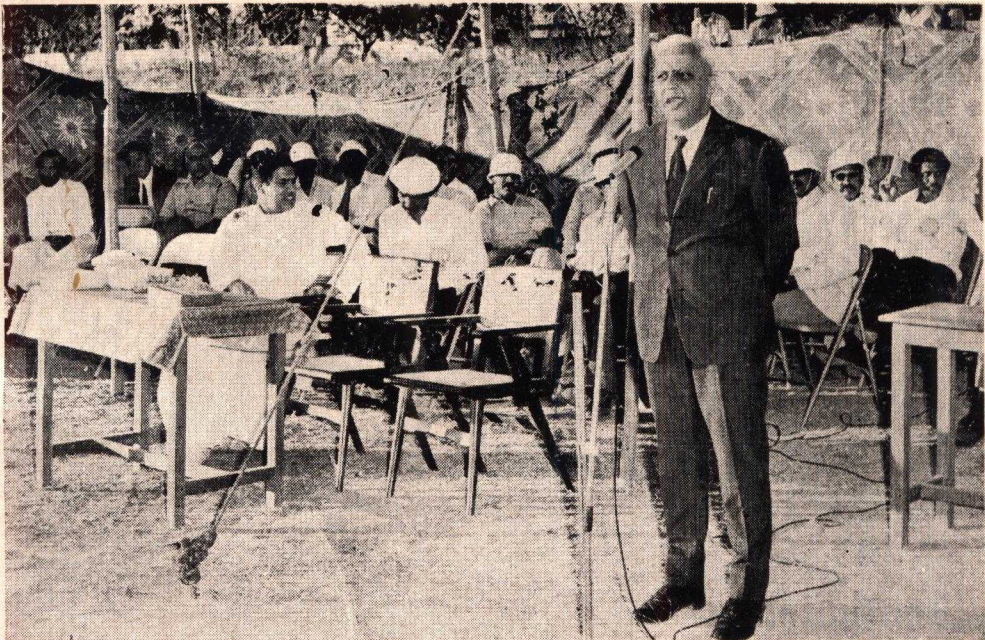
टी. सि. बेबी

प्रथम वर्ष पि यु. सि.

SPORTS FESTIVAL

Hath Milao

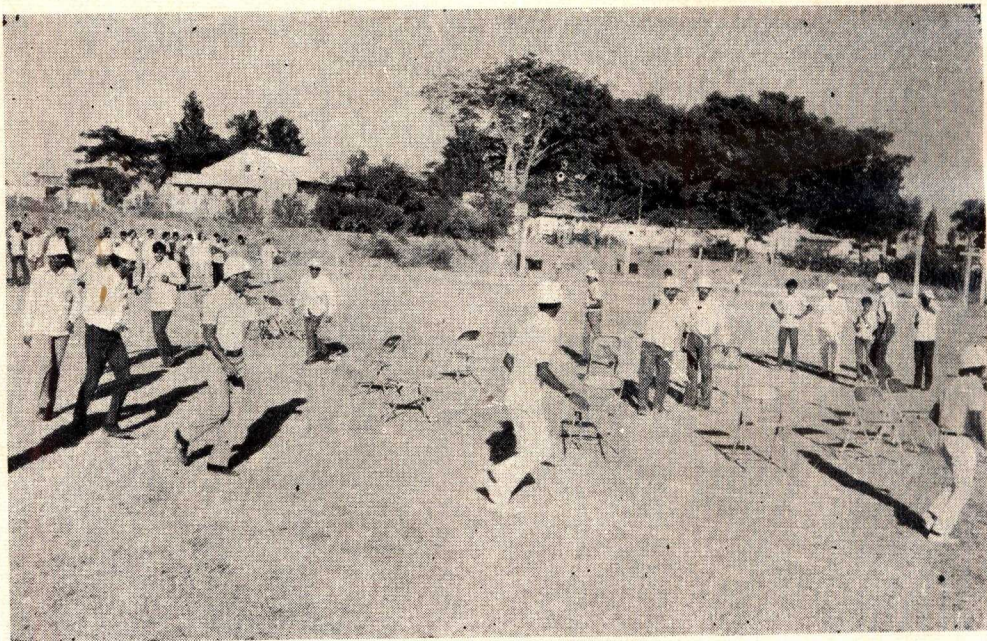

The Chief Guest, the I.G. of Police, addressing the competitors

SPORTS FESTIVAL (Contd.)

We Pulled. They won, No one, ate the bananas. How come ? asked the rope.

*Musically Yours,
Musical Chair.*

सुन्दर बनो और महान बनो

वि. पारेकाटिल

द्वितीय वर्ष पि. यु. सि.

सुन्दर सुमोहन बगीचा है, वहाँ
सुरभिल सुशोभित फूल है उसमें
मधुरपूर्ण मकरन्द भरा है जिस में
मधु लेने मंडराती हैं मक्खियाँ ॥

कर्णपियूष गीत निकलती है
कानन से उस खगवृन्दों की ।
वे स्तुति करती है तेरी ध्यानन्द से
वे इस विश्व की वीणा है ॥

तागागण है निलांबर में, और
तेरा प्रकाश डालती है वे विश्व में
सन्देश देता है सुरज काम करने का
और चन्द्रमामा विश्राम की शीतल छाया ॥

नदी में कई तरह की मछलियाँ
नयनाभिराम है उसकी जलक्रीडा
सुन्दर है इस विश्व के सब कुछ
सब सुन्दर बनाते हैं इस विश्व को ॥

सदुपयोग करो इस विश्व को
सुन्दर बनाओ किसी भाग को ।
जैसे महान बने, तुम्हारा जीवन
जिस से महान बनो तुम विश्व में ॥

विद्यार्थी और समाज सेवा

दर्शन. एन. छाटपार
प्रथम वर्ष बि. कोम.

विद्यार्थी एक सामाजिक प्राणी है। उसका पालन पोषण समाज में होता है और साथ ही साथ वह अपना मानसिक खुशक भी समाज से ही खींचता है। समाज सेवा का अर्थ है सुखी और समृद्ध समाज की स्थापना करना। समाज सेवा एक व्यापक शब्द है और समाज कल्याण के अन्तर्गत एक विशिष्ट प्रकार की सामाजिक सेवा आ जाती है जैसे वेश्या - वृत्ति को रोकना आदि।

स्वतंत्रता के पहले समाज सेवा की ओर कुछ ध्यान नहीं दिया जाता था। परन्तु जब से गाँधीजी राजनीति में आये, लोगों ने इस ओर भी ध्यान देना शुरू कर दिया। गाँधीजी के सहयोग से समाज सेवा करने में एक नई क्रान्ति आ गयी। लोग समाज की सेवा करने के लिए ज़्यादा सहयोग देने लगे।

आज - कल विद्यार्थियों में यह भावना बड़े पैमाने पर पायी जाती है। आज के विद्यार्थी कल के नागरिक हैं। जब विद्यार्थियों का ध्यान अपने पिछड़े तथा गन्दे समाज की ओर गया तो वे उस समाज को जल्दी ही बदल देने की कोशिश करने लगे। विद्यार्थियों की इस प्रगतिशीलता को देख कर ऐसे लगता है कि अब वह दिन दूर नहीं जब विद्यार्थी अपने कार्यों से पूरे समाज को बदल

देंगे और सच्चे अर्थों में राम राज्य की स्थापना करेंगे।

समाज सेवा के लिए विद्यार्थियों ने कई प्रकार योग दिया है और वे कई प्रकार सहारा भी दे सकते हैं। इस वैज्ञानिक युग में भी कई अंध-विश्वास के कारण कई झगड़े होते हैं। फलस्वरूप भाई - भाई की भावना लुप्त होती नज़र आती है। इसलिये इनका पहला कर्त्तव्य समाज में प्रचलित अंधविश्वास को दूर करना है। इससे भाई - भाई की भावना बनी रहेगी साथ ही साथ भारत की एकता भी कायम रहेगी।

समाज सेवा में दूसरा महत्वपूर्ण कार्य सड़कें और नालियाँ साफ करना है। आज - कल हम देखते हैं कि सड़कें और नालियाँ गन्दगी से भरी हैं। हर तरफ कूड़ा - कचरों का ढेर लगा रहता है। इस से कई प्रकार की बीमारियाँ फैलती हैं। कई विद्यार्थियों ने ये कार्यों को अपने हाथों लिया है और इस गन्दगी को दूर करने के लिए कोशिश करते रहते हैं।

समाज सेवा के अन्तर्गत तीसरा मुख्य कार्य पंडितों की सहायता करना है। हर वर्ष हम देखते हैं कि कहीं पर वर्षा की अधिकता के कारण बाढ़ आ जाती है और कहीं पर वर्षा न होने के

कारण अकाल पड़ता है और कई लोग भूख से मरने लगते हैं। ऐसे समय में विद्यार्थी लोग समाज सेवा करने से नहीं चुकते। वे घर-घर जाकर अकाल और बाढ़ से पीड़ितों के लिए सहायता माँगते हैं। वे मनोरंजन को प्रस्तुत करके चंदा इकट्ठा करते हैं और उस चंदा को पीड़ितों की सहायता के लिये भेज देते हैं। कभी-कभी विद्यार्थी लोग एक संघ बना कर उन दुर्गटनाग्रस्त स्थलों पर जाते हैं और लोगों की सहायता करते हैं। इस वर्ष भी पटना में बाढ़ आ जाने के कारण कई विद्यार्थी वहाँ पर गये और लोगों की सहायता की है।

भारत एक अनपढ़ देश है जहाँ पर लगभग साठ प्रतिशत जनसंख्या अनपढ़ है। इस अनपढ़ता को मिटाने के लिए कई विद्यार्थी आस-पास के गाँवों में जाते हैं और लोगों को पढ़ाते हैं। इस प्रकार वे अनपढ़ता को दूर करके समाज सेवा के अंतर्गत एक महत्वपूर्ण कार्य अदा करते हैं। कई विद्यार्थी लोग गाँवों में जाकर किसानों को नई कृषि रीति की शिक्षा देते हैं। इस से किसानों को लाभ तो होता ही नहीं, साथ ही साथ देश का उत्पादन

बढ़ता है और खाद्य समस्या भी किसी हद तक हल हो जाती है। इस समाज सेवा के अन्तर्गत हम देखते हैं कि समाज की सेवा के साथ-साथ कभी-कभी सरकार को भी लाभ होते हैं। जैसे कि कई बड़े शहरों में हम देखते हैं कि भीड़ इतनी होती है कि पुलिस नियंत्रण नहीं कर पाते। ऐसे समय में विद्यार्थियों के दल पुलिस की सहायता देने पहुँच जाता है।

संक्षेप में समाज सेवा के क्षेत्र से अवगत हो कर विद्यार्थी इस बात के लिए प्रयत्नशील है कि उनके समाज में किसी प्रकार की भुगई अथवा कमी न रहे। पहले विद्यार्थी लोग अपना योग देने में सकुचाते थे परन्तु अब धीरे-धीरे सहयोग देने के लिये तैयार रहते हैं। परन्तु फिर भी देखा गया है कि विद्यार्थी लोग उतने उत्साही नहीं कि, कई विद्यार्थी समाज सेवा से अपना मुँह फेर लेते हैं। यह अच्छी बात नहीं है। इस भावना को दूर करने के लिये लगातार प्रयत्न किये जा रहे हैं और वह दिन दूर नहीं जब हर विद्यार्थी एक समाज सेवक बनेगा और समाज की सेवा करने से बिल्कुल न हिचकेगा बल्कि गर्व महसूस करेगा।

खबर : महिला समाज में एक महिला, महिलाओं की वीरता पर कुछ अधिक बढ़ा-चढ़ाकर बोली थी, तब एक चूहा उसके ऊपर से ज़मीन पर गिर पड़ा। यह देख कर वह भयभीत हो कर चारों ओर देखने लगी। ऐसे उसने अपने वीरता प्रकट की।

टी. सि. बेबी,
प्रथम वर्ष पि. यु सि.

विनय की महानता

के. एम. मात्यु

द्वितीय वर्ष पि. यु. सि.

थोमस पेन ने अपने विचारोत्तेजक निबन्ध के प्रसंग में लिखा है—“विनय के साथ विवेक दुगुने प्रकाश से चमकता है। योग्य और नम्र मनुष्य हर राज्य में बहु मूल्य है”। जीवन में सफलता प्राप्त करने के लिये, दूसरे शब्दों में मानव को महान बनाने के लिये जिन गुणों की आवश्यकता होती है, उन में विनय अधिकांश महत्वपूर्ण है। जब तक विनय का अभाव होता तब तक सिद्धी प्राप्त नहीं होती। जिस में विनय है उस में यदि अन्य गुण पर्याप्त ढंग में नहीं हों तो भी वह जीवन में सफल या सुखी रहता है।

यदि जीवन के अनेक गुणों में किसी एक के चुनाव हो तो, मैं विनम्रता को चुनूँगा, क्योंकि मूलरूप में वही सभी गुणों की जननी है। विनम्रता से विद्या की साधना भी संभव हो पाती है। विद्वान् बढ़ है जिस में विनय की झलक हो। विनीत है तो उपकारी हों और अन्य के लिये अपने को न्योचावर करने में उत्सुक बनें। विनय हमारी संस्कृति, सभ्यता, उत्थान और प्रगति का सूचक है। उद्दण्डता से तो हम दूसरों की आत्मा को तकलीफ पहुँचाते हैं।

प्राचीनकाल में बड़े-बड़े महर्षियों और कवियों ने विनम्र बनने का उपदेश दिया था। प्राचीन

कवियों ने एक साथ विनय का महत्व को उन्मुक्त कंठ से निनादित किया है। कवि कबीर, तुलसी आदि लोकमान्य कवियों ने उनकी अधिकांश कविताओं में अपने नाम के साथ ‘दास’ भी जोड़ दिया है। समझ लीजिए विनम्रता सफलता की जननी है। विनम्रता से हमारे जीवन की कठिनाइयाँ हल्की सी हो जाती हैं। विनय की विजय होती है जब हम दूसरों के विमर्शन शरो और अवहेलनों को शान्त शीतल भाव से स्वीकार करते हैं।

इतिहास इस बात का साक्षी है कि इस संसार में जितने भी महान लोग रहे थे, सभी विनय की मूर्ति थे। महात्मा गाँधी, ठाकुरजी, भगवान् बुद्ध, येशुक्रिस्त, महावीर—सभी विनय के जीवित-पुतले और अवतार ही हैं। अपने बड़े-बड़े शत्रुओं से बात-चीत और व्यवहार करने में गाँधीजी उसके साथ कोई प्रतिशोध और अपना बड़पन और विद्वत्ता का प्रदर्शन न करते थे। वे शत्रुओं से नम्रतापूर्वक मिलते रहे थे। उन लोगों से राजनैतिक और सामाजिक विषयों के बारे में धीरतापूर्वक बातें करते थे। उन महानों के जीवन संघर्ष क्रूर हिंसा पर आधारित नहीं थे बल्कि मानवता के कोमल भावों के सहारे आगे बढ़ा था।

उस संवर्ष का फल स्थायी होता है जो तलवारों पर नहीं मन के विनय द्वारा किया जाता है ।

विनम्रता की प्रधानता बचपन से ही ग्रहण करना चाहिए । जो बचपन से विनय न होता पीछे चलकर उसे विनम्रता के व्यवहार करने में कठिनाई होगी, क्योंकि शैशवकाल में जिन-जिन गुणों को हम अपनाते हैं और उससे जीवन में जो प्रभाव पड़ता है वही प्रभाव आगे मिटाये न मिटता और भुलाये न भूलता । शैशव हृदय की

कोमल धरती में जिस प्रकार के बीज बोये जाते हैं उसके बावजूद फल भी मिलते हैं । इसलिये बाल हृदयों पर बचपन से ही विनय के बीज बो जाने चाहिये, न हो तो कटोर मिट्टी हो जायेगी और आसानी से बीज न उगेंगा । फलस्वरूप फलना भी खराब हो जायेगा । माता-पिता और बड़े लोग विनय के दृष्टांत और आदर्श दिखाएँ तो बाल-बालिकाओं में भी विनम्र होने का शौक और उमंग आ जायेंगे ।

हम आज्ञादी पाते हैं जब हम अपने जीवित रहने के अधिकार का पूरा मूल्य चुका देते हैं ।

— रवीन्द्र

माया ताजी तो क्या भया, मान तजा नहिं जाय ।

जेहि मानै मुनिवर ठगे, मान सबन को खाय ॥

— कबीर

आवश्यकता ही संसार के व्यवहारों की दलाल है ।

— जयशंकर प्रसाद

शिक्षा माध्यम

महम्मद अलि

द्वितीय वर्ष पि. यु. सि.

हमारा पहला काम है विचार पूर्वक शिक्षा का माध्यम निश्चित करना। इसके बिना और सब कोशिशें बेकार साबित हो सकती हैं। शिक्षा के माध्यम का विचार किये बिना शिक्षा देने का परिणाम नीब के बिना इमारत खड़ी करने की सी बात होगी।

इस के बारे में दो रायें पायी जाती हैं। एक पक्ष कहता है कि शिक्षा मातृभाषा के जरिये दी जानी चाहिये और दूसरा पक्ष कहता है कि वह अंग्रेजी के माध्यम से दी जानी चाहिये। दोनों पक्षों के हेतु पवित्र हैं। दोनों देश और जनता की भलाई चाहते हैं। लेकिन पवित्र हेतु ही काम की सिद्धि के लिये काफी नहीं हैं। देखा गया है कि लोग पवित्र हेतु रखते हुए भी कई बार अपवित्र गड्डे में जा गिरे हैं। इसलिये हमें दोनों पक्षों के गुणदोषों की जाँच करके संभव हो तो एक मत होकर इस बड़े प्रश्न को हल करना चाहिए।

वैसे तो यह प्रश्न सारे भारत का है परन्तु हरेक प्रांत इस पर अपनी हद तक स्वतंत्र रूप से विचार कर सकता है। प्रांत-विभाजन के समय बंगाल में बंगाली के जरिये शिक्षा देने का प्रयत्न किया गया। पर यह प्रयोग बेकार गया। बंगाल में शिक्षित वर्ग को अंग्रेजी से बड़ा मोह है। बंगालियों का कहना है कि बंगाली साहित्य ने जो

प्रगति की है उसका कारण बंगालियों का अंग्रेजी भाषा और साहित्य पर अधिकार है। इस के समर्थन में यह भी कहा जाता है कि कविवर श्री रवीन्द्रनाथ ठाकुरजी की प्रसिद्ध कृति गीतांजली केवल बंगाली में होती तो वह 'नोबल' पुरस्कार न पाती।

महात्मा मुंशीराम जी जब हिन्दी में भाषण देते हैं तब बच्चे, बड़े, स्त्री-पुरुष सभी उनका भाषण सुनते और समझते हैं। उन्होंने अपनी अंग्रेजी अपने अंग्रेज मित्रों के लिए सुरक्षित रखी है। वे अंग्रेजी शब्दों का अनुवाद करके अपनी बात नहीं करते हैं। पंडित मदनमोहन मालवीय जी हिन्दी और अंग्रेजी दोनों भाषाओं में अच्छा वक्ता थे। इन महापुरुषों की वक्तृत्व शक्ति और प्रवाह उनके अंग्रेजी के कारण नहीं बल्कि उनके मातृ-भाषा-प्रेम के कारण आयी थी। स्वामी दयानन्द ने हिन्दी भाषा की जो सेवा की है वह अंग्रेजी ज्ञान के कारण नहीं की है। तुकाराम और रामदास ने मराठी भाषा को जिस तरह उज्ज्वल बनाया है उस में अंग्रेजी भाषा का कोई हाथ न था।

ऊपर के उदाहरणों से यह साबित होता है कि ज्ञान-विकास के लिये अंग्रेजी भाषा की नहीं मातृ-भाषा के प्रेम की, उसके प्रति श्रद्धा की ज़रूरत है। यह प्रेम व श्रद्धा तभी उत्पन्न हो सकती जब मातृ-भाषा माध्यम से पढ़ाई की व्यवस्था हो।

SPORTS FESTIVAL (Contd.)

They whispered something about the cup

All is well that ends well

Christ College Basketball Tournament

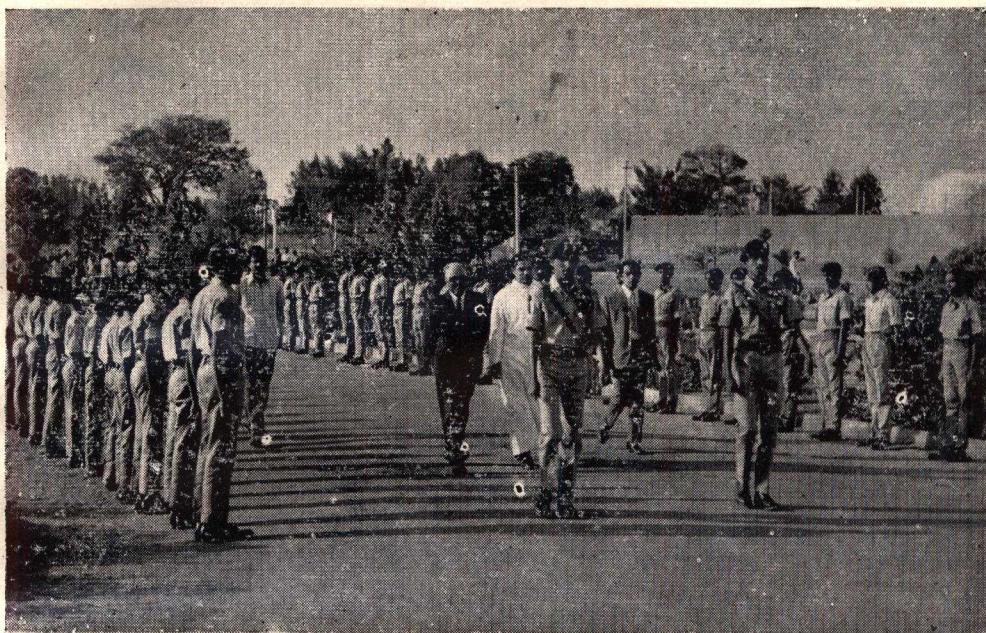

S. J. Polytechnic receiving the Trophy from Joginder Singh

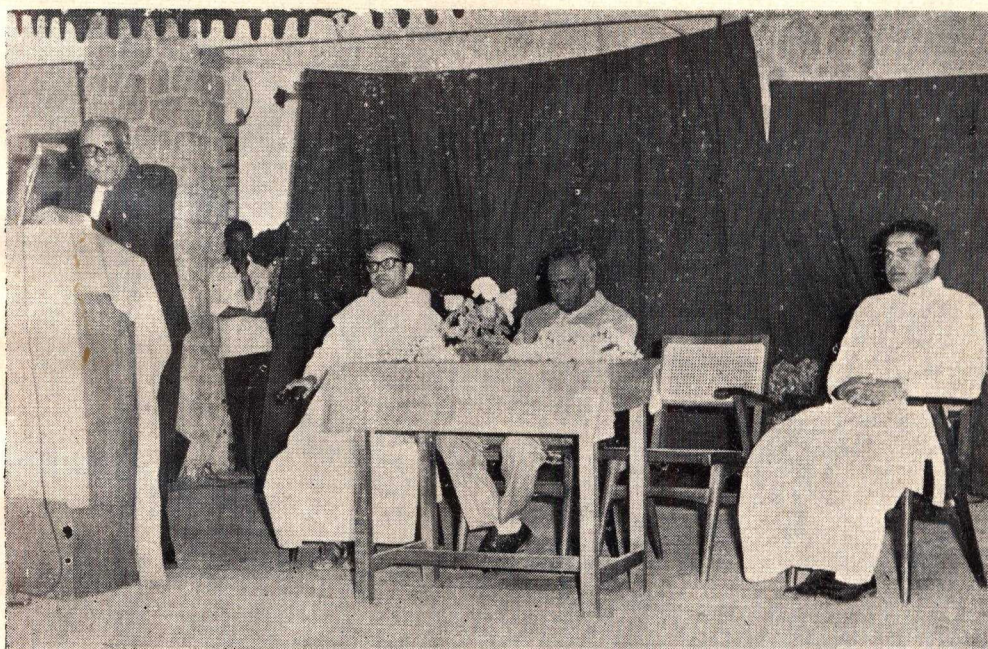
Yes, that was what happened. The ball went through the ring—right up!

COLLEGE DAY

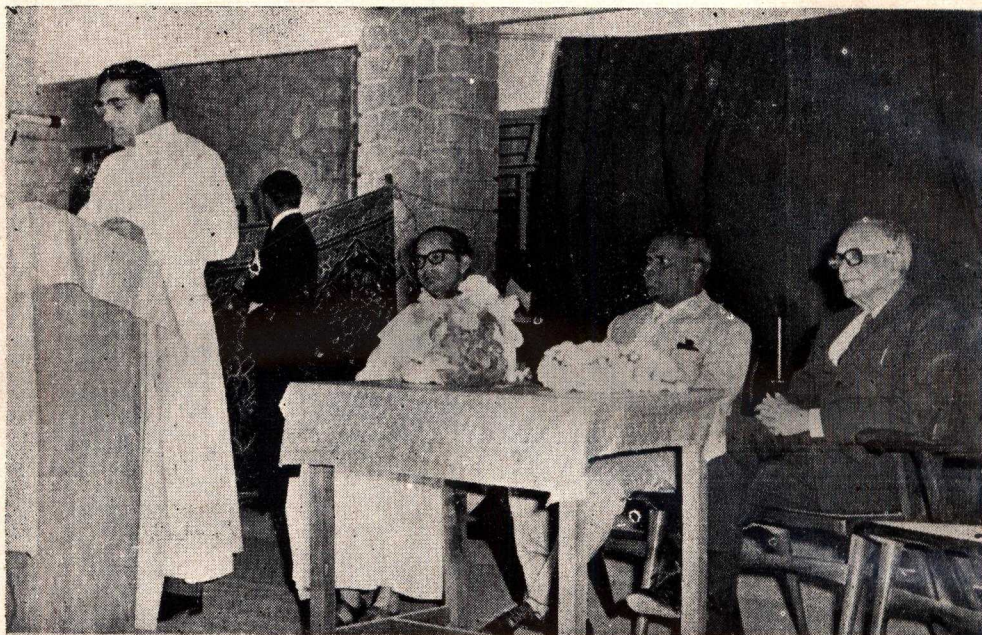

The Officers were without their Kit

The Chief Guest, Dr. Tuko!, addressing the gathering

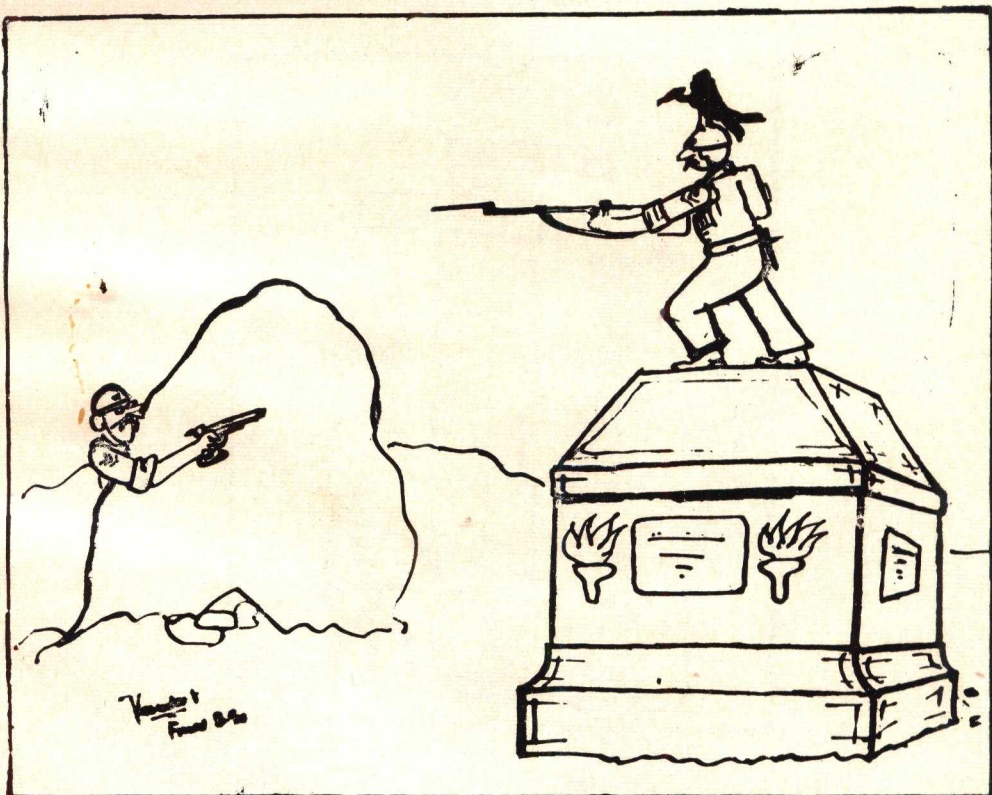
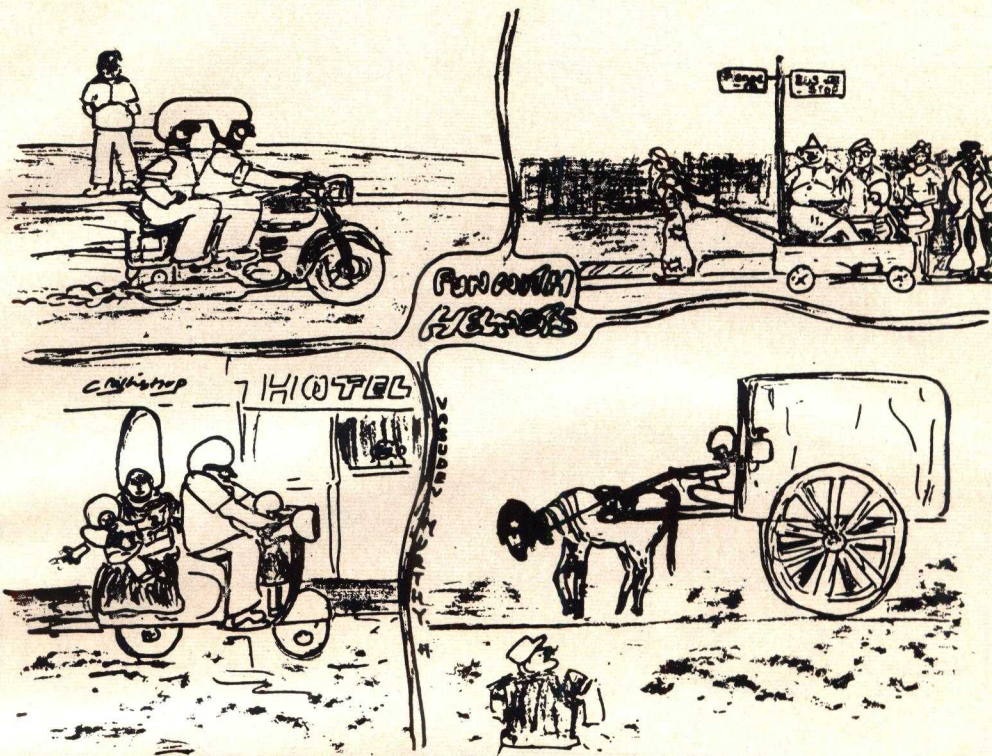
COLLEGE DAY (Contd.)

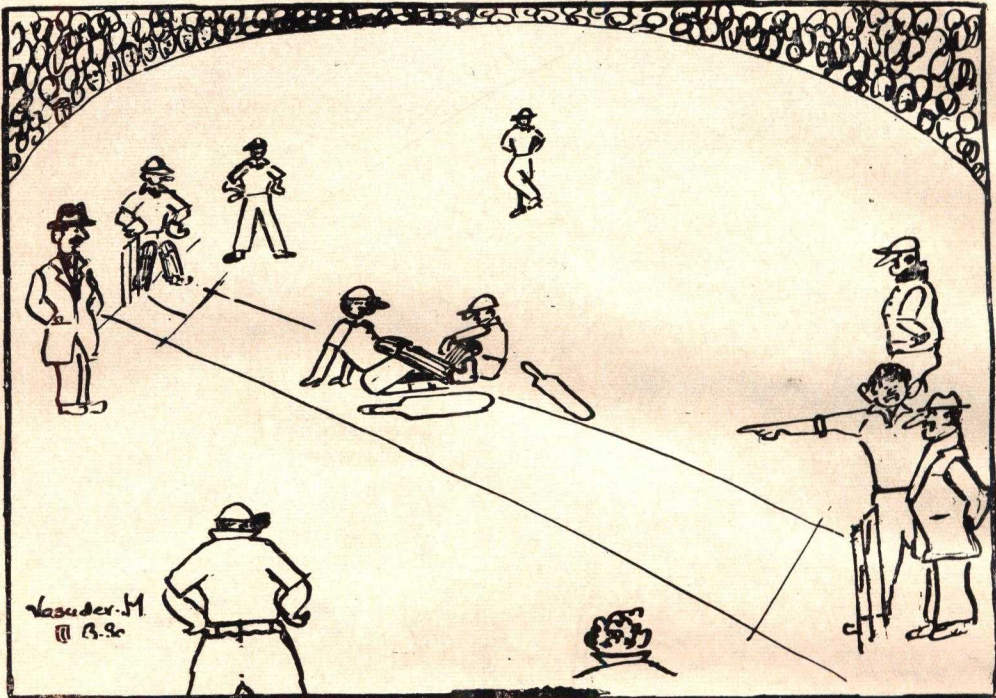

Fr. Principal presenting the Annual Report

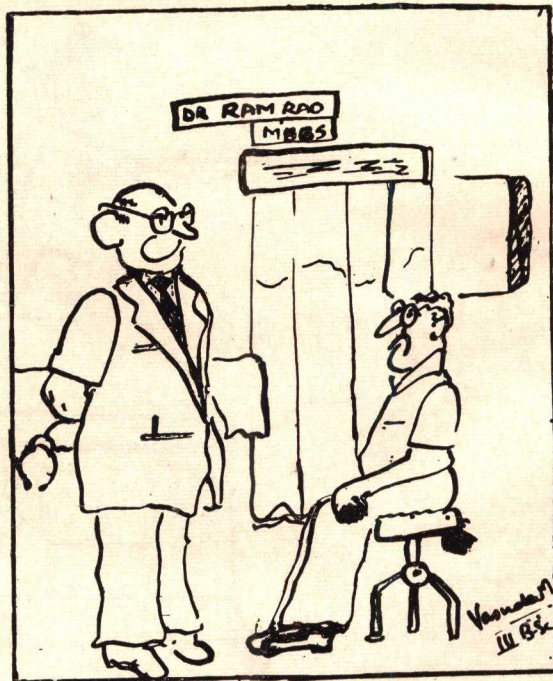

Was it Posthumus ?

Mid Wicket Conference

"There is formation of puss in your brain -
your head should be amputated"

BANGALORE BOOK BUREAU

Post Box No. 9928

BANGALORE-9

Phone : 29933

ADVERTISEMENTS

Oriental Fire Protection

Agencies

41 Gupta Layout 3rd Cross
ULSOOR - BANGALORE-560008

- i) For All Types of Fire Extinguishers
- ii) Reills for All Types and Brands of Fire Extinguishers
- iii) For Servicing of Fire Extinguishers

OLYMPIC SPORTS

Stananger, Chakravathy, Clifton, Gunn & Moor, P. S. Sahasramp, Nivya, Anco, Sirco, Matchless, Montona, Mino, Sander, Universal, Tourney, Helco's athletic teams, Rohan Spikes, are among any world famous sports goods to choose.

Map and Charts, Turkeys, Aids, Sports Cups and Shields are many other goods you have the privilege to select

FOR IMMEDIATE ENQUIRY GIVE
A TRINKLE TO : 70320

OLYMPIC SPORTS

Kreeba Bhavan, No. 10, Mission Road,
BANGALORE - 27

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS IN

TECHNICAL

ACADEMIC

PROFESSIONAL

CHILDREN

AND GENERAL

BOOKS

Visit :

BANGALORE BOOK BUREAU

Subedar Chatram Road

Post Box No. 9928

BANGALORE-9

Phone : 29933

**FOR CHOICEST SELECTION
OLYMPIC SPORTS**

Slazenger, Chakravarthy, Clifton, Gunn & Moore, Pt. Sohanlal, Vampire, Nivia, Amco, Surco, Matchless, Montana, Milano, Sunder Universal, Tournay, Nelco's athletic items Roshan Spikes, are among any world famous sports goods to choose.

Map and Charts, Nursery Aids, Sports Cups and Shields are many other goods you have the privilege to select

FOR IMMEDIATE ENQUIRY GIVE
A TRINKLE TO : 70350

OLYMPIC SPORTS

'Kreedha Bhavan', No. 30, Mission Road,
BANGALORE - 27

**Oriental Fire Protection
Agencies**

4/1 Gupta Layout 3rd Cross
ULSOOR - BANGALORE-560008

- i) For All Types of Fyrfo Brand Fire Extinguishers
- ii) Refills for All Types and Brands of Fire Extinguishers
- iii) For Servicing of Fire Extinguisher

With
best
compliments
from

RUBY TYRE AND
RUBBER CO. (P.) LTD.

7th MILE HOSUR ROAD, MADIWALA POST,
BANGALORE-560 029

Associated Concerns :

Ruby-Royal Rubbers Ltd.

Polymers & Chemicals (P) Ltd,

Duroflex Rubber Co. (P) Ltd.

Polymer Corporation

Ruby Coffee Estates

OMPRAKASH TRADING CORPORATION (REGD.)

70, ARCOT SRINIVASAGHAR STREET
BANGALORE-2A.

Dealers in Scientific Laboratory Equipments

&

Surgical Instruments, Hospital Requisites

Grams : "INSTRUMENT"

Phone : Office : 72203 Resi : 4765.

Some Outstanding Textbooks from VIKAS

SHEKAR, K. C.	Banking Theory and Practice 5th Revised Edition 1975 Reprint	Rs. 17 50
SUNDHARAM, K.P.M. & VAISH, M. C.	Principles of Economics, 11th Revised & Enlarged Edition 1975	Rs. 24 00
VENKATARAMA- NAPPA, M.N.	Outlines of South Indian History (with a Special Reference to Karnataka 1975)	Rs. 14 00
GUPTA, D.C.	Indian Government and Politics 3rd Revised and Enlarged Edition 1976	Rs. 18 00
KUPPUSWAMY, B.	Elements of Social Psychology 1975 Edition	Rs. 16 00

Please write to us for our complete Textbook Catalogue

Vikas Publishing House (Pvt) Limited

10, First Main Road, Gandhinagar, BANGALORE-560 009.

With
best
compliments
from

MARATT SALES PRIVATE LIMITED

MARATT AGENCIES PRIVATE LIMITED

DISTRIBUTORS FOR

'RUBYTREADS'

India's Finest Tread Rubber and Tyre Retreading Materials

'RUMAFOAM'

THE LUXURIOUS Latex Rubber Foam Mattresses, Pillows, Cushions etc.

'MARATT TYRES'

MAXIMILER Cycle and Rickshaw Tyres

Head Office—"MARATT HOUSE", 11, RAJ BHAVAN ROAD,
BANGALORE-I.

BRANCHES—THROUGHOUT INDIA

Phone: 24884

Grams: LASCO

With the best compliments from

Laboratory Supplies Co.,

9, Sri Krishna Buildings,

Avenue Road, BANGALORE, 2

Authorised Stockist of BDH, Sarabhad, Pfizer, Reechen, High Purity
of Purex Chemicals & 'VENSIL' Glass ware.

With best compliments from :

MYSORE PAPER SUPPLIERS

DEALERS IN PAPER BOARDS & STATIONERY

5, SRINATH BUILDING

SULTANPET CIRCLE, BANGALORE-560053.

AND

MYSORE STATIONERY SUPPLIERS

HIGH CLASS STATIONERS & PAPER MERCHANTS

91, DOULAT MARKET, 2ND CROSS

SULTANPET, BANGALORE-560053

Phone: 26480 P. P.

THE ANDHRA BANK LTD.

KALPATARUVU DEPOSIT

A UNIQUE SCHEME TO MULTIPLY YOUR SAVINGS

UPTO **20** TIMES

AN IDEAL SCHEME TO SAVE FOR SPECIFIC PURPOSES SUCH AS

- ★ DAUGHTER'S WEDDING
- ★ HOUSE BUILDING
- ★ CHILDREN'S HIGHER EDUCATION

JOIN OUR SCHEME AND SEE HOW YOUR MONEY
MULTIPLIES WITH TIME

Invest	Receive	In Months
Rs.	Rs.	Rs.
4,999.39	1,00,000	361
8,294.07	1,00,000	300
13,646.27	1,00,000	240
36,941.00	1,00,000	12

The Andhra Bank Ltd.

CENTRAL OFFICE : HYDERABAD

Chairman: K. K. NARAYAN

The South India Surgical Co.

(BANGALORE)

ON THE APPROVED LIST OF STORES PURCHASE DEPARTMENT

71/1 & 2 Arcot Srinivasachar Street, BANGALORE-2A

Manufacturers of :

HIGH CLASS STAINLESS STEEL INSTRUMENTS & HOSPITAL FURNITURE,
DEALERS IN LABORATORY EQUIPMENTS.

Agents for :

ETHICON Sutures and Needled Sutures
JOHNSON'S Adhesive Plasters Velroc, P.O.P. Bandages
BIO-SORB Glove Powder
ETHICON Sterilizing fluid
TOP Brand Luer Lock & All Glass Syringes
G. D. Brand Hypodermic Needles
DIAL Brand Surgeon's gloves
SOEHNLE' Brand Personal Weighing machines

AMBALA INSTRUMENTS CO.

Manufacturers of

Aminist - Optical, Precision Scientific Instruments,
Electronic Component, Spares of All Type of
Wireless Equipments and Complete Laboratory
Furnishers.

KAPALI THEATRE BUILDINGS

Subedar Chatram Rd.

BANGALORE-9.

Tel. Phone : 71459.

*The best of Indian Coffee at a crash price
to consumers in India*

COFFEE BOARD'S
COFFEE POWDER
AT SUBSIDISED PRICE OF
RS. 11-60 PER KILO

From February onwards, throughout 1976

Coffee Board's Blend Coffee Powder

will be sold at a price of Rs. 11.60 per kilo

(against its actual price of Rs. 16.00 per kilo)

for the benefit of bona fide coffee consumers.

This has been made possible
by a generous subsidy from growers to their
consuming brethern in India

AVAILABLE AT ALL INDIA COFFEE DEPOTS
AND COFFEE HOUSES OF THE COFFEE BOARD

COFFEE BOARD

BANGALORE

With best compliments from :

Geetha Agencies

BALEPET SQUARE

BANGALORE-560053.

With best compliments from :

Messers Dutta Scientific Works (MADRAS)

Manufacturers and Suppliers of :

**All sorts of Laboratory Equipments and
Laboratory Glasswares**

**38, Prithvi Buildings
Kempegowda Road, Bangalore-560009.**

Phone: 28019

Grams : "PORTRAIT"

Phone : 50776

G. G. WELLING

**PHOTOGRAPHERS & DEALERS
FOR EVERYTHING IN
PHOTOGRAPHY**

2, M. G. ROAD, BANGALORE-560001.

Phone : 51652

Grams : Panchasila

PANCHA SILA PHARMACEUTICALS

**Qualified Chemists
&**

General Merchants

Brigade Road

Bangalore-1

WITH BEST COMPLIMENTS

BANGALORE TRADING CORPORATION

DEALERS IN

**Halda Typewriters
Facit Hand Operated Calculators
Facit Electronic Calculators
Facit Adding Machines**

Telephone : Sales : 53620, Service : 53753

ENQUIRIES :

**35/3, Longford Road,
Bangalore-25.**

**For repairs to Electric & Manually
Operated Typewriters
Calculators &
Duplicators**

Contact :

**M/s. Universal Typewriter
Rebuilding Co.,**

**L-114, 1st Floor, Maruthi Market,
Avenue Road, Bangalore-560002.**

Telephone : 73526 & 24229,

With the best compliments from :

RAJLAKSHMI PAPER CO.

241, Sultanpet, Bangalore-560053

Specialists in :

**Wedding Cards, Invitations,
Straw boards, Mill Boards,
Envelope and Fancy Papers**

Distributors :

**THE COATES OF INDIA (INK)
THE MYSORE PAPER MILLS**

With the Best Compliments from :—

Shacoor Brothers

**HIRERS OF SHAMIANAS AND FURNITURE
ON DAILY AND MONTHLY HIRE**

Head Office :

**CENTRAL BUILDINGS
75, Central Street, Bangalore-1.**

Phone : 50060

Branch :

2941/1, Church Road, Mysore

Phone : 21789

With Best Compliments of :-

Popular Book Depot

Book Lover's Paradise

Gupta Market, 5th Main Road,
Gandhinagar, Bangalore-9.

Dealers In

**All Technical, Medical, College
and General Text Books**

Phone : 75277

Phone : 52776

Service And Satisfaction
In Sports Goods

RAKHRA SPORTS CO.

6, Commercial Street,
BANGALORE-1.

*For All Your Electrical
Requirements, Domestic or
Industrial, Please Contact*

Asoka Electric Company

Chickpet, Bangalore-53.

Phones Office 72630

Res. 33982

Telephone : 51926

Grams : Temexol

Telex : BG 458

With Best Compliments
From

Mysodet Private Limited

Bangalore-25.

**Pest Control Operators and
Export Agents**

Branches : Bangalore, Bombay, Cochin,
Calicut, New Delhi, Hyderabad
Kakinada, Madras, Tuticorin,
Trivandrum, Vishakapatnam
and Dhabi.

WITH BEST COMPLIMENTS

FROM

INDIAN CHEMICAL ASSOCIATES

26 St. Mark's Rd.,
BANGALORE - 560001

Telephone 53555

BEST COMPLIMENTS

FROM

UNIFORM PRESS

Printers & Binders

Kempegowda Circle

Behind Geetha Talkies

BANGALORE-9

SONY

the Better Buy in
Modern Steel Furniture

SONY
SERVES
BEST

Grams : SONYSTEEL

Phone : 72913

FELIX AGENCIES

83, Jayachamarajendra Road,
BANGALORE - 560002

Estd. 1905

Phone : 70890

M/s. B. R. Gopaliah Chetty

193, Avenue Road, BANGALORE-2

DEALERS IN ALL ITEMS OF OFFICE
STATIONERY GOODS

BISON BRAND PAPERS AND LOCKS
FOR SHOPS, GODOWNS Etc.

Do you want to Multiply Your Money?
Here is an Opportunity to do so!

Invest in our novel scheme—**KALPAKA NIDHI**—
See how Rs. 1,000 grows into Rs. 12,000

FIGURES TELL THE TALE

PRINCIPAL	Maturity value				
	61 months	10 years	15 years	20 years	25 years
	Rs.	Rs.	Rs.	Rs.	Rs.
1000	1662	2708	4455	7331	12062
5000	8312	13542	22275	36655	60310
10000	16625	20785	44550	73310	120620

Deposits of Rs. 100 and multiples thereof
for periods from 61 months to 25 years accepted

For details, please contact any one of the bank's branches

The South Indian Bank Ltd.

(REGD. OFFICE: TRICHUR)

AUTHORISED DEALERS IN FOREIGN EXCHANGE

Our Branches at Bangalore City

1. Venkateswara Market,
Avenue Road,
BANGALORE-2.
2. 16, Hospital Road,
BANGALORE CANTT.
3. 169, Rex Theatre Avenue,
Brigade Road,
BANGALORE-1.
4. 4th Cross Junction,
Triveni Rd., Yeswantpur,
BANGALORE-22.

Phone : { 64441
61291
61631

The Bangalore District Co-operative Central Bank Ltd.,

No. 6, Lakshmisadana, V Main Road, Chamarajapet, BANGALORE-560018
Post Box No 1813

(Branches all over the District)

ATTRACTIVE RATES OF INTEREST ON DEPOSITS

Savings Deposit	6% (On minimum balance during the month)
Pigmy Deposit	5½ to 7 %
Reserve Fund	10½ %
Recurring Deposits	7½ to 10 %

Attractive Rates on call deposits 3 days Notice. For particulars contact office

FIXED DEPOSIT

Upto 45 Days	3½% per annum	Above 9 Months within 1 year	7½% p. a.
46 Days to 90 Days	4 %	1 year	8½% "
91 Days to 180 Days	6%	3 years	9½% "
181 Days to 9 Months	6½%	Above 5 years	10½% "

(i) ¼% More for deposits of Rs. 25,000/- and above.

R. L. JALAPPA, B. A.,
President.

Grams : "WATERLINKS"

Post Bag No. 3

Phone : 26735

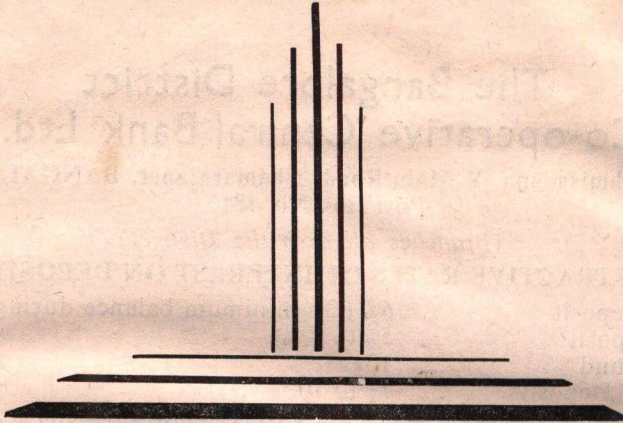
H. MARISWAMY & CO.

102, N. R. Road, Bangalore-560002

1. *Distributors :*
Neycer Keramag - Sanitarywares, Bombay Potteries Glazed Tiles.
2. *Stockists :*
Stoneware Pipes and Fittings, Modern Roof Asphaltic Sheets. Kent Tiles.
3. *Dealers in :*
Sanitary & Water Supply Appliances :
A.C., C.I. & G.I. Pipe and Fittings,
Gunmetal, Brass, C. P. Fittings, Asbestos Sheets, Mosaic Tiles,
Marble Slabs, Bricks, Tiles, Hardware Materials.
Industrial Minerals, Fire Bricks - (I. S. 6, I. S. 8)
High Alumina, Silliminate, Acid Proof, Insulation Bricks,
Fire Clay Mortar and Refractory Cements Etc.
Dolomite, Calcite, Lime Stone, Coal and Coke Powder.
4. *Bentonite & Agricultural Implements.*
5. *Manufacturers.*
6. *Government Registered Contractors.*

Branches :

1. 27, S. P. Road, Bangalore-2.
2. L. 17, J.C.W. Bangalore-2.
3. 70, Sirsi Circle, Bangalore-18.

With Best Compliments from

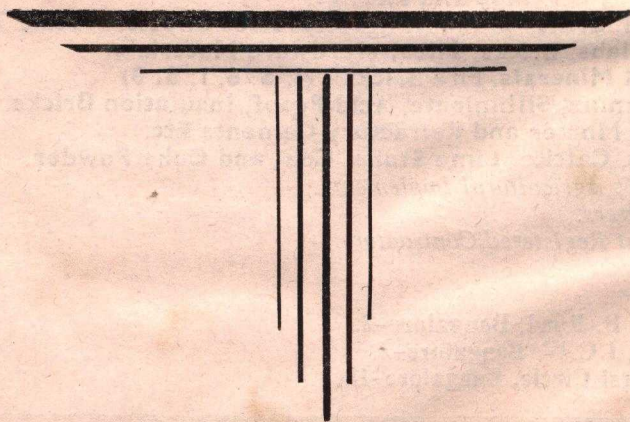
JUPITER PRESS

BALEPET

BANGALORE-53

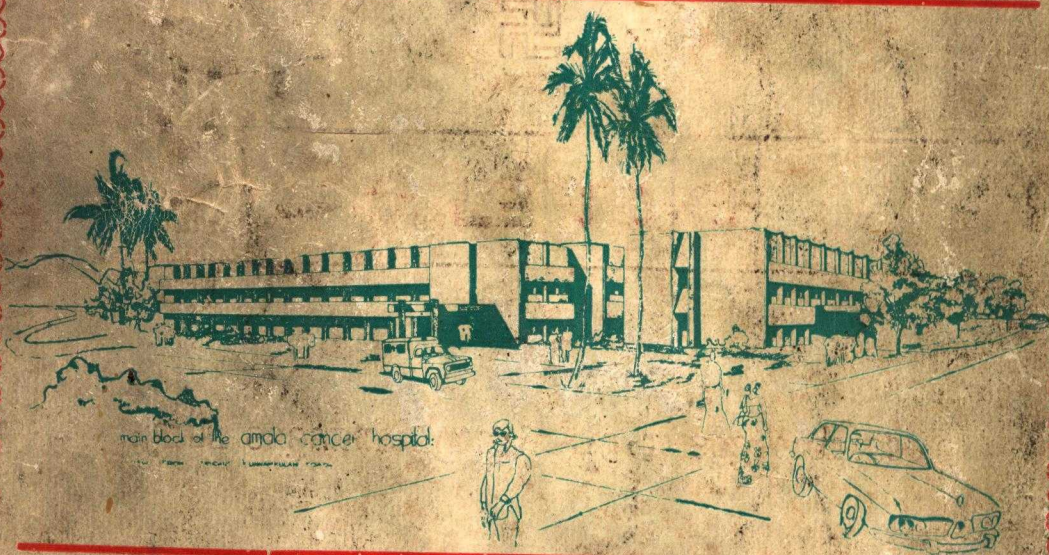
English, Kannada and Tamil Text Books, Souvenirs,
Magazines and all kinds of Job Work undertaken

PHONE : 73714

Best Compliments From

AMALA CANCER HOSPITAL TRICHUR.

Trustees -

DEVAMATHA PROVINCE,

TRICHUR - 680001.